

丹江内口只子®

Cronicile după GULLIMST

K.A. Applegate

CORINT JUNIOR

Cronicile după **ELLUMIST**

de K.A. Applegate

Traducere de Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Prolog

Copilul de om m-a chemat. Copilul de om mu-rea și nu puteam schimba nimic în regulile jocului ca să înlătur acest fapt.

Copilul de om, unul dintre aceia care s-au numit ei înșiși animorfi, mi-a cerut să-i explic. În acel ultim moment, omul voia să știe: meritaseră? Durerea, disperarea, frica. Groaza violențelor suferite și înjositoarea groază a violențelor provocate, toate acestea meritaseră?

I-am spus că nu pot să-i răspund. I-am spus că băătăia nu se terminase încă.

— Cine ești tu? a izbucnit copilul. Cine ești tu ca să te folosești de noi în jocurile tale? Apari, dispari, te joci cu noi, profiți de noi, cine ești tu, ce ești tu? Merit un răspuns.

— Da, i-am spus. Meriți. La această întrebare o să-ți răspund tot ce știu. Și când o să mă cunoști, o să-mi pui încă o întrebare. Și o să-ți răspund și la întrebarea aceea. Și apoi...

PRIMA VIAȚĂ

capitolul 1

Numele meu întreg este Nivel Azur, Traversa Șapte, Extensia Doi, Curier-Descendent, Patruzeci și unu. Pseudonimul meu este Toomin. Îmi place cum sună acest cuvânt, ceea ce este, de altfel, singurul motiv pentru care îți alegi un pseudonim.

Numele meu din „joc” este Ellimist. Ca și Toomin, nu înseamnă nimic, în mod particular. M-am gândit doar că sună incitant. Nu mi-a trecut niciodată prin minte, când am ales numele ăsta, că mă va însoți atât de multă vreme și atât de departe.

Pangabanii erau o rasă interesantă, bine adaptată la neobișnuita lor lume. Trăiau sub un cer etern cenușiu, înnorat. Niciodată nu-și văzuseră clar propriul soare, n-aveau nicio idee despre stele sau alte planete. Asta era marea ironie, pentru că planeta lor era, de fapt, un satelit care se învârtea în jurul unei planete mult mai mari, cu condiții bune de viață.

Dacă ar fi fost binecuvântați cu o spărtură întâmplătoare în nori, ar fi putut deveni o cu totul altă rasă. E greu de imaginat că vreo specie ar putea trăi sub un cer acoperit în parte de arcu unei planete principale, cu toată evidenta sa

opulență, și să nu devină obsedată de dorința de a învăța să călătorească prin spațiu.

Dar pangabanii nu știau nimic despre asta, nimic despre orice altceva de dincolo de propria lor lume umedă și întunecoasă.

Pangabanii aveau șase picioare, o alcătuire destul de comună. Își purtau capetele mult deasupra trunchiului lor mic și musculos, care era mai degrabă joncțiunea celor șase picioare lungi.

Erau mergători pe apă. Picioarele lor erau late, palmiforme și concave, ceea ce le îngăduia să pășească pe apa care acoperea cea mai mare parte a planetei lor, în afară de vreo câteva insule mocirloase. Se hrăneau coborându-și din trunchi în apă un fel de plasă, cu care pescuiau plante și animale microscopice, din abundență pe-acolo.

Erau inteligenți. Probabil nu cu inteligența ketrانilor, dar cu o conștiință de sine. Știau cine sunt. Știau că există. Aveau o limbă. O cultură, cuprinzând în cea mai mare parte dansuri acvatice uimitoare, ritualuri de hrănire și o religie, axată pe credința în spirite subacvatice, care fie le asigurau hrana, fie îi privau de ea.

Analiza ADN indica un potențial de dezvoltare. Lumea pangabanilor primea o moderată doză de radiații, nimic letal, doar atât cât trebuie pentru a cauza o considerabilă rată a mutațiilor. Și, în ciuda fizicului lor stângaci și a limitării resurselor naturale

ale planetei lor, eu credeam că ar fi putut fi aduși la un nivel de tehnologie egal, să zicem, cu al Confederației illamanilor.

Ar fi fost posibilă o singură problemă: planeta principală în jurul căreia se învâртеau pangabanii era populată de o specie agresivă de rozătoare, cu patru picioare și două mâini, numită gunja wave. Gunja wave erau creaturi primitive, numai vag conștiente de sine. Dar ADN-ul lor promitea, de asemenea, o evoluție. Iar agresivitatea lor le-ar fi putut da câștig de cauză, dacă vreodată cele două rase s-ar fi ciocnit.

Cu toate acestea, aveam o presimțire. I-am adresat un memo prietenului meu, Nivel Azur, Traversa Nouă, Pilon Trei, Curier-Dreapta, Doisprezece. Pseudonimul lui este Redfar. Numele lui de „joc” este Inidar.

„O să iau pangabanii, dacă te hotărăști să primești.”

„Bucuros”, mi-a răspuns el, tot printr-un memo. „Subestimezi valoarea agresivității pure. Ești un idealist, Ellimist.”

„Zău? Atunci, poștește-n bârlogul meu, zise *dreth* către *chorkant*.” *

---

* *Dreth* și *chorkant* sunt niște termeni inventați de autor; aluzie la o binecunoscută poezie pentru copii a lui Mary Howitt, „*Will you walk into my parlour?*” said the spider to the fly (N-ai vrea să intri la mine în salon? zise păianjenul către muscă).

Inidar râse. Râsul m-a îngrijorat puțin. Părea foarte sigur pe sine. Dar n-aveam de gând să-i dezvălui vreuna dintre îndoielile mele.

„Începem imersiunea?” — aceasta era provocarea obișnuită la joc.

„Ne-ntâlnim dincolo”, încuviință Inidar, primind provocarea.

Mi-am verificat poziția în lumea reală, m-am uitat să văd dacă nu mai veniseră cumva niște memo-uri pentru mine, așteptând să le rezolv. Nu voiam să fiu întrerupt. Apoi am deschis șuntul și am fost imediat în joc.

Am plutit fără trup pe deasupra lumii pangabanilor. În voia curenților de aer, pe deasupra unei supe nesfârșite cenușii-verzui, pătate cu plancton, și alge, și țipari alunecoși, care puteau ajunge și la trei mile lungime. Am trecut razant peste una dintre insulele cu mușchi, am survolat una dintre cele teșite, sfrijite și cu niște copaci urâți, și am găsit o colonie de pangabani.

Pangabanii pescuiau, ca întotdeauna, dar se mai și jucau de-a ceva. Un joc care consta în mișcări lente, în cercuri din ce în ce mai strânse, în jurul unui individ din mijloc. Nu era un joc complex, cu siguranță nu se compara cu jocul pe care îl jucam eu.

Totuși, am fost înduioșat. Fără îndoială, o abilitate de a concepe și a executa un joc era un semn

bun, la orice specie. Era un joc pașnic, domol și aproape fără nicio noimă, dar putea evolua. Jocurile evoluaseră pe alte planete, printre alte populații, rasa din care mă trag eu, a ketranilor, fiind, probabil, exemplul cel mai grăitor.

M-am întrebat dacă Inidar o va scoate la capăt cu gunja wave. Esența jocului era minimalismul: să faci cel mai mărunț lucru necesar pentru a îndeplini un scop.

Știam care era cel mai mărunț lucru. Știam ce voi face. O singură mutare, una simplă: aveam să risipesc norii și astfel cerul să devină zece procente senin, în fiecare zi. Dacă înțelegeam eu bine, dacă instinctele mele erau corecte, această unică schimbare în parametri avea să declanșeze o revoluție printre pangabani.

Mi-am încetinit zborul, am plutit, m-am ridicat drept, mi-am deschis aripile și am coborât, aterizând pe apă, invizibil pentru pangabanii care se mișcau solemn și încet.

Îmi place să simt textura unui joc. Îmi place să fiu înăuntru. Numai acolo, numai cu vântul de pe altă planetă în aripi și cu pământul (sau apa, în acest caz) sub modulul tău poți cunoaște pe deplin mediul. Iar mediul este inerent speciilor.

M-am uitat în sus, la pătura fără nicio spărtură a norilor cenușii. Nu puteam lăsa să intre prea

multă lumină, altminteri întregul ecosistem s-ar fi prăbușit. Doar o rază.

Am simțit fiorii anticipației. Pangabanii erau la un pas de o experiență la care nici nu puteau visa. Ochii lor aveau să fie deschiși pentru prima oară. Universul lor avea să se lărgască deodată cu un coeficient de un miliard la sută.

Am zâmbit. Și am trimis un memo la unitatea centrală a jocului: risipește norii.

Și norii s-au risipit.

Era noapte. Norii s-au dat la o parte, desfăcându-se încet, fără zgomot. Iar deasupra pangabanilor au apărut stelele. Și în peticul acela de negură spuzită s-a rostogolit planeta, toată verde și albastră, vârstată cu portocaliu.

Încet, unul câte unul, spăimoși, pangabanii au făcut ceea ce niciuna dintre generațiile lor nu făcuse vreodată până atunci: s-au uitat în sus.

S-au uitat în sus și au slobozit strigătele lor găl-găitoare.

Am auzit memo-ul lui Inidar în mintea mea: „Ce zici, accelerăm?”

„Încinge-o!” i-am răspuns eu și am transmis comanda unității centrale a jocului.

Un uragan! Un uragan al vântului, și-al apei, și-al solului, și-al timpului însuși. Un vârtej nebunesc de schimbare. Acesta era punctul culminant

în joc. Ne efectuaserăm modificările și acum urmăream timpul depănându-se în viitor.

Am împărțit imaginea pe display-uri: mutațiile ADN, schimbările climatice, indexul tehnologiei, populația. În primele două sute de ani existau foarte puține schimbări. Apoi am început să observ diferențe ADN în privința spectrului vizual și în forma corpului. Pangabanii se selecționaseră după vederea pe o rază mai lungă, după vederea în culori, după un gât lung.

Și apoi, dintr-odată, problemă. Numărul algelor a scăzut fulgerător. Nu era cu puțință! Creșterea luminii soarelui ar fi trebuit să însemne aproape obligatoriu o creștere a florei. Dar, era adevărat, mările mureau.

Și atunci, cum stăteam neatins în mijlocul uraganului schimbărilor, apăru primul ȋpar carnivor care îi ataca pe pangabani. Populația pangabanilor a fost decimată într-o fracțiune de timp.

Evoluția ADN a început să vină în ajutorul pangabanilor, să-i salveze. S-au selecționat după mărime, în sensul micșorării. Cei mai mici erau mai rapizi, capabili să scape de ȋpari. Mai mici, și mai mici, până când pangabanii, odinioară cât turnurile, abia erau mai înalți decât unul de-ai noștri, ketranii.

Amenințarea ȋparilor a scăzut. Și acum, în sfârșit, a venit prima fluctuație în indicii tehnologiei. Pangabanii au învățat să-și facă o unealtă. O

armă, firește. O suliță simplă, care a putut fi folosită pentru a răsturna situația în defavoarea ȋipariilor. În scurt timp, pangabanii vânau și mâncau ȋiparii. Primitivii pescari cu plasa deveniseră adevărați prădători.

Un milion de ani a mai trecut și generații foarte diferite străbăteau acum mările planetei, înarmate cu sulițe și arcuri. Au format ierarhii, dominate de războinici. Cultura lor s-a schimbat radical, favorizând un zeu al cerului care le adusesese darul armelor.

Da, da, totul mergea foarte bine. Încă un milion de ani sau poate două, și aveau să învețe să se miște și în alte domenii decât al armelor, să...

Și atunci, într-o străfulgerare, atât de scurtă, încât abia de-a fost o trecere de unitate de timp, toți indicii au devenit nuli. Pangabanii dispăruseră. Extincție.

Am înjurat și am auzit memo-ul cu râsul lui Inidar.

Am derulat înregistrarea și am reluat-o cu încețitorul. Am găsit! Gunja wave, încă rozătoare, dar acum umblând în două picioare, sosiseră în lumea pangabanilor, într-o uluitor de primitivă navă spațială, și numaidecât uciseseră și mâncaseră pangabanii. Îi vânașeră până la ultimul exemplar și lipsiseră planeta de singura sa specie inteligentă.

„Să oprim jocul?” se oferi Inidar.

Am oftat. „Care a fost mutarea ta?”

„Oh, una foarte mică”, zise Inidar. „Am crescut rata lor de reproducție cu un procent minuscul. Asta le-a sporit agresivitatea naturală. Și-am bănuț că mutarea ta va fi să deschizi cerurile pangabanilor. Cu presiunea înmulțirii populației, rezervele limitate de hrană și posibilitatea de a vedea suprafața pangabană foarte clar... Gunja wave ai mei au vrut să mănânce specia ta.”

„Da, și au făcut-o”, am zis eu. „Opresc jocul.”

„Trebuie să înveți să te ferești de naivitate, Ellimist. Nu cel bun și cel valoros prosperă. Ci doar cel motivat.”

„Da, și tu te poți emersiona”, am mormăit eu.

„Ne vedem la rampe, pentru zbor liber?”

„Vin imediat, Ellimist.”

Am închis jocul și mi-am deschis ochii spre lumea reală din jurul meu.

capitolul 2

Eu sunt un ketran. Planeta mea se numește Ket. Menționez acest fapt de la sine înțeleles numai din pricina planurilor de deschidere ale uninetului nostru de a vizita extralumiile. A venit timpul ca o publicație a uninetului să poată fi citită și de un illaman sau de un generaționist, nu neapărat numai de ketrani. Nu vreau să par șovin.

Cei din extralumi sunt de regulă uluiți de nivelul de viață de pe planeta mea. Este fascinant să vorbești cu ei, pentru că îți pot da o perspectivă cu totul nouă asupra celor care nouă ni se par atât de firești. Cei dintâi, Generația din 9561, care au venit să cerceteze planeta Ket n-au fost în stare nici măcar să ne observe de la început. O, au observat cristalele, bineînțelese, că doar nu erau orbi, dar nu le-a trecut niciodată prin minte să caute viață inteligentă și în altă parte decât pe suprafața planetei.

Suprafața planetei Ket este într-adevăr neospitalieră pentru cele mai multe forme de viață, fiindcă este acoperită de mări acide, fluvii de lavă și liane-sugrumante. Dar cei din Generația 9561 (de fapt, erau generația 9559, atunci) au mers ca

la vânătoare, de colo-colo, în costume de protecție, prelevând mostre, până când unul dintre aparatele lor de zbor aerian s-a ciocnit din întâmplare de un pilon al Marelui Cristal Polar de Sud și astfel s-a realizat primul contact, care a surprins pe toată lumea.

Viață? Pe un uriaș cristal, plutind la trei sute de mile depărtare de suprafața planetei? Imposibil! Dar oare noi n-am fi gândit la fel, dacă am fi fost primii care să sosim pe planeta lor și i-am fi găsit jos, printre copaci, și râuri, și așa mai departe?

Evoluția rasei mele este necunoscută. (Interesant cum adesea îți vine ușor să înțelegi evoluția unei specii cu totul diferită și totuși să rămâi nelămurit cu privire la a ta.) Savanții noștri sunt convinși că odinioară noi chiar am locuit pe suprafața lumii noastre sau, cel puțin, pe mările sale mai puțin sulfuroase, dar la un moment dat s-a produs simbioza dintre ketrani și cristal, și de atunci am crescut pur și simplu împreună.

Și acum, bineînțeles, ca și în cel puțin ultimele două milioane de ani, ne-am menținut simbioza cu cristalele. În cazul meu, vârsta cristalului-casă — Înaltul Cristal Ecuatorial — a fost stabilită convingător ca fiind de 1,4 milioane de ani. Firește, este pe jumătate vârsta Cristalului Sursă, ceea ce face din ICE unul dintre cristalele nou-formate.

Termenul de „simbioză” nu este chiar exact. Noi suntem indivizi vii, dar cristalul nu, deși e greu să nu cazi într-un oarecare romantism și să-ți imaginezi că trebuie să aibă ceva foarte asemănător cu viața. Sigur este că noi nu putem supraviețui fără cristal, din care ne extragem cele necesare vieții. Și este la fel de sigur că, deși cristalele pot crește fără ajutorul nostru, nu pot supraviețui fără interacțiune cu noi destul de mult timp cât să rămână atât de vaste precum sunt. Estimările arată că un cristal cu o circumferință medie de aproape o jumătate de milă s-ar sfârâma. Presiunea atmosferică și arderile interne ar pierde bătălia cu gravitația, în acest punct. Cu siguranță, circumferința de șaptezeci și nouă de mile a Cristalului Sursă este rezultatul unei simbioze ketrane. Cum ar mai pluti marile cristale, dacă ascensiunea nu le-ar fi asigurată de sutele de mii de aripi ale ketranelor?

Au fost tot felul de dezbateri pe uninet despre folosirea motoarelor artificiale pentru a asigura forța de ascensiune necesară casei noastre. Aceste motoare ne-ar scuti mult, dacă nu în totalitate, din timpul de îndocare. Vizionarii vorbesc despre cum am putea ajunge de la o zecime din durata de viață dedicată zborului liber din prezent la nici mai mult, nici mai puțin, de o jumătate de viață de zbor liber. De fapt, nici n-ar mai fi nevoie să

menținem noi stațiile și să zburăm pentru a furniza ascensiunea. Am avea nevoie de îndocare numai pentru a mânca și a ne odihni, în vreme ce motoarele ar furniza tot necesarul de ascensiune pentru a păstra cristalele plutind în atmosferă.

Dar mă îndoiesc că o astfel de idee va câștiga adepți. Adânc înrădăcinate în memoria noastră încă mai purtăm imaginile, transmise de-a lungul mileniilor, de la cumplita prăbușire a Cristalului Tropicului de Nord Inferior. Trei sute de mii de ani n-au fost de ajuns ca să șteargă acea amintire!

Numai la gândul acelei catastrofe și-am devenit neliniștit. Mi-am deschis ochii și m-am întors ca să privesc în jos. Da, încă pluteam, la mare înălțime deasupra mlaștinii de lavă Eenos. Nu, solul nu era mai aproape decât fusese când făcusem imersiunea în joc. Ghearele mele de îndocare erau încă ferm atașate de nișa mea, iar aripile mele încă băteau în ritmul lor constant.

Mă înconjura Nivelul Azur, cu ascuțita, zimțata structură a protuberanțelor sale, la fel de familiară, pentru mine, ca și liniile din palmă. Printre stâlpii netezi și lustruiți, printre traverse și curți, puteam zări frontiera îndepărtată a pilonilor albi, opaci — aria nou dezvoltată. Eram tânăr, puteam fi și eu ales să mă mut în noua arie crescută, de îndată ce ar fi atins nuanța violet așteptată. Atunci, numele mi s-ar fi schimbat. Asta ar fi fost ciudat. Și numele

celor de deasupra și al celor de dedesubt, vecinii mei, toate s-ar fi schimbat, de asemenea.

Am aruncat o privire spre Nivelul Azur, Traversa Șapte, Extensia Doi, Curier-Jos, Patruzești și doi, cel mai apropiat vecin „de sus” al meu. Era un individ taciturn, dintotdeauna fusese așa. Încercasem de multe ori să-l atrag și pe el în jocuri, dar el era un cercetător serios, unul dintre acei vizionari de care am pomenit. M-am gândit la el ca la „Moșul Patruzești și doi”, deși mă îndoiesc că era cu mult mai în vârstă decât mine. Numele pe care și-l alesese era Lackofa. El îl pronunța „LACK-uv-ă”. Cred că voise să sune nostim.

— Hei, Lackofa, am strigat eu în sus, preferând să-mi folosesc vorbirea decât să transmit un memo prin uninet.

Capul îi tresări, făcându-i să tremure penele artistic ciufulite. A clipit din ochii-i neîmpodobiți. S-a uitat întâi la cer, de parcă n-ar fi fost sigur de unde venise glasul. În cele din urmă, încet, fără chef, și-a coborât privirea sa magenta către mine.

— Toomin. Ce-i?

— Iar am pierdut un joc.

— A, păi, cu siguranță înțeleg de ce simți nevoia să mă informezi pe mine, personal, despre un fapt pe care, dacă aș fi câtuși de puțin interesat, l-aș putea afla de pe net.

Nu m-am lăsat descurajat de atitudinea sa. Niciunul dintre noi nu ceruse vreodată o altă repartitie, și asta dovedea faptul că ne aveam destul de bine ca vecini.

Am așteptat, știind că, până la urmă, curiozitatea lui va fi mai puternică.

— Bine, de ce ai pierdut?

— Redfar spune că sunt prea idealist.

— Mmm. Nu vă împărtășesc pasiunea pentru jocuri, zise Lackofa. Orice joc care poate fi jucat, poate fi și descompus în elementele constitutive. Întotdeauna poți deduce regulile — presupunând că ești atent. Și, odată ce știi regulile care îți asigură victoria, unde mai e interesul? Totul e doar software. Software, software și iar software. Plictisitor.

Asta m-a enervat. Părea să sugereze faptul că nu eram destul de inteligent ca să înțeleg jocul.

— Civilizații Străine nu înseamnă software. Este cel mai sofisticat joc care s-a lansat vreodată. Are peste un milion de scenarii.

— Care, toate, reflectă tiparele de gândire ale creatorilor. Scenariile sunt obligatoriu limitate pentru că ipotezele de pornire sunt limitate.

Aici avea dreptate, firește, dar nu eram dispus să-i accept raționamentul, câtă vreme el nu era un *gamer*. Dar eram dispus să schimb subiectul.

— Vii să asculți anunțul?

— Ce anunț?

— Cum ce anunț? Ce vrei să spui cu „ce anunț”? Anunțul. Chiar și tu știi ce anunț. Ni se anunță auxiliarii echipajului pentru Sectorul Trei al Cristalului Cartografic. CC-ul.

— A, ăla. Păi, în primul rând, nu pot să înțeleg de ce simți nevoia să urci în zbor atâta drum până la rampă, când poți afla rezultatele aproape la fel de repede și de pe net. Și, oricum, eu unul știu că merg.

Mi-au trebuit câteva secunde să cuprind cu mintea ultima lui afirmație, rostită cum fusese, într-o studiată manieră degajată.

— Tu mergi? Vrei să spui că... mergi în echipajul operativ?

— Al treilea biolog, zise el, încercând să execute o fluturare nepăsătoare, de hai-să-nu-mai-vor-bim, din mâinile sale mijlocii, care însă nu m-a păcălit nicio secundă. Nu putea să-și ascundă trandafiriul care-i pornea din vârful penelor și i se răspândea spre cap.

Mă bucuram pentru Lackofa. Chiar mă bucuram. În afară de partea din mine care crăpa de invidie. Șansele mele erau de unu la cinci sute să merg la bordul navei spațiului-zero ca auxiliar. El avea un post asigurat în echipajul operativ. Eram amândoi cam de aceeași vârstă. Dar el izbutise să realizeze mult mai multe decât mine.

„Ăsta-i un memo de trezire, Toomin”, mi-am spus eu în sinea mea. „Poți să citești avertizorul de timp?”

Eram un neghiob. Îmi pierdeam vremea cu jocuri în rețea, cu zborul liber și contacte directe. Între timp, iată, Lackofa era pe drumul spre cel mai adânc dintre spații, ca să vadă pe viu lucrurile pe care eu aveam să le văd mult mai târziu, și numai pe vreun simulator de pe net.

Amuțisem. Lackofa nu părea să fi băgat de seamă. Sau poate chiar nu-i păsa.

— Ei, atunci, felicitări, Lackofa, am zis eu, mi-mând, foarte prost, entuziasmul. Asta-i o mare onoare.

— Da? Adică, da, cred că este.

Am tăcut definitiv după asta. Nu era frumos să fiu cătrănit, dar eram. Cătrănit pe mine însumi. Refuzasem sistematic orice specializare intelectuală. Îmi ziceam că nu voiam să-mi limitez gândirea aprofundând o singură disciplină. Lene, asta era. Eram leneș. Îmi plăcea să visez cu ochii deschiși. Eram infantil, la o vârstă la care puteam fi considerat fără glumă drept adult. Singurul lucru de care-mi pășase era jocul și nici măcar la ăsta nu eram bun.

M-am hotărât atunci, pe loc, să-mi schimb stilul de viață. Să cârmesc cât nu ajunsesem încă prea departe. Gata cu fleacurile, aveam să cobor din văzduh, să mă ancorez, să mă ridic pe docul plutitor

și să mă țin acolo. Da, aveam s-o fac: șuntul meu avea să se încingă de câte memo-uri educaționale urma să descarc. Puteam s-o fac. Aveam creierul pentru asta, numai că nu mă deciseseam până atunci s-o iau în serios.

„OK, ei bine, pauza s-a terminat, Toomin. Fă niște alegeri. Ia-ți niște angajamente. Imediat. Fă-o!”

Numai că era timpul pentru zbor liber. Ceilalți mă așteptau. Îi spuseseam lui Inidar că voi fi acolo. Nu era corect să-mi abandonez, deodată, toți prietenii, numai pentru că eu mă hotărâsem să mă schimb.

Mai întâi zborul liber, apoi aveam să le explic prietenilor că s-ar putea să nu mă mai vadă prea des la față.

capitolul 3

Butonul avertizorului de memo s-a ridicat, mi-am desfăcut ghearele de îndocare și m-am deconectat. Am simțit binecuvântata liniște în capul meu. Nu memo-uri. Nu avertizoare de timp, nu punere la curent cu noutățile, nu „informații de știut”, nu bătați de cap cu misiuni neîndeplinite, nu graba de a examina ce a apărut pe pagina asta, ce a apărut pe pagina ailaltă de pe uninet, nu acuzația „tu de ce nu vii pe rampă cu noi”, memo-uri de la genitori.

Zbor liber! M-am lăsat să plutesc în jos, tot mai jos și mai departe de traversa care era casa mea.

Cu aripile strânse la spate și în sus, m-am cufundat inert printre piloni și traverse, și printre nou-dezvoltatele proeminente, neșlefuite, grosolane, am trecut ca săgeata pe lângă o femelă cu penele încrețite, care a aruncat o privire languroasă, distantă, dar de-un minunat turcoaz, în direcția mea.

Tot mai jos și afară din matrice, în aerul liber de dincolo de ramificațiile cristalului, în aerul liber unde mă puteam uita în jos, să văd clar suprafața planetei. Sau atât de clar cât se putea, dată fiind balta galbenă, învăltoată, a norilor de gaz de jos.

Mi-am deschis aripile, mi-am oprit avântul, mi-am echilibrat căderea și forța de frecare, închizându-mi puțin conductele de aer dorsale, în timp ce aspiram niște aer.

De unde ajunsesem puteam avea o vedere de ansamblu asupra cristalului meu casă. Este groaznic de banal să spun că-l găseam frumos, dar era frumos. Acoperea o bună bucată din cer, bineînțeles, dar chiar și de la acea distanță îi puteam vedea forma generală sferică, o bilă scânteietoare, reflectorizantă, de piloni, traverse și curți.

Soarele era sus și strălucea puternic, iar din cristalul care se rotea încet, razele soarelui explo-dau orbitor, reflectate de milioanele de fațete. Albastru de gheață, verde foarte palid, galben, violet și roz — era o priveliște încântătoare.

Populația era acum de puțin peste o jumătate de milion și, în fiecare clipă, nouăzeci de procente din acest număr erau îndocate, aripile lor bătând eternul ritm, furnizând nesfârșita, neobosita miș-care de ascensiune, prin care împiedicau cristalul să se așeze încet pe solul de dedesubt. Restul de zece procente puteau fi în zbor liber, dacă voiau, dar, de fapt, cei mai mulți care-o făceau erau tinerii ketrani. Indivizii mai în vârstă zburau doar dacă trebuiau să se comute la o muncă mai specializată.

Stând în afara cristalului propriu-zis, arătând ca o mică lună pe-o orbită strânsă, era nava: Cristalul Cartografic Sector Trei. CCS3. CC-ul.

Era un semn prevestitor, probabil, al viitorului nostru, pentru că arăta, la prima privire, ca o versiune în miniatură a Înaltului Cristal Ecuatorial, cu excepția faptului că pilonii și traversele erau evident nedezvoltate și ajustate cât să închipuie un sferoid, dar formând mai curând un oval fusiform, cu un vârf și o bază clar definite. La bază, CCS3 avea patru trunchiuri masive, de două ori mai groase decât pilonii sau traversele crescute în ultima vreme. Și, atașate de fiecare dintre aceste patru trunchiuri, era câte un cilindru metalic urât, complet opac. Acestea erau motoarele pentru spațiul-zero. Și nu aveau nimic îngrijorător. Ceea ce-i tulbura pe majoritatea era discul, mult mai mic, aflat la joncțiunea dintre trunchiuri și cristalul central. Căci acolo, în acel punct strategic, constructorii CCS3-ului instalaseră un generator anti-gravitațional.

CCS3 plutea fără efort, stătea perfect nemișcat, sfida magnetismul continuu al planetei, și toate acestea fără bătaia unei singure perechi de aripi.

Era foarte logic, căci nava era destinată pentru descindere în lumi necunoscute. Era evident că nu puteam prezice, dinainte, alcătuirea atmosferică, presiunile, curenții ascendenți și așa mai departe.

Era cu totul fără rost să imaginezi cristale acționate de aripi care să străbată atmosfera vreunei lumi străine neprevăzute. Caracteristica antigravitațională era de la sine înțeleasă.

Dar problema era că devenise la fel de logică și în ceea ce privea cristalele noastre. Motoarele antigravitaționale erau destul de ușor de construit. Dacă ar fi fost instalate pe cristalele de acasă, ar fi eliberat indivizii, îngăduindu-le să se ocupe de altceva decât de sarcina crucială de a menține cristalul în aer. Viața tuturor n-ar mai fi fost altceva decât zbor liber!

Ca pasionat de jocuri, găseam că asta e fascinant. Era exact ca un scenariu de joc: să faci o singură schimbare, vitală, într-o societate și să vezi ce se întâmplă. Ce s-ar fi întâmplat dacă noi, ketranii, am fi fost eliberați de această nevoie conjugată de a ține casa plutind în atmosferă? Nimeni nu știa.

M-am uitat în sus la CCS3. N-am avut cum să scap de emoțiile care însoțeau acea priveliște. Mi-aș fi vândut și genitorii ca sclavi în minele de la suprafață ca să fiu luat și eu la bord. Pe viermii din adânc, cât voiam să mă duc și eu!

N-avea să se întâmple.

— Ei, cum așa? mă luam eu peste picior, fără milă. Nu e nevoie de un adolescent pasionat de jocuri la bordul celei mai mari expediții interplanetare din toate timpurile?

„Las-o să se ducă. Las-o să zboare mai departe, Toomin. Nu asupra trecutului, ci asupra viitorului trebuie să-ți reglezi tu distanța focală.”

— Mda, corect, am murmurat eu, posomorât, refugiază-te în platitudini.

Am bătut din aripi și m-am înălțat. Nu spre CCS3. Nu, nu în direcția aceea, ci virând pe departe, urcând spre rampele violet unde trebuia să mă întâlnesc cu prietenii mei ca să ascultăm când se va da citire anunțului. Era ultimul loc unde-aș fi vrut să mă aflu, în starea mea de atunci, dar ei, bieții fraieri, încă mai nutreau speranțe.

Cu toții ne depuseserăm cererile pentru a fi acceptați ca personal auxiliar. De ce nu? Exista o afinitate naturală între pasionații de jocuri și exploratorii cosmici. Sau, cel puțin, așa ne spusese-
serăm noi.

Am prins o drăguță de briză deflectoare și m-am avântat fără efort în sus, și mai sus, dincolo de Nivelul Azur, dincolo de Nivelul Violet și de căușul scobit al rampelor.

Redfar/Inidar era acolo, așteptând, aruncând priviri leneșe în jur, împreună cu Escobat (al cărui nume de joc era Wormer) și cu Doffnall, una dintre rarele jucătoare, care folosea numele de joc Aguela.

— Bună, Ellimist, a strigat Aguella când m-a văzut. Am aflat din memo-uri că ai reușit să-i extermini pe pangabani în timp record.

Între noi țineam să ne folosim de numele noastre de joc. Era o fandoseală prostească, alt semn de imaturitate pe care acum îl puteam vedea atât de clar la noi toți.

— Am avut o presimțire, am zis eu, puțin cam prea posac ca să-i răspund pe potrivă la tonul ei glumeț. Apoi, încercând să mă mai destind, am adăugat: Cer reluarea partidei. Data viitoare o să reușesc să extermin tabăra mea într-un timp chiar și mai scurt.

Prietenii mei au râs la asta. Eram adversari în joc, dar simțeam cumva și că noi patru rivalizam cu jocul, de parcă ar fi fost un inamic comun pe care trebuia să învățăm să-l supunem.

Mi-am amintit ce spusese Lackofa despre joc, că era în mod necesar limitat. Fără îndoială că avea dreptate. Fără îndoială că, în timp, schemele ar fi devenit mult prea evidente și jocul ar fi devenit, astfel, plictisitor. Dar până atunci, creatorii jocului ar avea un joc nou și îmbunătățit. Așa făceau întotdeauna.

Wormer începu să vorbească despre un scenariu care prevedea o competiție pe trei căi, între o specie de paraziți, o specie de prădători și o specie simbiotică. Era singurul care-l jucase, așa că l-am

ascultat cu atenție. Ne-am prins repede într-o discuție despre joc, în vreme ce zburam liber în jurul rampelor, întrebându-i pe alții ce mai știau interesant și fiind întrebați același lucru și noi, la rândul nostru. Rampele violet erau un excelent loc de distracție pentru tinerii liber-zburători.

Nimeni n-a adus vorba despre anunț, nu la început, cel puțin. Niciunul nu voia să pară că moare de curiozitate. Eram plini de vervă. Cu mult prea joviali ca să fim obsedați de vreo infimă șansă de a participa la o aventură în viața reală. În orice caz, noi eram *gameri*. Jocul era totul.

Și totuși am observat că fiecare dintre noi, pe rând, arunca o privire spre amvonul unde un Vorbitor avea să apară curând ca să ne dea veștile.

Nu stăteam în tensiune. Renunțasem la speranță. Nimic nu-i mai rău ca, odată ce ai capitulat, să faci eforturi disperate să te stăpânești. Dar ceilalți erau încordați și era greu să nu mă molipsesc puțin de tulburarea lor.

Am spus:

— Știți, adevărul e în ce se află dedesubtul tuturor acestora. Jocul are un set de ipoteze. Dacă am putea determina toate aceste ipoteze, am putea câștiga orice partidă.

Îl citam pe Lackofa și lăsam să se creadă că ar fi perspicacitatea mea.

— Bineînțeles c-am putea, zise Inidar. Dacă. Un foarte mare „dacă”. Un enorm „dacă”. De fapt, este așa de...

Amuți. Se uita fix. „Unde-s patru sfere, echilibrul nu piere, cum se spune din bătrâni.” Wormer și Aguella s-au răsucit și au privit fără nicio intenție de a mima nepăsarea.

Și eu ce aveam să fac? Să mă prefac că îmi iau zborul, ca s-o sâcâi pe vreo femelă ciudată pentru vreo întrevedere față-făță? Trebuia să stau și să aștept. Era doar un gest politicos.

Am privit și am așteptat deopotrivă cu ei, în timp ce Vorbitorul a aterizat pe estradă cu viteza sporilor unei ciuperci.

Era un vârstnic, penele lui lungi fiind mai degrabă ruginii decât roșu-pur. Funcția de Vorbitor era pentru vârstnici. Aveau glasul potrivit pentru asta.

Nu voiam să fiu nervos. Eram. Proaspăt construitul meu edificiu de indiferență a fost măturat de un val de dorință impetuoasă. Să se termine odată! Termină odată cu asta, bătrâne, și lasă-mă să-mi văd de noua mea viață serioasă!

— Iată anunțurile, zise Vorbitorul, cu o voce puternică, încărcată, profesională. Nivelurile Violet și Roz vor începe cultivarea de noi traverse. Fiecare dintre noile traverse trebuie să ajungă, la sfârșit, să aibă raza de opt iarzi.

Nu ne păsa. Mie unuia nu-mi păsa, oricum. Poate că Aguellei și lui Wormer le păsa, căci amândoi erau Violeți.

Vorbitorul a continuat.

— Au mai rămas șapte zile până la Intrarea în Dans a iubitei noastre case cu Înaltul Cristal Orbital Polar. Cum cei mai mulți dintre voi știu, acesta este un eveniment care are loc numai o dată la nouăsprezece ani. Zborurile libere vor fi planificate în semiintervale, pentru a îngădui unui număr maxim de persoane să se întâlnească și să interfereze cu frații și surorile noastre de pe Înaltul Cristal Polar.

Am ridicat din umeri. Ei, cel puțin, asta era ceva deosebit. O schimbare în rutină. O șansă de a întâlni străini și de a stabili relații bilaterale. Nu eram pregătit să procreez, din fericire. Așadar, cel puțin nu aveam să fiu deloc presat de asta. Niciunul dintre noi nu era destul de vârstnic. Poate cu excepția Aguellei.

M-am uitat la ea, pândind să-i văd reacția la anunț. Chiar roșise? Ce ciudat gând, să mi-o imaginez pe Aguella devenind un genitor. Tulburător, cumva. Ea nu arăta absolut deloc ca genitorul meu. În primul rând că era mult mai tânără. Mai drăguță.

Aguella avea o seriozitate care lui Inidar, Wormer și mie ne lipsea. Avea mult mai multe

preocupări în viața ei în afară de joc. Era foarte pricepută la teoria receptării senzoriale. De fapt, unul dintre proiectele ei fusese încorporat (într-o formă adaptată) în complexul senzorilor CC-ului.

— În sfârșit, zise Vorbitorul, cu emfază.

— Acuma vine, murmură Wormer.

— O să anunț numele celor aleși să facă parte din echipajul auxiliar în călătoria pregătită de Cristalul Cartografic Sector Trei. Numele vor fi anunțate pe nivele. Din Nivelul Roz: Nivel Roz, Traversa Șapte, Curtea Unu, Curier-Jos, Nouă. Nivel Roz...

— Am putea face o tură de joc până să ajungă la vreunul dintre noi, bombăni Inidar.

Momentul de intensitate dramatică era cumva subminat de conștientizarea faptului că aveam mult de așteptat. Și totuși, nu ne-am clintit. Ne mai spuneam câte ceva fără legătură și fără însemnătate, dar mereu cu o ureche ciulită.

Și atunci:

— Nivel Violet, Traversa Doi, Pilon Principal, Curier-Stânga, O sută douăzeci și nouă.

Aguella rămase fără aer. Pentru câteva clipe, destul de lungi, nu mi-am dat seama de ce.

— Asta ești tu? am întrebat eu prostește. Sunt sigur că-i aflasem numele oficial la un moment dat, dar îl uitasem de mult.

Ea dădu din cap. Începu să spună ceva, apoi mai dădu din cap de vreo câteva ori. Părea mai mult tulburată decât entuziasmată. Aproape îngrijorată.

N-am mai avut timp să mă mir de ciudata ei reacție la vești bune. Vorbitorul ajunsese, în sfârșit, la Nivelul Azur. Wormer și-a plecat fruntea. Nivelul Violet se terminase și numele lui nu fusese strigat.

Au fost doar șapte nume din Nivelul Azur. Al meu a fost al cincilea rostit.

Pentru o clipă, am înghețat. Creierul meu a refuzat să mai facă vreo sinapsă. Nu mai respiram. Aripile mi s-au înmuiat și-am făcut un picaj.

— A spus numele meu? am șoptit eu. Patruzeci și unu, sigur? Nu treizeci și unu?

Wormer s-a străduit cât a putut să se arate drăguț. A încercat să pară vioi. Poate că și Inidar s-a străduit, la fel, dar n-a reușit cine știe ce. Arăta ca o epavă și mi-am dat seama că orice aș fi zis ca să-ncerc să-i alin suferința l-ar fi durut și mai tare. Mila nu este niciodată foarte binevenită pentru cel compătimit.

Dar, pe de altă parte, reacțiile lor erau deja nesemnificative. O știam și eu, o știau și ei, din nefericire.

Grupul nostru de patru era împărțit acum în doi și doi. Wormer și Inidar aveau să rămână pe loc. Aguella și cu mine urma să plecăm.

capitolul 4

M-am întors la docul meu, abia ajungând la timp. M-am legat repede și am strigat în sus, la Lackofa.

— Hei! Hei! Lackofa!

El și-a deschis ochii și m-a blagoslovit cu strâmbătura lui obișnuită de dezaprobare.

— Ei, ce mai e?

— Am reușit. Sunt auxiliar!

— Pe cât de auxiliar este cu putință, zise el, sec.

— Foarte amuzant, Lackofa, dar n-ai nicio șansă cât de mică să mă superi. Nu astăzi. Sunt pe CC! O să fim colegi de echipă. Merg și eu!

— Oh, asta era. Da, știu.

— De unde știi? Nu poate să fie deja pe uninet. E prevăzut un sfert de oră întârziere pentru anunțurile oficiale.

Uninetul era o descoperire recentă, de abia de o sută de ani vechime, și nimeni nu voia să renunțe la Vorbitori și la tradițiile lor.

Lackofa își închise ochii. Am accesat uninetul. Nu, anunțul nu era încă acolo. Ia stai, uite, tocmai apărea. M-am repezit și mi-am citit numele,

drăguțul, minunatul meu nume. L-am marcat cu litere stacojii și l-am citit din nou.

Un nume foarte frumos, care dădea foarte, foarte bine, așezat clar în coada listei. Vederea lui m-a umplut de o profundă satisfacție.

Apoi m-am trezit.

— Hei, Lackofa. Dar de unde-ai știut, dacă abia acum a apărut pe net?

Niciun răspuns.

— Tu ai făcut-o, l-am acuzat eu. M-ai sponsorizat!

— De ce-aș fi făcut așa ceva? mârâi el.

— De ce-ai fi făcut așa ceva? am repetat eu cu o emfază diferită. Tu nici măcar nu mă placi. Eu sunt un *gamer*. Un *loser*. Sunt pe locul o sută șaptezeci și nouă în clasament, din cei nouă sute nouă *gameri* înscriși în lot cu mine.

Lackofa nu-mi răspunse la început, dar bănuiesc că a înțeles că n-aveam să-l slăbesc. A oftat din nou, a mormăit ceva în barbă numai pentru el, apoi, pe un ton ca al cuiva care a fost silit să mărturisească o crimă, a zis:

— Mi-am dezvoltat o morbidă curiozitate pentru eșecurile tale, Toomin. Eu sunt un biolog, așa că am acces la schema ADN-ului tău. Ești, de fapt, pe locul o sută nouăzeci și patru din ierarhie — ultimul joc pe care l-ai pierdut te-a coborât cinci-sprezece locuri.

— Au!

— Dar, în termeni de inteligență analitică pură, ești foarte aproape de vârf.

— Eu?

— Da, și nu face pe modestul cu mine. Știi că ești mai ager de minte decât *gamerii* care te bat cu regularitate. Pierzi jocuri pe care ar trebui să le câștigi, nu dinadins, ci cu încăpățănare. Tu joci la alt nivel. Nu încercând să câștigi, ci încercând să câștigi cu bunătate. Cu altruism.

M-am simțit stingherit. Uimit că Lackofa îmi acordase atenție la un nivel pe care nu-l bănuisem nicio clipă.

— În orice caz, a mai zis Lackofa, avem un mare număr de savanți geniali, de analiști geniali, de specialiști în comunicații geniali, de fizicieni geniali, de tehnicieni geniali și de astronomi geniali la bordul CCS3-ului. Am stat și m-am întrebat ce nu aveam și răspunsul mi s-a ivit de la sine: n-aveam un *loser* genial. Așa că, da, te-am sponsorizat. Acum, te rog, taci din gură, că am treabă.

Și-a închis ochii și m-a redus la tăcere, de data asta definitiv.

Loser genial? Era cu putință să fiu simultan măgulit și insultat?

Evident.

Un memo s-a anunțat brusc, o invitație la joc din partea unui *gamer* numit Dryhad. L-am

refuzat. Nu era timpul pentru joc. Aveam gânduri mai importante de gândit, planuri de plănuit, aranjamente de aranjat.

N-aveam? Ba da, categoric că da. Cu siguranță n-aveam timp de-un joc. Mai întâi de toate, trebuia să aflu tot ce se putea despre CCS3, despre motoarele de spațiu-zero, despre Sectorul Trei și sistemul său principal de stele.

Am accesat datele despre CCS3. Numai rezumatul mi-ar fi luat un an întreg să-l asimilez. N-aveam timp pentru toată prezentarea asta. De altfel, n-aveam nevoie de detaliile tehnice, aveam nevoie doar de... ei bine, deocamdată, aveam nevoie doar de imagini.

Da, da, am găsit. O adevărată navă pentru marele spațiu. Nava mea de explorare. Nava mea personală CCS3, de care deja mă îndrăgostisem.

Loser genial?

Cel puțin, n-aveam să mă urc la bord nepregătit, arătând ca vreunul dintre proștii rătăciți care nu știu să spună care-i intrarea și care-i ieșirea. Aveam să învăț fiecare perimetru, inch cu inch.

Atât de puțin timp. Nouăsprezece zile. Atât de mult de făcut și timp ioc. Practic, niciun pic de timp. Nouăsprezece zile!

Pe viermii din adâncuri, părea să fie o plecare pentru totdeauna.

capitolul 5

Mintea mi-era concentrată intens, chiar obsesiv, pe CCS3 și lansarea ei, dar toți ceilalți erau mult mai interesați de Intrarea în Dans cu Înaltul Orbital Polar. Polarele erau ketrane, bineînțeles, exact ca noi, dar probabil cu o diferență de societate. Am spus probabil, pentru că nu ne întâlneam cu ei decât o dată la nouăsprezece ani.

În mod firesc, aveam și rapoarte la mână a doua de la celelalte cristale care le mai întâlniseră și organizaseră o Intrare în Dans cu noi. Exact cu un an înainte, intraserăm în Dans cu Înaltul Cristal Ecuatorial Doi, cristalul-frate cu al nostru, iar ei se întâlniseră cu un Polar cu numai trei ani înainte de asta.

Totuși, să obții niște rapoarte neoficiale vechi de trei ani nu era o metodă de a înțelege o civilizație. Și, în orice caz, unele dintre lucrurile pe care cei de pe Doi ni le spusesea despre Polare erau puțin cam stranii.

Mai ales pentru că se presupunea că Polarele erau îndeaproape implicate în coloritul penelor. Ceea ce nu era, în sine, un lucru rău, cred eu, ci numai foarte ciudat. Vreau să spun, dacă ai penele

cu care te-ai născut, de ce-ai vrea să fie verzi sau mai știi eu cum?

Dar, și mai important, se spunea că Polarele au făcut pași mari în comunicații atmosferice. Asta, desigur, ar fi fost o realizare epocală care ar fi schimbat radical perspectivele. Dacă cineva ar fi descoperit cum să străpungă cu un semnal-undă radițiile din fundal, s-ar fi putut ajunge apoi la comunicații de la cristal la cristal. Și atunci n-am mai fi fost o planetă alcătuită din treizeci și două de cristale independente; le-am fi avut pe toate treizeci și două ancorate la o unică rețea planctară. Aș fi putut juca împotriva unor *gameri* de pe cristale cu totul deosebite!

Aș fi putut să pierd jucând cu persoane pe care să nu le văd, de-adevăratelea, niciodată.

Dar poate că nu erau decât zvonuri. Una e să convingi electronii să se miște printr-un cristal și cu mult mai greu e s-o faci prin aer.

Dansul cu Înaltul Cristal Orbital Polar n-avea să dureze mult, numai câteva ore. Niciunul dintre noi nu voia să îndure cumplitele eforturi necesare pentru a ne încetini mișcarea și apoi pentru a accelera din nou. Astfel, urma să avem în cel mai bun caz trei ore în care să se poată zbura liber între cele două cristale. Și, individual, aveam cu mult mai puțin.

Figuram pe lista de serviciu devreme, când distanța dintre cristale era cea mai mare. Eram tânăr. Doar nu v-ați fi așteptat ca vârstnicii să-și dorească o jumătate de oră de zbor liber numai pentru a se bucura de zece minute de întâlnire.

Întreaga noastră societate era în fierbere. Eu? Nu chiar. Îmi stătea mintea la alte lucruri.

Eram îndocat, trecând rapid printr-un simulator al CCS3-ului de pe uninet pentru a douăzecea oară, când am auzit o voce care mă striga de foarte aproape. Mi-am deschis ochii și, într-adevăr, era Aguella. Venise drept la traversa mea.

— Ellimist, ce faci?

Am clipit des.

— Cum?

— E timpul. Ce, vrei să spui că nu te uiți la avertizoarele de timp? A sosit momentul! Intrarea în Dans.

— O, ai dreptate.

Mi-am desfăcut ghearele de îndocare și m-am uitat atent spre sud. Polar fusese în raza noastră vizuală mai bine de o zi, dar devenise cu mult mai mare în ultimele câteva ore. De fapt, primul meu gând a fost că urma să ne ciocnim.

Aguella rânjea cu înțeleș, așteptând ceva anume. Așteptând din partea mea să observ ceva. M-am încruntat și mi-am întors privirile spre Polar. Atunci, am strigat:

— Hei!

Aguella dădu din cap.

— Mda.

— S-au dezvoltat asimetric. Uită-te la noua ramură.

Sfera sau ceea ce ar fi trebuit să fie o sferă, avea o gâlmă clară. Gogoloiul acela avea numai o zecime din diametrul cristalului de bază, dar era mult prea mare ca să fie o simplă ramură nou-dezvoltată, așteptând o ajustare.

— Nu asimetric, a zis Aguella. Sau, cel puțin, nu acesta este scopul final, după câte cred eu. Poate că greșesc, dar suspectez o creștere dirijată. Nu poți să vezi de aici, dar eu cred că încearcă să-și aplatizeze sfera în toate direcțiile. Cred că excrescența asta are o excrescență corespondentă pe partea cealaltă.

— Dar de ce ar...

— Aripă, zise ea triumfătoare. Polarele își creează aripă.

Pentru prima oară în ultimele șapte zile am uitat complet de CCS3. Aripă! Era ceva mai presus de ficțiune. Nu era nimic surprinzător în faptul că sfera era mai greu de ținut în aer decât un corp cu aripă. Corpul cu aripă ar fi putut zbura în curentul de aer dominant și efectiv să-l folosească pentru a-și asigura ascensiunea.

Era răspunsul la motoarele utopicilor. Atașând motoare unui cristal s-ar fi putut distruge coeziunea socială, dar un corp cu aripi ar avea nevoie de mai puțini oameni pentru a menține plutirea. Pur și simplu ar trebui să-l ridice mult mai puțin. Am citit odată că un corp cu aripi eficient proiectat ar îngădui unei jumătăți din populația sa să fie în zbor liber în orice moment.

— Ar fi atât de neobișnuit dacă ar face-o, zise Aguella cu invidie. Mă întreb dacă noi vom încerca vreodată.

— Poate, i-am răspuns eu, cu îndoială. Mi-au revenit în minte imagini ale Înțelepților în consiliu. Jumătate din ei erau atât de bătrâni că mai degrabă atârnavu decât ridicau. Mi-ar fi plăcut să pun pariu că unii dintre ei au căzut morți pe loc când au văzut aripile Polarului.

— Vino, hai să mergem! mă îmboldi ea.

Am adoptat formula doi timpi și trei mișcări: zbor liber, rapid și furios. Nu era nicio clipă de pierdut. Aguella, fiind o ketrană, firește că era mai rapidă decât mine, un ketran, dar și-a stăpânit nerăbdarea ca să-mi permită să mă țin după ea. Am zburat chiar în spatele ei. Asta avea avantajul de a-mi oferi o priveliște care includea deopotrivă cristalul cu aripi în devenire și pe Aguella însăși. Avea două pulpe minunate.

„N-ai nimerit-o, Toomin", mi-am spus eu în gând. „Nu e exact lucrul la care trebuie să te gândești în momentul ăsta."

Moni! Împrăștia *moni* pentru mine!

Pentru mine? Nu, cu siguranță că nu. Aguella ar fi putut avea orice mascul ar fi vrut. Era frumoasă, bine făcută, hotărâtă, inteligentă, cu simțul umorului, frumoasă, foarte frumoasă.

„Sunt prea multe *frumuseți* în descrierea ta", m-am dojenit eu. Dar, atunci, era adevărat: Aguella împrăștia *moni*. Și eu o urmam neajutorat, în curentul ei de aer.

Am virat la stânga, ieșind din siajul ei. Manevra asta m-a lăsat puțin în urmă, dar a fost bine-venită. Ca orice altceva m-ar fi scos la aer curat.

Am inspirat adânc, dar a fost aproape prea târziu. Penele mele erau zbârlite mai mult ca sigur. Cum a putut să-mi facă una ca asta? Era o parteneră de joc! Era o ofensă și, cu apropiata călătorie, cu Intrarea în Dans și... era o glumă proastă, fără îndoială.

Probabil că observase abandonul meu brusc, lipsit de delicatețe. Trebuie să fi știut de ce-l făcusem. Grozav, acum avea să fie supărată pe mine, iar eu nu eram nici pe departe în starea de spirit necesară pentru a fi diplomat, politicoș și să mă comport degajat. Creierul meu cedase.

— Aproape-am ajuns, zise ea. Uite!

— La ce? Să mă uit la ce? am chelălăit eu.

— Uite-i pe primii polari, drept înainte. Par să fie de vârsta noastră.

— Mda, ei bine, noi nu avem chiar aceeași vârstă, știi, Aguella.

Ea râse. Era un râs tulburător.

— Suntem de aproape aceeași vârstă, Toomin — din punct de vedere fizic. Ce-i drept, din punct de vedere psihic...

Râse din nou, un râs batjocoritor, îngăduitor, totuși înspăimântător de aluziv.

Am înghițit în sec și am încercat să nu interpretez în niciun fel faptul că mi se adresase cu pseudonimul, nu cu numele meu din joc. Întotdeauna mă numise Ellimist. Niciodată Toomin.

O, asta era grozav. O, asta era de-a dreptul grozav.

I-am ignorat gluma, râsul și, pe cât am putut, *monii* care încă mai adăstau. M-am concentrat asupra polarilor.

Erau vreo două sau trei sute în aer, răspândiți în dezordine într-un spațiu de vreo două mile. Semănau mult cu noi, ecuatorialii. Ca doi nori vioi de dăunători înaintând în V.

M-am uitat înapoi și mi-am văzut cristalul-casă. Mi s-a părut deodată de modă veche, greoi, în comparație cu forma revoluționară a Polarului, care acum era incontestabil vizibilă ca un viitor

corp cu aripi. Asta m-a făcut puțin defensiv, cred. Casa noastră era mai mare, mai veche și, m-am gândit eu, mai frumos colorată. Dar Polarul era viitorul și, aici, aprecierea casei mele scârțâia.

I-am studiat atunci pe polarii înșiși, uitându-mă după acele pene colorate artificial despre care auzisem, dar nu păreau deloc diferiți de noi. Aveau, fiecare, „două plus patru egal cu patru plus două și nimic mai mult”, cum obișnuia să spună pregenitorul meu: două pulpe, patru aripi, patru ochi și două mâini.

Aguella și cu mine am ales o pereche de polari care păreau dornici să ne întâlnească. Erau cam de vârsta noastră, amândoi masculi. Unul avea pene galbene, drăguțe, dar naturale, și ochi de culoare ocru. Celălalt ieșea în evidență prin aripile lui mari și stângace. Noi și ei am zburat unii spre alții și ne-am oprit în aer la o distanță politicoasă.

— Ea e prietena mea Doffnall, am spus eu, prezentând-o pe Aguela cu pseudonimul ei. Eu sunt Toomin.

— El e prietenul meu Oxagast, iar eu sunt Menno, zise cel cu aripi mari.

— Bucuros de cunoștință, am zis toți patru deodată.

— Aveți o sondă spațială gata de lansare! izbucni Menno.

Vorbise exact în clipa în care eu spuneam:

— Vă configurați niște aripi!

Toți patru am râs și eu, cel puțin, m-am simțit mult mai bine. Curiozitatea ne apropia și aveam câte ceva cu care să ne lăudăm, la urma urmei.

— Da, este Cristalul Cartografic Sector Trei, am zis eu, apoi, fără niciun gând de a mima modestia, am adăugat: Doffnall și cu mine facem parte din echipaj.

— Din echipajul operativ? a întrebat Oxagast. Aguella râse.

— Nu, îmi pare rău, niciunul dintre noi nu e savant. Suntem doar doi împătimiți de jocuri care au avut noroc.

Am vorbit amical despre jocuri și despre posibilitatea de a dezvolta un uninet între cristale.

Menno părea gata să spună ceva, deschisese chiar gura să-nceapă, dar și-o închise și se sili să zâmbească. Privirea deschisă a lui Oxagast deveni opacă.

— Asta ar fi grozav, zise Oxagast politicos.

Atunci Aguella aduse în discuție aripile cristalului lor.

— Înțelepții voștri nu s-au opus proiectului? întreabă ea.

Cei doi polari schimbă o privire.

— Ba da. Așa că am trecut la vot general.

— La ce?

— Am votat. Fiecare dintre noi a primit dreptul să-și exprime părerea, da sau nu, apoi am adunat totalurile. Proiectul aripilor a fost aprobat cu șai-zece și unu de procente din totalul voturilor.

Aguella și cu mine probabil că arătam șocați de-a binelea.

Menno surâse încrezut, dând din cap înțele-gător la expresiile noastre nedumerite.

— Am făcut ceva schimbări în societatea noastră.

— Ceva schimbări? De ce?

Menno făcu un semn din mână spre casa lor.

— Pentru că a fost necesar. Nu-i putem lăsa pe Înțelepți să oprească progresul. Schimbările au început. Mari schimbări. Poporul decide acum. Mai avem numai doi ani până se încheie construcția aripilor. Viețile noastre nu vor mai fi la fel.

— Nu, cred și eu că nu vor mai fi, am zis eu.

Eram invidios sau supărat — sau amândouă? Eram, neîndoielnic, tulburat. Asta știu bine.

Oxagast părea mai puțin entuziasmat decât prietenul său Menno.

— Ideea e că poporul va avea atât de mult timp liber, odată ce aripile vor fi funcționale, că vom face mari salturi înainte. Asta-i intenția urmărită, oricum.

— Bineînțeles că vom face, zise Menno. Ce, CCS3-ul vostru? Fără supărare, dar va fi o jucărie față de ce vom construi noi. Înaltul Orbital Polar

va deschide drumul, iar ceilalți ne vor urma exemplul. Până vă întoarceți voi cu Sectorul Trei, lucrurile vor fi foarte diferite pe aici.

— Diferit nu-i întotdeauna mai bun, am murmurat eu, gândindu-mă la pangabani.

Dar Menno mi-a replicat imediat:

— Ești un *gamer* și ți-e frică de schimbare? Ce jocuri jucați voi, ecuatorialii? Toate jocurile care merită jucate sunt despre deținerea controlului. Cu voturile și cu celelalte schimbări care vor urma, o să încetăm să mai fim simple piese de joc, mutate ba ici, ba colo de către Înțelepți. O să devenim cu toții Înțelepți. O să devenim *gameri*, în loc să mai fim cei jucați.

— În orice scenariu de joc există un echilibru între schimbare și stabilitate, am explicat eu. Jocul — cel puțin, cel pe care îl jucăm noi — constă în a face cea mai mărunță, cea mai insesizabilă schimbare și a obține rezultatul dorit.

— Foarte asemănător cu ceea ce facem noi, încuviință Oxagast. Numai că, în ultima vreme, unii *gameri*, și înclină din cap spre Menno, unii *gameri* caută să schimbe regulile.

— Ne-am luat numele de Intruși, zise Menno, cu un râs conștient de sine. Jucăm puțin mai radical. De ce minimalist? De ce schimbări marginale? De ce să nu mergem în interiorul jocului, să ne vârâm chiar în mijlocul acțiunii și s-o luăm sub

control? Înțelegi ce vreau să spun? De ce *gamerul* trebuie să fie nevăzut în joc? Ba să intre în el!

Am primit un avertisment de timp. Era timpul să ne întoarcem. Avuseserăm prea puțină vreme la dispoziție, totuși, mă simțeam ușurat.

— Mă bucur că v-am cunoscut, am zis eu, puțin cam prea grăbit.

Aguella și Oxagast au repetat ca un ecou salutul de la revedere. Dar Menno mi-a căutat grosolan privirea și-a zis:

— Nu te teme de schimbare, ecuatorialule. O să vină fie că-ți place, sau nu.

Apoi, spre marea mea uimire, și-a strâns deodată mâinile, cu putere, și a strigat un singur cuvânt:

— Pătrunde!

Ăsta nu mai era un salut sau o urare, ci era o declarație de credință. Era o provocare.

Aguella vorbise foarte puțin în timpul întâlnirii, dar, pe drumul de întoarcere nu i-a mai tăcut gura.

— Are dreptate, zice ea. Uite ce au realizat! Aripă. De ce? Au schimbat regulile, nu-i așa? Același lucru și în joc, au schimbat regulile.

— Mda, ei bine, dar n-a precizat dacă așa a câștigat mai multe jocuri, i-am atras eu atenția.

— Poate că într-o zi o să putem juca împotriva lor, a zis Aguella.

— Poate chiar mai curând decât crezi, i-am spus eu, amintindu-mi de privirile ciudate, constrânse, ale polarilor, în clipa când menționasem despre comunicațiile între cristale.

Oare polarii găsiseră soluția? Asta ar fi fost o adevărată revoluție, cu mult mai profundă și decât răsturnarea cârmuirii Înțelepților.

Bineînțeles, transmisiile lor ar fi absolut fără nicio noimă, în lipsa unor receptori de pe celelalte cristale. Altminteri ar fi doar o voce strigând în vânt, neauzită.

Așa am crezut eu și m-am mulțumit cu această iluzie.

capitolul 6

A doua zi, când Înaltul Polar Orbital pierise de mult din vedere, am urcat la puntea CCS3-ului pentru prima oară.

Există simulări și există realitatea. Și dați-mi voie să vă spun că nicio simulare, indiferent cât de bine ar fi făcută, nu se compară cu realitatea. Problema cu simularea este că știi că este o simulare. Realitatea, pe de altă parte, ei bine, e reală.

Lackofa, ca sponsor al meu, a fost ghidul meu la primul tur. Aguella fusese aleasă prin procedeul obișnuit, așa că, în lipsa unui sponsor, avea deopotrivă avantaje și dezavantaje.

Dezavantajul era că nu avea pe nimeni care să-i răspundă la întrebări. De aceea s-a ținut după mine, ceea ce a fost foarte plăcut. Avantajul era că nu trebuia să-și facă griji că-l stingherea cumva pe sponsor.

Cuvintele cu care m-a întâmpinat Lackofa au fost:

— Încearcă să nu te arăți complet idiot, bine? Asta-i tot ce-ți cer.

CCS3 fusese construit după liniile standard. Era un cristal de cultură, de o singură culoare, cu

formă mai curând ovoidală decât sferică. Înăuntru își aveau locul cei o sută patru membri ai echipei — operativ și auxiliar. Dar, bineînțeles, niciunul nu asigura ascensiunea. Am fi putut să-l ridicăm, dacă acea mișcare familiară ne făcea să ne simțim mai bine, dar ridicatul era neînsemnat, nenecesar. O ocazie de a vedea, presupun, cum ar fi într-un cristal cu aripi.

CCS3 se afla într-un câmp de forță care conținea o atmosferă și care, speram noi, avea să țină departe cele mai multe dintre resturile din spațiu. Dacă acest câmp de forță ar fi căzut vreodată, ne-am fi pierdut atmosfera. Sistemul de rezervă consta într-un labirint de țevi îngropate în traverse și piloni, care, în fiecare încăpere, asigura aer de respirat.

— Tragi pur și simplu de capătul tubului de la guler, uite-așa, demonstra Lackofa. Și îl fixezi în gura de aerisire, uite-așa. Apoi respiri normal, până când câmpul de forță se reface sau până când mori înghețat, care-o fi să se întâmple prima.

— Și dacă nu suntem îndocați? întrebă Aguella. Dacă suntem pe una dintre rampe?

— Există niște uși de urgență și acolo, zise Lakofa. Bună întrebare. Gândești înainte.

Asta m-a făcut mai atent puțin. Oare Lackofa urmărea o întrevvedere față-față cu Aguella? Că

doar nu dădea iar cu *moni*? Nu, aş fi observat asta.

Mi-am decuplat simţul memoriei din circuit şi am dat puţin din aripi ca să le aşez mai bine la spate. N-a mers. Te mai avertizează unii cum e să fii supus *sprayerii* cu *moni*; ce nu-ţi spun este cât durează efectul.

— Şi dacă zburăm prin spaţiul-zero când cade câmpul de forţă? am întrebat eu.

Lackofa mi-a dăruit o privire ucigătoare.

— O să ieşim instantaneu din spaţiul-zero şi-o să reapărem în spaţiul normal, unde va trebui, din nou, să respiri prin tubul tău sau să mori îngheţat. A, apropo! E greu să zbori prin vid. Aşa că, dacă pierdem atmosfera, o să-ţi doreşti să fii îndocat.

Mi-am închipuit într-o clipă bătând din aripi disperat, zadarnic, prin spaţiu, în timp ce CCS3 s-ar pierde din vedere, îndreptându-se spre vreo stea îndepărtată.

Ei bine, nimeni nu spusese vreodată că o călătorie prin spaţiu era lipsită de primejdii. Generaţia 9561 a susţinut că pierduse aproape zece procente din Generaţia 9547, primii Gene-raţiionişti care au încercat călătoria spaţială, şi şase procente din Generaţia 9548. Chiar şi mai recent, în 9558, pierduseră un număr substanţial în accidente spaţiale.

În plus, și izolat Generaționiștii mureau frecvent. Intra în natura lucrurilor. Corporațiile de forme de viață nu se agitau prea mult pentru fiecare membru, pe care îl puteau înlocui.

— Veniți cu mine, țineți aproape și nu atingeți nimic, ne instrui Lackofa. Zbură în sus și noi ne aliniam cuminti în spatele lui. Sus, tot mai sus, printre traversele bizantine, neobișnuite, trecând de docuri, unele la care încă se mai lucra la dotări și încă se mai lustruiau.

Ne-a condus la o rampă cum nu mai văzusem niciodată vreuna asemănătoare — nici măcar în simulări. Era ca o sferă cu un țugui la mijloc, de vreo cincisprezece picioare diametru, plină de becuțe pâlpâitoare, indicatoare și video-display-uri. Toate făcute din metale, filamente de carbon și cristale plate. Îți dădea puțină claustrofobie, cu toate lucrurile acelea opace care te înconjurau.

— Ce-i asta? am întrebat eu mirat. Nu era în simulare.

— Nu, zise Lackofa. Acesta este centrul de comandă de rezervă. În caz de avarie catastrofală a cristalului principal, mașinăriile acestea pot fi folosite pentru a continua să piloteze nava.

— Cum?

— Unitatea asta este independentă. Nu poți s-o vezi, dar are propriile sale motoare, care generează un câmp de forță propriu. În caz de

avarie catastrofală a cristalului principal, capsula asta se detașează, se desprinde și continuă să zboare.

— Fără... fără majoritatea echipajului, am zis eu, neputând să cred ceva atât de monstruos. Și nu apare în simulări.

Privirea lui Lackofa era de oțel.

— Nu, nu apare în simulări. Și n-o s-o găsești nici pe uninet. Trebuie să înțelegi ceva: aici nu mai e ca-n vechea ta viață. Călătoria asta e ceva mai mult decât o excursie științifică nevinovată. Și, cu siguranță, nu este un joc.

Tonul lui îmi dădu fiori reci. Aguella și cu mine schimbaram o privire cu înțeles.

Am mai rămas o vreme pe lângă rampa întunecată, bine conturată. Să plutești departe de cristalul-casă, de atmosfera în care trăiseși! Dar, deodată, am înțeles că trecuserăm o graniță.

— Ce e afară? l-am întrebat eu pe Lackofa.

El a clătinat încet din cap.

— Nu știm sigur. Dar, acum doi ani, o navă de origine necunoscută a ieșit din spațiul-zero la doar un milion de mile depărtare de noi și ne-a ars senzorii orbitali. Capsulele-satelit sunt descărcate o dată la șase luni, după cum știți, pentru a prelungi viața senzorului. Dar, spre norocul nostru, am descoperit nava la numai două luni după ce apăruse din spațiul-zero. Am trimis o sondă-robot

teleghidată ca s-o intercepteze și s-o supravegheze. Sonda nu s-a mai întors. După alte două luni, am primit un răspuns de la altă capsulă-satelit. Nava străină deschisese focul asupra sondei noastre și o distrusese, folosind un soi de armă cu raze de înaltă energie. Nu existau semne de viață la bordul navei. Fusesse programată să se apere singură, presupun. Am modificat o altă sondă-robot, dotând-o cu un câmp de forță defensiv și cu motoare mai rapide, și am trimis-o și pe ea să intercepteze nava străină.

De data asta, am avut noroc. Nava străină a tras în sondă, dar până să-și poată ajusta tirul la sistemul ei defensiv, sonda se lipise și se cuplase la nava străină, extrăgând datele din computerul ei.

A fost o singură problemă: când sonda s-a desprins pentru a se întoarce, nava a deschis din nou focul și a avariat-o. Am recuperat-o, dar n-am putut să salvăm decât o parte din date.

— Cât știm? întrebă Aguella.

Lackofa șovăi. După care:

— Voi doi înțelegeți foarte clar, sper, că nimic din toate acestea nu trebuie să ajungă la cunoștința publicului larg. Vreau să spun, sub pedeapsa cu izolarea.

Apoi repetă, apăsător:

— Sub pedeapsa cu izolarea.

Asta m-a zdruncinat. Izolare? Pentru dezvăluirea unui secret? M-ar scoate din îndocare? Mi-ar interzice zborul liber până aş muri de foame şi de singurătate şi, la sfârşit, aş pătrunde ca un burghiu în câmpurile de lavă de dedesubt?

— Toate rasele pe care le-am mai întâlnit până acum au fost paşnice, zise Lackofa. Dar rasa aceasta, rasa care a construit această navă-fantomă, nu e aşa. Probele demonstrează că răspund cu extremă violenţă chiar şi la cea mai mică provocare. Violenţă extremă. Ei îşi spun capasini. De vreme ce nava lor s-a ivit din direcţia Sectorului Trei, am presupus că planeta capasinilor este acolo. Misiunea CCS3 este aceea de a contacta această rasă şi a încerca să ajungă la o înţelegere de pace.

— Şi dacă aceşti capasini nu sunt interesaţi de pace? întrebă Aguella.

Lackofa zâmbi cu superioritate.

— Atunci o să sperăm că vom ajunge înapoi acasă cu destule informaţii care să ne permită să facem faţă provocării. De un singur lucru suntem siguri: capasinii nu ştiu că existăm. Dacă o să ne întâlnim cu ei, o să păstrăm locaţia planetei noastre strict secretă. Uneori, adăugă el gânditor, lucrurile care par să fie necazuri sunt, de fapt, binecuvântări deghizate.

— Ce tot spui acolo?

— Planeta-mamă a Generației 9561 are un fundal de radiații atât de scăzut încât comunică regulat prin transmisie-recepție de unde radio. Aceste unde se propagă, știți și voi. Își flutură mâna, arătând vag spre cer. Undele generaționiștilor se răspândesc fără încetare prin spațiu. Cine știe cine le va recepționa și probabil va înțelege acele transmisii? Cine știe atenția cui au atras-o deja generaționiștii? Noi, pe de altă parte, rămânem invizibili în galaxie. Poate că nu e un lucru chiar atât de rău.

capitolul 7

În trei săptămâni, am știut CCS3-ul real la fel de bine cum îl știusem și din simulare. Îi știam fiecare pilon, fiecare rampă, fiecare sistem de rezervă. Îi știam chiar și motoarele, pe cât de bine poate cunoaște cineva un motor de spațiu-zero.

Făcusem cunoștință cu mulți membri ai echipajului, operativi sau nu. Fusesem prezentat unuia dintre cei trei Înțelepți care avea să ne fie comandant. Era un vârstnic posac, care doar a mârâit indiferent la mine, înainte de a se întoarce la treaba lui.

Mi-am petrecut toate perioadele de zbor liber pe navă. Iar timpul meu de zbor liber se triplase. (Mai aveam multe zile până la lansare și deja fusesem scos din calcul ca factor de ascensiune.)

Aveam foarte puțin timp pentru joc și mă tem că Inidar a resimțit asta. Vechile noastre relații se tensionaseră acum. Nu doar pentru că nu mai puteam juca, ci pentru motivul din pricina căruia nu mai puteam juca.

Continuam să schimbăm memo-uri, făcând planuri de partide de joc, dar acestea n-au mai avut loc niciodată.

În schimb, mă vedeam mai mereu cu Aguella. Am tot așteptat să mă mai sprayeze o dată cu *moni*, dar, spre marea mea ușurare, nu s-a mai întâmplat. Foarte marea mea ușurare.

Deși mă întrebam uneori de ce n-o mai făcuse. Oare greșisem cu ceva? Să fi fost din pricina modului în care reacționasem? Pur și simplu ca un juvenil panicat?

Nu conta. Nu era loc pentru treburi de genul ăsta într-o misiune vitală și periculoasă în spațiu.

Numai că mi-ar fi plăcut să știu de ce, atâta tot. Și am primit un vag indiciu în timp ce amândoi asistam la instalarea câtorva dintre ultimele docuri.

Eram noi doi și o ketrană al cărei pseudonim era Jicklet. Jicklet făcea parte din echipajul operativ — tehnician cinci. Își cunoștea bine meseria, dar, spre deosebire de mulți dintre cei care sunt experți în ceva, ea nu-și pierdea răbdarea în fața relativei noastre stupidități.

— ăsta-i scopul principal al personalului auxiliar, explica ea, strângând o garnitură până ce ieși adezivul pe margini. Sunteți aici ca să învățați câte puțin din toate. În felul acesta o să avem întotdeauna pe cineva de rezervă. Bun, acum tu, Toomik, ia rindeaua-ferăstrău ca să înlături excesul de adeziv.

— Mă cheamă Toomin.

— Da, cum spui tu, Toomid. Cu grijă. Lasă o margine.

Am răzuit adezivul deja pe jumătate întărit, cu grijă, lăsând o margine de opt inchi. Am avut mai puțin succes cu adunatul excesului buclat în pâlnia de evacuare.

— Trebuie să ai grijă să nu scapi niciun strop, zise Jicklet. Suntem chiar deasupra motoarelor. N-ai vrea să fii acolo, jos, într-un costum care se face deodată scrum. Așa, vezi. Bine lucrat. Acum lustruiește până nu mai rămâne nimic și strigă-mă când ești gata, să vin să văd ce-ai făcut.

Dădu din aripi și se ridică la celelalte perechi de novici pe care îi superviza. Aguella și cu mine scoaserăm un suspin de ușurare pentru că plecase.

Și atunci Înaltul Cristal Ecuatorial a explodat.

Un ciocan m-a izbit în moalele capului. Aripile mi-au fost smucite în spate de suflul exploziei. M-am învârtit în loc. Foc, foc pretutindeni!

Acum lucram și rânjeam la Aguella, iar în clipa următoare urechile îmi sângerau, ochii mi se încețoșau. Mintea îmi era un talmeș-balmeș de dărâmături și bucățele.

Ce se întâmplase?

Eram tăiat în vreo zece locuri de cioburile zburătoare. O schijă de cristal mi se înfipsea în spatele pulpei din stânga. Am smuls-o, țipând și

urlând și rostogolindu-mă prin aer, în timp ce făceam asta.

Ce se întâmplase?

Aguella — unde era? Nimic din ce vedeam nu mă lămurea în vreun fel. Resturile zburau în continuare pe lângă mine, prăbușindu-se, învârtindu-se și sclipind în cădere.

CCS3-ul rămăsese pe poziții. Dar Aguella unde era?

— Aguella! Aguella!

Am auzit un geamăt, abia deslușit prin țiuitul urechilor mele. Mi-am ridicat privirile și am văzut-o. Se folosisse de gheare ca să se agațe de o bucată de traversă nelustruită.

Și apoi s-a întâmplat din nou. De data aceasta, am văzut. Mă uitam în sus, la prietena mea, în timp ce șuvoaie de sânge gros, portocaliu-aprins curgeau din fața ei. Dar dincolo de ea, sub CCS3, printre piloni și traverse am văzut cilindrii strânși buchet, gâtul arcuit, și excrescențele ostile ale unei nave străine. A străbătut încet atmosfera, fără grabă. Nu semăna nici pe departe cu o navă generaționistă sau illamană. Nici pe departe din ce văzusem sau îmi imaginasem vreodată.

Părea să dea ocol încet cristalului-casă, pândind, așteptând, și-apoi a tras din nou. Un fascicul de energie, de un roșu-palid. Fasciculul s-a repezit în jos, spre miezul cristalului meu casă,

biata mea casă deteriorată. De data asta mă așteptam la suflul exploziei când cristalul supraîncălzit a explodat, făcându-se fărâme.

Lumea mea a căzut, s-a prăbușit. Acum era ruptă în două. Un fragment egal cu o treime din întreg se învârtea, coborând în spirale. Aripile ketranilor băteau frenetic, dar echilibrul se pierduse. Și mult prea multe aripi n-aveau să mai bată niciodată.

Ceea ce mai rămăsese din Înaltul Cristal Ecuatorial era ciuntit și ars. Marginile erau rupte, crestate și ascuțite. Dar încă plutea. Puteam vedea miile mele de frați și surori, toți făcând supraeforturi, toți ridicând împreună. Cei din zborurile libere se grăbeau spre docuri, pe oriunde puteau, pe oriunde mai era cu putință doar ca să ajute la ridicat.

Dar nava străină nu-și terminase acțiunea. De data asta, n-a mai fost o armă cu raze. De data asta, a împrăștiat un nor de proiectile. Mici, atât de mici că abia se puteau vedea cu ochiul liber, milioane de ancore minuscule ca niște ciocuri metalice. Zgomotul a fost ca al erupției unui vulcan. Proiectilele au împrăștiat cristalul cinci secunde, nu mai mult, dar la sfârșitul acestui interval de timp toți ketranii neprotejați au fost sfârtecați. Întregul cristal a fost probabil scăldat în sânge.

Trupurile au început să cadă. Cristalul însuși a început să cadă. Drept în jos, mai jos, și câștigând

viteză, fără niciun suflet rămas ca să-l mai țină în aer.

Avea să dureze mult timp până să străbată în cădere cele trei sute de mile.

capitolul 8

— Aguella! Am bătut din aripi ca să ajung la ea. Era conștientă, dar pe ducă.

— Îndocați-vă, proștilor! Îndocați-vă acum! strigă o voce. Jicklet. Pornim!

Am auzit vaietul slab al motoarelor încălzindu-se. Am luat-o în brațe pe Aguella, cum am putut; aripile ei băteau, dar slab. Am luat-o și am dirijat-o, trăgând-o spre cel mai apropiat doc. Docul pe care tocmai îl terminaserăm de aranjat. Am lipit-o cu spatele de el.

— Leagă-te! Ascultă-mă: leagă-te!

Ea dădu din cap a încuviințare, cu ochii injectați, rătăciți. Am văzut legăturile strângându-se în jurul pieptului ei. Era îndocată. Acum, era rândul meu. Cel mai apropiat doc deschis era la vreo cincizeci de picioare distanță.

Nava străină ne ochise. La început, probabil că arătaserăm ca o parte din cristalul-casă. Dar acum putea vedea că încă mai pluteam, că eram de sine stătători. Cu toate acestea, nu se grăbea. De ce s-ar fi grăbit? Nu eram în stare să rezistăm. Eram neajutorați.

Nava străină viră leneșă, întorcând vârful ca de pumnal în linie cu noi. Cu degete amortite am păit prin doc, m-am răsucit, m-am legat, și atunci nava străină a tras.

Fasciculul, de data asta. Cu precizie mortală. Ne-a lovit drept în centru.

Dar câmpul de forță fusese ridicat de cineva care gândea mult mai limpede decât mine. Raza roșie a fulgerat și un disc de lumină strălucitoare a apărut la marginea câmpului de forță.

Nava străină s-a îndepărtat. Eram pe nava uni-netului acum, îndocat, capabil să citesc indicatoarele motoarelor. Trebuiau să furnizeze nouăzeci și cinci de procente din puterea maximă ca să plece. Acum eram la șaiszeci și cinci de procente.

Știam că toată lumea murise. Genitorii mei, morți. Inidar, mort. Wormer, mort. M-am uitat în jos și am văzut-o, casa mea, o pată de lumină încă în cădere. Cât durează să cazi trei sute de mile? Cât va mai trece până când se va lovi de câmpurile de lavă, se va chirci și se va face scrum, dispărând pentru totdeauna?

Nava străină ne dădea târcoale, apropiindu-se. Părea curioasă. Interesată. Ca un savant care studiază niște microbi noi sub lupă.

Apoi un aparat de zbor mai mic, ca o cutie, versiunea cu aripi a navei principale, fu ouat din pânțelele său. Ne-a ocolit, apoi s-a apropiat,

încercând să pătrundă la noi, tatonând câmpul de forță. S-a oprit. Indicatoarele motoarelor se ridicaseră la optzeci de procente.

Naveta amușina mai departe, foarte încet. S-a proptit în câmpul de forță, a împins în el. Câmpul a ținut. Motoarele erau la optzeci și patru de procente. Am putut vedea o singură siluetă, o umbră prin fereastra transparentă din vârful navei. Era la mai puțin de douăzeci de iarzi distanță. L-am putut vedea, el m-a putut vedea pe mine. De-acum devenise o chestiune intimă, personală.

Naveta începu să lumineze, de parcă se încinsese la interior. Lumina deveni din ce în ce mai puternică, până când deveni orbitoare, zgâriindu-mi retina.

— O să-l străpungă, am zis eu.

Nu aveam nimic. Niciun fel de armă. Înțelegem noțiunea de armă la modul teoretic, ce *gamer* n-o înțelege? De altfel, navele generaționiștilor aveau întotdeauna niște arme ușoare. Dar noi nu aveam niciuna. Nu avuseserăm niciodată.

Vârful navei apăsa pe câmpul de forță. Începuse să înainteze, încet. Absorbea și reflecta câmpul de forță și înainta lent, totuși mai rapid decât creștea bara albastră și cifrele pe indicatoarele motoarelor. Avea să treacă de câmp mai înainte să putem noi fugi. Odată ce va face o spărtură, va urma norul de proiectile.

Nimic. Nicio armă. Unelte manuale. Răzuitoarele și perforatoarele pe care le folosisem pentru...
Perforatoare. Perforează și rup!

Era absurd. O mutare perdantă. Genul de manevră stupidă care i-ar fi făcut pe ceilalți *gameri* să se tăvălească de râs.

Singura manevră pe care o puteam face.

M-am desfăcut din legăturile docului. Am zburat pe vârful unei traverse goale. Era ascuțit, fără măciulia obișnuită de siguranță. Ce greutate puteam căra? Ar fi trebuit să știu cât cântărește fragmentul liber din capătul traversei, ar fi trebuit să știu, dar nu știam și nu mai aveam timp, acum.

Am luat-o pe ghicite. Avea șase picioare. Puteam să car atâta. M-am învățit pe lângă vârful traversei, cu degete neîndemânatice, aproape scăpându-mi cuțitul-perforator. Am început să decupez un inel în jurul cristalului gros de un picior. Am tăiat. Am tăiat. Nu mai țineam cont acum de așchii.

Tăiasem traversa de jur împrejur. M-am dat puțin înapoi și am sărit drept pe traversă. S-a rupt curat. Destul de neted. Nu era o tăietură profesionistă, dar mergea.

Mi-am înlănțuit brațele în jurul ei și am ridicat-o. Nu cântărea foarte mult, puteam s-o ridic. Mi-a fost mai greu, foarte greu, s-o întorc.

Am luat-o la subsuoară, mi-am găsit un mic punct de sprijin cu o gheară și am bătut puternic din aripi.

Am zburat drept spre navetă. Repede, cât am putut să dau din aripi, nepăsător, căci n-aveam timp să mai stau pe gânduri acum, n-aveam timp să mă întreb cum aveam să supraviețuiesc impactului.

Și, parcă derulat cu încetinitorul, fața din fe-reastră s-a întors. N-avea decât doi ochi, amândoi privind înainte. Albaștri. Aproape frumoși. Ochi albaștri m-au privit și apoi s-au deschis larg. Ce emoție era? Frică? Batjocură? Uimire?

Lumina era orbitoare, abia de-mi puteam ține ochii deschiși; nu vedeam nimic, în afara celor doi ochi albaștri, holbați.

Am lovit. Vârful traversei a pătruns prin înve-lișul de metal, s-a înfipt cam de-un picior, apoi s-a oprit. M-am tras înapoi. Traversa a ieșit cu mine odată.

Am ridicat-o, și apoi, cu toată greutatea, am împuns, de data asta, direct în pilotul străin. Din nou vârful traversei s-a oprit brusc.

Dar acum lumina s-a stins. Bâzâitul electric al câmpurilor de energie a slăbit.

„Înălță-te, prostule, folosește gravitația!” a țip-at o voce în capul meu. Bineînțeles!

Am dat din aripi să câștig altitudine. Sus, mai sus, ochii albaștri m-au urmărit, totuși, mi s-a părut mie, mai mult curioși decât dușmănoși.

M-am ridicat la douăzeci de picioare. Acum! Am plonjat. Aripile au bătut greu aerul și am căzut, cu vârful traversei îndreptat în jos.

Traversa a lovit naveta străină chiar deasupra cockpitului. Cristalul a pătruns adânc. N-a fost nicio explozie. Nimic dramatic. Dar când am dat drumul traversei și am lăsat forța de inerție să mă poarte în jos, prin fața ferestrei, am văzut că străinul se holba fără nicio expresie.

Vârful traversei străpunsese cockpitul și i se înfipsea în marele lui cap.

În clipa aceea, cu naveta străină jumătate înăuntru, jumătate dincolo de câmpul de forță al CCS3-ului, motoarele noastre în sfârșit au pornit.

Pentru un moment cumplit, de năuceală, întregul univers s-a prăbușit în jurul meu. Iar în momentul următor, pluteam fără senzația de viteză prin nimicul alb opac al spațiului-zero.

Mica navetă străină încă mai era cu noi. Străinul pe care îl ucisesem eu încă se mai uita fix, cu frumoșii săi ochi albaștri.

Am ieșit aproape imediat din spațiul-zero. Numai unul dintre Înțelepți se aflase la bord în momentul atacului. A apărut pe uninet. Făcusem cunoștință cu el foarte scurt. Pseudonimul sub care se prezenta de obicei era Farsight. Era un nume potrivit rolului său. Un nume de Înțelept.

— Este limpede că planeta Ket a fost atacată de specii străine, de origine necunoscută. Calculăm o traiectorie de întoarcere și sperăm să punem această navă la dispoziția altor cristale-casă. Probabil vom putea să fim de un oarecare ajutor, deși, fără arme...

Penele lui Farsight căzură și el își plecă ochii. Era foarte bătrân. Speram să fie și foarte înțelept. Voiam să cred că era. Dar el părea să nu știe că duceam cu noi o navetă străină.

Cei din echipajul auxiliar nu-i adresează memo-uri unui Înțelept. Nu se făcea. Mai ales nu în toiul unei crize. Dar eu eram prea ațâțat ca să-mi pese foarte tare de regulile de politețe.

I-am tastat un memo în așteptare. Putea să-l ignore, dacă voia.

Am fost recompensat (și încurajat) să văd că Farsight îmi răspunde numaidecât, deschizând un canal de comunicație. Capul i-a apărut brusc pe ecran și păru să se uite drept la mine.

— Este tot cu noi?

— Da, Înțeleptule, am răspuns eu. E prinsă în câmpul nostru de forță. Jumătate înăuntru, jumătate în afară.

Nu era încurajator să-mi dau seama că niciunul dintre cei de la comandă n-avea habar de ceea ce se întâmplase aici, jos, lângă motorul trei. Că habar n-avea că fusese compromis câmpul de forță. CCS3-ul fusese luat mai pe nepregătite decât îmi închipuisem.

Am relatat pe scurt, într-un memo, tot ce se petrecuse.

Reacția a fost imediată. Un fâlfâit de aripi și o jumătate de duzină de specialiști au trecut pe lângă mine, îndreptându-se către naveta străină. Lackofa era unul dintre ei.

S-a oprit și a strigat:

— Ei bine, vino și tu, eroule. Tu l-ai ucis.

Era un dos de palmă tipic din partea lui Lackofa. Dar mai degrabă m-a durut decât m-a ușurat. Ucisesem. Încălcasem a doua dintre Cele Cinci Porunci: Să nu iei viața niciunei ființe inteligente. Pe locul secund, ca importanță, după: Ridică pentru toți.

Am aruncat o privire înapoi, către Aguella. Era în viață. Dar în niciun caz nu putea veni cu mine. O lungă perioadă de îndocare, iată ce-i trebuia acum. Avea să se facă bine. Avea să se facă bine.

Trebuia să se facă bine. Supraviețuirea ei devenise vitală pentru mine. Nu mai aveam pe nimeni altcineva.

M-am desprins din doc și am zburat să-l prind din urmă pe Lackofa. Era și Jicklet cu el. Toți șapte zburam prin fața botului navetei, nervoși, iritați, neștiind cum să procedăm.

— E un container, zise cineva. Toate lucrurile importante sunt înăuntru. Trebuie să intrăm în el.

— Învelișul metalic e destul de subțire, zise Jicklet. Dacă n-ar fi fost, atunci vârful traversei nu l-ar fi străpuns. Dar, vedeți? Sunt niște fire și alte tipuri de conducte primitive care trec prin piele. Pot să cojesc metalul destul de ușor. Cu rețeaua de fire o să dureze ceva mai mult, dacă vrem să salvăm ce-i înăuntru. Și dacă vreți să vă deschid trapa, ei bine, va trebui să cercetez fir cu fir.

Așteptă un răspuns. Un ordin. Mi se păru că nimeni nu știa sigur cine era în măsură să comande, asta dacă era totuși vreunul.

În cele din urmă, Lackofa zise:

— Păstrează naveta străină în funcțiune. Dar grăbește-te. Fă-ne rost de o intrare.

Jicklet trecu la treabă și doi dintre ceilalți dădură zor s-o ajute. Erau tehnicieni cu experiență, pe când Lackofa, eu și ceilalți membri ai ciudatei noastre echipe de salvare nu eram.

Lackofa părea mai îngrijorat decât îl văzusem vreodată. Eu, unul, n-aveam nevoie de niciun ajutor ca să mă simt groaznic. Amintirea casei mele căzând, lăsând o dâră de sânge ketran în urmă, îmi era încă proaspătă. Și-așa avea să rămână de-a pururi.

Acum puteam vedea bine străinul. Ochii lui fără de pleoape se întunecaseră, de parcă vreun pigment albastru mai închis îi izvora din porii irișilor. Capul avea formă de bulb, și era mare, potrivit standardelor noastre. N-avea aripi. Avea un cioc în loc de gură, o chestie ascuțită, întoarsă în jos, care-i dădea o expresie tristă, dezamăgită. Mai multe brațe lungi, subțiri, cu mai multe articulații, atârnavă moi pe lângă corp. Pielea îi era de un verde atât de întunecat, încât puteai să zici că-i neagră. Traversa lungă de cristal îi pătrunsese drept în creștetul capului.

— Capasin, zise Lackofa, ca răspuns la întrebarea mea nerostită. Cred că misiunea noastră de pace e anulată.

— Ce vom face acum? am întrebat eu.

— Spune-mi tu, *gamere*.

Jicklet își șterse fața. Un conductor spart o împroșcase cu un lichid sub presiune. Ea îl închise la loc.

— Asta-i cam tot ce putem face. Suportii structurali principali sunt în spatele ăsteia. Dacă îi tăiem, n-o să mai reușim niciodată s-o închidem.

Era o gaură pătrată, împânzită de șpanuri ascuțite de oțel și de o grămadă de fire. O gaură destul de mare cât să încapă prin ea oricare dintre noi — odată ce traversa ar fi fost înlăturată.

— Hai să scoatem traversa, a zis Lackofa liniștit.

A fost o treabă oribilă. Când am ridicat traversa și cadavrul străinului lipit de ea a început să se ridice spre gaură. Lackofa și unul dintre tehnicieni au proptit cu spatele craniul neted, moale al străinului, după care am tras toți odată. A scos un zgomot de ventuză, apoi traversa a ieșit afară. Corpul a căzut grămadă pe podeaua navetei.

Doi dintre tehnicieni au zburat cu traversa la gunoi. Niciunul n-avea de gând să propună să fie așezată la loc. Nu o armă a unei crime. Nimeni nu se uita la mine. Niciunul n-a spus nimic, dar nici nu s-a uitat vreunul la mine.

— Trebuie să vedem dacă putem pilota chestia asta, a zis Lackofa.

Își umezi buzele. Nu se oferă voluntar. Nici Jicklet.

Nu mi-a fost greu să înțeleg: un spațiu închis era destul de rău. Un spațiu închis ocupat de un cadavru era și mai rău. Cadavrele nu se țineau prin preajmă. Cădeau din docurile lor, ca să ardă pe suprafața planetei de jos. Orice altceva era socotit hidos și anormal.

Și, totuși, eu avusesem o relație cu străinul mort. Era al meu, într-un fel, greu de definit.

— O fac eu, am șoptit.

— Nu ești obligat, zise Lackofa cu blândețe. Dar ochii lui spuneau pe dos: dacă nu tu, *gamere*, atunci cine?

— Trebuie să-mi dați o mână de ajutor să intru și să ies, am zis eu. M-am uitat implorator la Lackofa și la Jicklet. O să mă scoateți de-acolo?

Jicklet își puse o mână pe brațul meu.

— Și de-ar trebui să spintec naveta ca pe un liliac, tot o să te scoatem.

Am respirat adânc de vreo câteva ori. N-aveam timp de pierdut. Farsight aștepta cu nerăbdare raportul nostru. Voia — cu toții voiam — să ne întoarcem la Ket.

— Uită-te după arme, a zis Lackofa.

Am dat din cap. O să mă uit după arme. Dacă mi-aș fi putut înfrânge pornirea de panică și de a-mi sfâșia aripile într-un acces de furie.

Am aterizat pe navă. Mi-am strâns bine aripile pe lângă corp. „Fă-o dintr-o săritură rapidă, Toomin. Dintr-odată.”

Am făcut un pas, am picat prin gaură și am aterizat cu o pulpă drept pe podeaua lipicioasă de sânge și cu cealaltă pe o pereche de brațe ale străinului.

Am căzut peste el, inert pe punte, cu fața la câțiva inchi depărtare de ochii, acum opaci, ai capasinului. Strigătul a fost în gâtul meu mai înainte să pot gândi.

Am strigat, cuprins de panică, peste tot în jurul meu, închis înăuntru! Niciun petic de cer! Niciun petic de cer!

— Închide ochii! a urlat Lackofa. Toomin, închide ochii! Nu te uita!

Frica ascuțită din glasul lui m-a speriat și mai tare. Dar mi-am închis ochii. I-am strâns cât am putut. Și mi-am lipit aripile pe lângă corp.

Am respirat repede, apoi mai încet, silindu-mă să fiu calm, calm.

„Deschide încet un ochi, Toomin. Nu, uită-te în altă parte, nu la capasin. Sus. Uită-te-n sus, la gaură, uită-te-n sus, la deschizătură și dincolo de ea, la câmpul cu stele. Un cer de noapte. Nu cerul meu de noapte, dar un cer foarte asemănător.

Cer. E în regulă, pot să fac asta. Pot.”

Mi-am deschis și celălalt ochi. M-am ridicat în picioare, am stat drept, tremurând, dar fără panică. Însă a fost nevoie de un efort deosebit să-mi smulg privirea însetată de cer de pe pătratul liniștitor de deasupra mea și să mi-o întorc de la cer și de la chipurile tovarășilor mei.

Cockpitul navei era mic, după toate standardele. Și părea și mai mic din pricina instrumentelor de bord, care mi s-au părut, la început, îngrămadite fără nicio noimă într-un morman de cutii negre cu leduri verzi.

Nu semăna deloc cu sistemele noastre de salvare de urgență. Sistemele erau primitive, făcute din metal, folosind mai degrabă electroni decât fotoni pentru transmiterea datelor. Toate proiectate pentru a fi acționate prin atingere, nu prin memo-uri.

Era primitivă. Cum putea fi atât de primitivă? Versiunea la scară mai mare a acestei nave îmi nimicise cristalul-casă în mai puțin de cinci minute. Cum putea fi această navă atât de rizibil de înapoiată? Era o insultă, un ultraj.

— Trebuie să te grăbești, Toomin.

— Da.

— Te simți bine?

— Da. Da. Numai că... nu e drept. Vreau să spun că ei sunt... De ce ei...

— Toomin, nu-i momentul.

— I-au ucis pe toți!

— Știu, Toomin. Dar nu avem timp, în clipa asta. Nu te mai gândi la asta. Concentrează-te. Este... este un joc, Toomin. Este un joc și tu ești Ellimist. Analizează. Lasă sentimentele deoparte, este doar un joc.

Da. Asta era. O simulare, nu ceva real. Nu fuse-se nicio navă-pumnal. Niciun fascicul roșu-pal. Nicio tornadă de proiectile mici. Un joc. O problemă a minții.

M-am scuturat, mi-am destins aripile dureros de strânse pe lângă corp. Existau niște sisteme de control. Control fizic, transmisibil prin fire. Unele aveau rolul să conducă naveta. Altele erau doar pentru menținerea funcțiilor ambientale. Apoi, mai erau și armele.

Oare ce putea însemna simbolul ăsta? Să fi fost poziția navei? Probabil. Cel puțin, așa-mi spunea judecata mea ketrană. Traectoria. Viteza de rulare. Poziția. Viteza aerului? Și, dincolo de acestea... da, da, acelea trebuiau să fie comenzile de zbor. Înaintarea. Marșarierul. Propulsia.

Okay, atunci cheștiile astea lungi, manetele astea cuplate, astea trebuiau să fie comenzile armelor. Trebuia să ai îndemânare ca să zbori și să lupți cu naveta asta, în același timp. Cel puțin puteam s-o pilotez?

Nu prea bine. Dar, de ce nu. Poate. Până la urmă, poate la fel de bine ca o creatură străină care nu era dotată pentru zbor. Oare, de fapt, ce înțelege o creatură târătoare din zbor?

— Ellimist? mă îmboldi Lackofa, cu blândețe, dar stăruitor.

Am tras adânc aer în piept. Următoarele cuvinte pe care le-am rostit aveau să-mi pecetluiască soarta, și probabil soarta noastră, a tuturor.

— Poți să-i raportezi lui Farsight că pot aduce naveta asta în interiorul câmpului nostru de forță. Și pot să zbor cu ea, când vom ajunge acasă.

— Are arme?

— Da. Nu știu ce anume fac ele. Dar există arme.

— Ucid, asta fac, zise Lackofa sumbru. Și poate că e exact ceea ce ne trebuie

Nu eram cuplat. Nu primeam memo-uri. Și nu era timp de instrucțiuni dincolo de cele transmise de Lackofa. El s-a întors repede la doc, i-a explicat în grabă lui Farsight ce aflaserăm, apoi a venit în grabă înapoi, ca să-mi transmită instrucțiunile.

— Facem un salt înapoi prin spațiul-zero. Credem că de la distanța asta, scurtă, putem nimeri intrarea destul de exact. Ordinele Înțeleptului sunt ca tu și cu mine să preluăm controlul navei acesteia străine și să ne ocupăm de orice acțiune defensivă cu putință.

— Tu și cu mine? Vrei să spui că... înțelegi că va trebui să ne închidem aici.

— Da, zise Lackofa rece. Da. Jicklet ne va închide înăuntru.

Mi s-a făcut rău la acest gând. Dar nu la fel de rău ca lui Lackofa. Era scăldat în *moni*. Frică. Mirosul acesteia îmi atâta propriul reflex de panică și a trebuit să fac eforturi să-mi stăpânesc tremurul.

Illamanii călătoresc câțiva ani la rând odată, închizi în navele lor spațiale paralelipipedice. Dar illamanii sunt ființe care trăiesc pe suprafața planetei

lor, găsindu-și adăpost în construcții. Pentru un ketran, numai ideea de a fi închis este oribilă.

Jicklet l-a apucat de braț pe Lackofa.

— Ești în stare să faci asta? Pot să mă duc eu în locul tău. Tu ești un biolog, eu sunt un tehnician. Asta nu e o treabă de biolog.

Lackofa păru pentru un lung moment că o să se agațe de firul salvator care i se oferea. Însă, până la urmă, clătină din cap refuzând, incapabil să vorbească, dar făcând semn că nu, avea s-o facă el însuși. Avea să îndure ceea ce niciun alt ketran nu putea îndura.

— Cum mi-ai spus și tu mie, Lackofa, închide ochii, i-am strigat eu. Închide ochii. Te ajut eu să cobori.

El nu avu nimic de spus, nicio vorbă de duh sau observație ironică. Era prea copleșit. Și așa am descoperit că ajutându-l pe el să-și depășească frica, mă ajutam pe mine, cu a mea.

L-am ajutat să coboare încet, sprijinindu-l să stea lângă mine. Era țeapăn ca o bucată de țeavă.

I-am vorbit fără încetare, spunându-i vorbe liniștitoare, în vreme ce Jicklet și ceilalți lucrau să ne închidă în navetă. Niciun petic de cer. Niciun pic de cer. „Continuă să-i vorbești lui Lackofa”, îmi spuneam eu mie, „continuă să vorbești, nu-l lăsa să intre în panică, fără panică, fără panică.”

Mi-am dat seama că țineam ochii strânși. I-am întredeschis și am aruncat o privire afară, pe fereastră. Ce individ din specia ketrană ar fi putut rezista la asta? Să te uiți la cer printr-un perete fals transparent? Să privești dintr-o cutie de oțel? Capasinii trebuie să fie animale involuate. Nicio ființă inteligentă nu putea trăi astfel.

Indirect, imprecis, bineînțeles; amândouă rasele, și illamanii, și generaționiștii, suportau captivitatea și erau rase inteligente. Dar nu eram în stare să fiu rațional. Nu eram în stare de nimic altceva decât să țip.

— Te simți bine? mă întrebă Lackofa. Mă cerceta curios cu un ochi.

— Nu, dar tu?

— Nici eu.

— Haide. O să-ți arăt ce-am dedus eu.

— Avem un nume pentru lada asta a morții?

— Ladă. E destul de bun ăsta, am murmurat eu.

M-am gândit care manetă de control i-ar veni cel mai ușor lui Lackofa s-o manevreze. Uite! Pune o mână aici. Asta e maneta de înaintare. O împingi în față, merge mai repede, o tragi spre tine, merge mai încet, o dai la stânga, cred că înseamnă să mergi cu spatele.

El dădu din cap. Penele sale începuseră să-și recapete nuanța roz, iar duhoarea *monilor* de

teroare se mai risipise. Era speriat, dar nu mai era în prag de panică.

Prin fereastră, am văzut cerul devenind alb. reintraserăm în spațiul-zero. În numai câteva minute...

Lackofa își desprinsese privirea de pe pupitrul de comandă și o întoarse spre creatura moartă.

— Am avut dreptate. Probabil e un capasin, zise el. Apoi i-a atins capul, i l-a întors într-o parte, l-a studiat gânditor, și a scos o punguță mică de lucru. Era un biolog — un exobiolog, făcut pentru asta. Bănuiesc că atingerea creaturilor străine moarte era lucru ușor pentru el. Probabil asta chiar îl liniștea.

Dintr-odată, cerul lăptos a devenit din nou negru, negru și plin de stele. Nu puteam zări planeta Ket. Greșise pilotul? Dar oare aveam un pilot la bord? Mă pregăteam să-l întreb pe Lackofa, când ne-am rotit și, deodată, lumea mea a răsărit în fața ochilor, uriașă, foarte aproape. Râurile roșii familiare și mlaștinile cenușii-verzui, deșerturile cu dungi cafenii și norii pufoși, de un verde-pal, totul mai frumos decât puteam îndura. M-a înjunghiat drept în inimă.

Lumea mea fusese asaltată. Mi-am lăsat furia să se reverse în voie. Îmi spăla frica, cel puțin parțial.

CCS3 s-a lăsat din ce în ce mai jos, spre marginea atmosferei. Câmpul de forță lumina roșu, în timp ce încetineam la viteza de pătrundere în atmosferă. Ne-am întors la vechea noastră stație, căutând casa pe care cu toții știam că n-o vom mai găsi.

Nimic. Cerul era gol. Cerul care ar fi trebuit să fie plin de Înaltul Cristal Ecuatorial, și de zecile de mii de aripi bătând, și de chipurile fericite și... totul pierise, lăsând pe cer un gol care sfredelea sufletul pe dinăuntru.

Nava s-a întors, fără tragere de inimă, cum mi s-a părut mie, deși, firește, un cristal, fie el chiar CC-ul, nu are viață, emoții.

Am pornit cu viteză supersonică pentru a ne intercepta casa-soră, Înaltul Cristal Ecuatorial Doi. Am încetinit, anticipând întâlnirea, dar n-am găsit nimic decât cerul gol.

O altă destinație, o altă înțelegere, treptată, că în locul unde ar fi trebuit să se afle un cristal roditor, nu mai exista nimic decât cerul gol.

De jur împrejurul planetei. Stație după stație. Orbită după orbită. Gonind, apoi încetinind. Căutând printr-un cer gol. Acceptând inacceptabilul cu oroare crescândă.

Douăsprezece cristale dispărute. Câte vieți pierdute? Mai era vreunul în viață? Mai rămăsese cineva lăsat în viață pe undeva?

Am intrat într-un banc de nori, un banc de trei zile, locul unde ar fi trebuit să se afle recentul nostru partener de dans, Înaltul Cristal Orbital Polar. Poate că bancul de nori i-ar fi putut ascunde, i-ar fi putut salva.

Ne-am încetinit înaintarea. Știam că toți ochii se chinuiau să vadă, căutând. Cu siguranță că, dacă ar fi aflat de atacul navei străine, polarii și-ar fi oprit mișcarea, și ar fi rămas între nori.

Am nimerit într-o oază de cer. Una dintre acele minunate luminișuri senine pe care norii mai mari le mai descoperă, din când în când. Înaltul Polar Orbital era acolo. Se mișca atât cât putea el de repede, cu toate aripile bătând, grăbindu-se să traverseze oaza și să-și găsească adăpost în faleza supraetajată a norilor din depărtare. Dar aripile cristalului erau mai mult un concept decât o realitate fizică, iar polarii se mișcau mai rapid decât ar fi putut-o face orice alt cristal.

Nava capasinilor se afla la două sute de yarzi deasupra. Pândind. Așteptând.

— De ce nu atacă? am întrebat eu. De ce mai așteaptă?

— Unele creaturi adoră vânătoarea, zise Lackofa cu nepăsare profesională. Unele găsesc o plăcere din a ucide.

„Treceți odată la măcel”, am urlat eu în minte, neputincios. Ce, era amuzant pentru ei? Oare

mizerabilii de străini râdeau în timp ce urmăreau creaturile înaripate, lipsite de apărare, încercând să-și miște casa în altă parte cu viteza unui dribling de *fuzzball*?

Deodată, senzorii Lăzii înviară. Farsight redusese câmpul de forță, iar senzorii Lăzii, eliberați, culegeau date din mediul înconjurător.

Era semnalul nostru. Semnalul nostru să... să facem ce, mai precis?

Am înghițit în gol și am spus:

— Lackofa. Împinge maneta.

— Ce?

— Împinge maneta. Cincizeci la sută.

Rezultatul aproape că ne-a fărâmat pe amândoi. Lada a țâșnit înainte. Străinul mort s-a rostogolit pe burtă. Am zburat de lângă CCS3 și ne-am îndreptat spre Înaltul Cristal Orbital Polar.

Era rândul meu. Am încercat comenzile cu amândouă mâinile și am descoperit foarte repede că ipotezele mele despre cum funcționau fuseseră greșite. Ne-am repezit pe-o traiectorie curbă în jos la o viteză cu puțin sub cea supersonică.

— Îndreapt-o în sus!

— Știu! am țipat eu.

Am smucit de manetă și cu un tremur agonic Lada a zvâcnit, împinsă din spate, a intrat în picaj dreapta, și-a țâșnit din nou spre înaltul cerului. Am

potrivit direcția și ne-am fixat spre nava capasinilor, încă mergând cu o viteză nebunească.

Nu. Gândeam ca un ketran, nu ca un capasin. Motoare, nu aripi. O cutie, nu un trup. Mai multă viteză, nu mai puțină.

— Urcă maneta la șaptezeci de procente.

— Ești nebun?

— FĂ-O!

Mai repede! Mai sus și mai sus, dar avusesem dreptate în ceea ce privea comenzile armelor? Oare nu aveam să-mi distrug propria navă sau, mai rău, să-i lovesc pe bieții polari zburători?

Mi-am încleștat un deget pe un inel care ieșea în afară.

Fasciculul desenă o linie perfect dreaptă prin aer și lovi nava capasină. A produs o mică explozie pe suprafața de oțel, la douăzeci de picioare mai în spate de vârful ca de stilet.

M-am răsucit, întorcând Lada cu burta-n sus, pentru a trece pe lângă șira spinării navei capasine.

O parte de rușine a minții mele a gândit: „Ei, acesta de-acum este un joc!”

capitolul 11

Era un joc. Unul care nu semăna cu niciunul dintre cele jucate până atunci. Dar mă ajuta să mă gândesc la asta ca la un joc. „Nu te gândi că se petrece în viața reală, de-adevăratelea. Este numai un joc. Când totul se va sfârși, Inidar și cu mine o să râdem...”

Numai că Inidar era mort, nu-i așa? Și toți ceilalți... toți.

Mi-am calculat inerția, apoi am virat, ca să întorc Lada, dar am intrat într-o derivă necontrolată, care m-a târât vreo milă până am reușit s-o aduc din nou pe linie și să accelerez. Deriva a fost o surpriză. Nu era ca-n zborul nostru cu aripi.

M-am întors, dar nava capasină n-avea să-mi mai îngăduie să mă mai mișc în voie. Virase ca să ne întâmpine. Fasciculele sale mult mai puternice aveau să se descarce curând asupra noastră.

Și totuși, în jocul acesta, probabil că avantajul era al țintei mai mici? N-aveam de unde să știu. Acționam pe ghicite. Intuitiv. Nava mare, mai greoaie, cu fascicule distrugătoare *versus* nava mai mică, mai ușor manevrabilă, cu fascicul care înțepa. Cine câștigă în jocul ăsta?

Am tras. Ratare!

— Ia-o încet, țintește cu grijă! am spus eu.

— Ce să fac? a strigat Lackofa, cu mâinile în-
cleștate pe manetă de i se albiseră nodurile dege-
telor.

— Trage maneta înapoi! Acum!

Cadavrul străinului mă izbi în partea din spate a
pulpelor. Dar nu mi-am luat ochii de la fereastră și
am văzut raza palidă săgetând pe lângă noi, fără
să ne atingă. Îi făcusem să rateze!

Okay. Deci ăsta era jocul. Dacă avantajul meu
era manevrabilitatea, atunci aveam să trec la ma-
nevrat.

Capasinii erau creaturi care trăiau la suprafața
planetei. Trebuiau să fie așa. Își pilotau nava ca
niște târâtoare, mai mult în două dimensiuni decât
în trei.

— Împinge înainte. Sucește la dreapta și... da,
așa!

Lada zburase în sus, ieșind din planul navei
capasinilor. Am îndreptat botul Lăzii în jos și am
tras. Nimerit!

Un motor. Lovisem un motor. Un jet de scânteii
șuierătoare și gaze arse a izbucnit din gaura
făcută. Capsula motorului a explodat, făcându-se
fărâme. Nava capasinilor s-a învârtit în loc, nebu-
nește, scăpată de sub control.

— Sunt scoși din luptă! a strigat Lackofa triumfător.

Am tras din nou. Fără să mă gândesc. Fără să trec decizia prin filtrul conștiinței, fără să știu. Am tras și am ratat.

— Ce faci? E scoasă din luptă, a zis Lackofa.

De data asta, am ochit cu grijă. Am tras și am ținut inelul apăsător. Nava capasină a explodat în mii de bucățele.

— *Acum* e scoasă din luptă, am șoptit eu.

M-am uitat spre Lackofa și l-am văzut holbându-se îngrozit. Eu nu mai puteam să privesc așa. Nu era vorba de insensibilitate din partea mea, ci doar că eu știam jocul, iar el nu. Capasinii ar fi tras din nou și ne-ar fi ucis. Ar fi putut trage cu proiectilele mici în cristal.

— Singurul câștigător este cel care ucide, am zis eu. Acesta este jocul. Jocul lor. Ei nu au scos din luptă cristalul-casă, ci l-au nimicit. Jocul lor, regulile lor.

Lackofa nu mi-a răspuns. Ne-am întors la CCS3 și am parcat Lada într-un fâlfâit de pe rampa principală. Trebuia să ne întâlnim cu Farsight. l-am propus lui Lackofa să se ducă el.

— Nu. Nu, Ellimist, du-te tu. Dacă ies din cutia asta, n-o să mai intru niciodată înapoi. Pot să mă odihnesc aici, țin ochii închiși. Sau poate studiez

puțin străinul ăsta. Du-te tu. De altfel, tu ești *gamerul*.

N-am protestat. Avea dreptate. Ar fi putut fi de folos dacă ar fi studiat capasinul. Am găsit trapa și am deschis-o. Cerul! Am pășit dinadins încet, ieșind din capcana morții. Dacă aș fi îngăduit panicii să repună stăpânire pe mine, ca Lackofa, nu m-aș mai fi întors niciodată în ea.

Odată ajuns afară, am văzut că polarii frânaseră și aproape se opriseră. Stăteau pe loc și o jumătate de duzină dintr-ai lor veneau grăbiți spre CC. Am bătut din aripi și am ajuns la rampa principală cu multe minute înaintea lor. Farsight probabil voia să-i dau mai întâi lui raportul și apoi să răspundă polarilor, fără îndoială panicați.

Înțeleptul se odihnea într-un hamac. Arăta puțin cam portocaliu. Îi era rău sau era doar de la bătrânețe? În orice caz, era tulburător să-l văd pe comandantul nostru ținut într-un hamac, fără niciun fior de mișcare din partea aripilor sale ostenite. Era înconjurat de consilieri, vreo duzină, toți părând speriați, zăpăciți sau prefăcuți.

O auxiliară din serviciul Roz, pe care n-o mai văzusem niciodată, m-a gonit.

— Pleacă de-aici. Farsight este ocupat.

— Sunt Nivel Azur, Traversa Șapte, Extensia...

— Nu există niciun Nivel Azur. Acum nu mai există, mi-o reteză ea. Pleacă de aici. Nu știi ce se întâmplă?

— Eu sunt cel care tocmai a aruncat în aer nava capasină, am spus eu, fără să-mi ardă să-mi îndulcesc cumva cheful de grosolănie.

Ochii ei s-au îngustat. Expresia i s-a schimbat de la respingere încăpățânată la anticipație isteată.

— Tu ești Toomin?

Lackofa probabil le spusese numele pe care mi-l alesesem. Ea mă înșfăcă și-aproape că mă aruncă peste consilierii înghesuiți. M-am trezit deodată ochi în ochi cu Farsight. Am încercat să nu mă uit la plasa hamacului.

Servitoarea Roz, al cărei nume era Tatchilla, m-a prezentat în termeni scurți, aproape brutali. Și a rămas aproape. Am avut senzația că tocmai devenisem protejatul ei. Chiar proprietatea ei. Pe viermii din adâncuri, chiar existau indivizi care să se mai poată gândi la ambițiile personale într-un moment ca ăsta?

Farsight își fixase ochii întunecați asupra mea.

— Ce știi?

O întrebare admirabil de la obiect.

— Lackofa crede că sunt capasini. Putem pilota Lada — naveta lor spațială — și putem lupta cu ea. Dar dacă ne întâlnim cu mai multe nave de-ale lor, sorții nu vor fi în favoarea lui Lackofa și a mea.

— Mai multe nave? țipă ascuțit Tatchilla. Ce vrei să spui cu mai multe nave? De ce ar veni aici mai multe nave?

Nu eram sigur. Vorbisem din instinct. Știam că sunt mai multe nave și atâta tot. Dar i-aș fi putut convinge și pe ceilalți?

— Ei joacă... vreau să spun că ei luptă încet. Nu se grăbesc. Savurează momentul.

Eram pe punctul de a le explica că semănau foarte mult cu specia numită endridă din joc. Și endrizii își găseau plăcerea în uciderea prăzii. Dar dacă aș fi adus vorba despre joc în fața lor, nu mi-ar fi făcut bine deloc credibilității mele.

— Numărul de cristale care au dispărut, presupun că distruse, lipsa de grabă cu care joacă acești capasini... m-au condus la concluzia că există mai multe nave, am spus eu, sunând neconvingător și pentru mine..

Astea nu erau vești bune. Tatchilla a negat deducția mea. Acum nu mai stătea lângă mine, susținându-și dreptul de proprietate asupra mea.

— Urgențele nu sunt fanteziile acestui *gamer* juvenil. Problema este unde ar trebui să ducem CC-ul. Trebuie să ne găsim un nou cristal-casă și să solicităm statut privilegiat.

Exact în clipa aceea au sosit polarii, cu fâlfâit grăbit de aripi și cu întrebări puse cu sufletul la gură.

— Ce se întâmplă? Nava străină ne-a urmărit ca și când se pregătea să ne atace!

Farsight ridică slăbit o mână și le curmă vorba.

— Cine vorbește în numele vostru?

— Mi se spune Jardbrass, zise unul dintre ei. O să vorbesc eu. Nava aceasta este în spațiul nostru de drept. Nu este o Intrare în Dans. Sunteți bine-veniți aici, dar va trebui să vă supuneți autorității democratice.

— Cum? hohoti cineva. Tocmai v-am salvat viețile și vreți să vă impuneți întâietatea sistemului vostru experimental?

— Ne-ați salvat viețile? N-avem nicio dovadă că nava străină voia...

— Tocmai fugeați, îl întrerupse Tatchilla. Nu încerca să tăgăduiești. Nu v-ați spetit bătând din aripi și folosind tot vântul ca să ajungeți în bancul acela de nori, pentru că v-ați gândit că străinii au venit să facă negoț cu metale.

Farsight zise:

— Până acum am numărat douăsprezece cristale-casă distruse sau, cel puțin, dispărute, absente din locurile unde ar fi trebuit să staționeze.

Asta-l făcu pe Jardbrass să înghită în sec. Dar nu avea de gând să renunțe la grija sa dintâi.

— În același fel, nava aceasta și cutia străină pe care o are sunt în jurisdicția noastră. Ori vă veți supune consiliului nostru ales, ori plecați de aici.

Era de necrezut. Tatchilla îi răspunse cu o obscură prevedere legală. Unul dintre polari cită un precedent din vechime. Și cât ai clipi, întreaga rampă răsună de glasuri certărețe.

Lumea e așa cum e. Fiecare are o limită, presupun. Am încercat să fiu filosof, dar devenea din ce în ce mai greu. Eram dureros de conștient că Lackofa era închis în Ladă, transpirând și respirând cu greu. Și că Aguella era legată la doc, rănită, fără îndoială simțindu-se abandonată.

— Pe viermii din adâncuri, tăceți odată, am strigat în gând. Numai când am văzut privirile șocate și am auzit tăcerea bruscă, mi-am dat seama că o spusesem cu voce tare.

capitolul 12

Prea târziu să-mi mai retrag cuvintele. Și, oricum, nu voiam să-mi retrag cuvintele. Nu cu ciorovăială avea să se câștige jocul.

— Sunt mai multe nave capasine, am zis eu. Au venit aici să ne extermină. O să se întoarcă. Trebuie să vă ascundeți cristalul vostru casă în nori cât puteți de mult timp. Și începeți să vă construiți arme.

— Cine... ce ești tu? m-a întrebat Jardbrass.

Începusem să-i răspund, dar o nouă voce mă întrerupse.

— El este singurul care joacă acest joc.

Era Menno. Cum de nu-i observasem aripile mai mari decât cele obișnuite.

— Dar ăsta nu e un joc, zise Jardbrass, cu o voce înghețată, în intenția de a-i reduce la tăcere pe tinerii înfumurați.

— Ba da, este, stăruie Menno, deloc intimidat. Este un joc, și capasinii cred că este un joc și, dacă noi nu jucăm... pierdem. De aceea au venit. Au venit să joace. Au venit la invitația noastră.

Jardbrass începu să spună ceva. Dar nu-i ieși niciun cuvânt de pe buze. Se năruie dintr-odată.

Dârzenia de pe fața lui, expresia hotărâtă, toate se risipiseră.

— Douăsprezece cristale? șopti el jalnic. Nu se poate.

— Cum adică „la invitația noastră”? îl întrebă Farsight direct pe Menno.

Menno nu răspunse. Zâmbea la mine, o umbră palidă a *gamerului* țănoș pe care îl întâlnisem la Intrarea în Dans.

Am înțeles ce voia să spună. Am înțeles ce făcuseră.

— Au găsit o metodă de a transmite unde radio, am zis eu. Dar trebuie s-o fi făcut de curând. Însă cum au putut străbate undele până atât de departe, dincolo de lume, și să ajungă la capasini?

— Am făcut un *link* cu un transportor din spațiul-zero, zise Menno mândru. Suntem cu un secol înaintea voastră, ecuatorialii, știți și voi. Putem străpunge cu un semnal radiațiile din fundal. Și-l putem lansa prin spațiul-zero. În zece ani, o să avem un cristal cu aripi complete și vom fi centrul unui uninet global. Iar, curând după aceea, vom putea să avem legături directe cu generaționistii și illamanii la ei acasă, în lumea lor. O să fie o revoluție!

— Ce semnale ai transmis prin spațiul-zero, polarule? am întrebat eu.

— Nu poți să ghicești, ecuatorialul meu prieten? La început, simple formule matematice,

pentru primele teste. Dar trebuia să vedem dacă sistemul poate face față traficului intens de date.

— Cerule mamă, ați transmis jocuri! Ați transmis jocuri prin spațiul-zero.

— Da. Genial, nu-i așa? rânji sarcastic Menno. Cu excepția unui mărunț, unui minuscul amănunt, că unele specii nu cunosc deosebirea dintre jocuri și realitate. Acești străini sunt aici ca să ne extermină, pentru că au văzut jocurile noastre și au crezut că sunt adevărate. Ei cred că facem din alte specii jucăriile noastre. Că intervenim în evoluția lor cu desăvârșită nepăsare față de rezultate. N-au venit aici să facă rău. Au venit aici să anihileze ceea ce cred ei că este o rasă de ucigași.

Aceste vești îngrozitoare încă mai răsunau în tăcerea năucitoare, când cineva strigă:

— Priviți!

Toți au întors capul.

Două nave capasine au ieșit din nori. N-am mai așteptat ordinele; am bătut din aripi către Ladă.

M-am strecurat prin trapă și m-am repezit la Lackofa.

— Sunt..., am găfâit eu.

— I-am văzut.

— Accelerează, cincizeci la sută.

Am luat comenzile în stăpânire, în timp ce ne îndepărtam în viteză de CC. Care dintre ținte? Stânga sau dreapta? Stânga era mai aproape de

Înaltul Orbital Polar. Să-i oprim mai întâi pe ei, apoi...

Un fascicul de lumină a retezat umflătura uneia dintre viitoarele aripi ale Polarului. Ciotul noului cristal a căzut, târând cu el, în jos, treizeci de ketrani sau mai mulți. Cine trăsese? În spatele nostru! De deasupra noastră!

Am învârtit Lada în loc, lăsându-ne duși de inerție, alunecând pe sub burta navei și trăgând drept în ea.

În aceeași clipă, celelalte două nave capasine au lansat proiectilele. Minusculele șrapnele au prins Polarul din două părți. Poate că a mai supraviețuit cineva și după asta. Dar nu destui ca să mai furnizeze măcar o iluzie de ascensiune.

Era casa mea măcelărită, din nou. Numai că, de data asta, nicio aripă disperată nu mai lupta cu gravitația. De data asta, ketrane și ketrani îndocați, tineri și vârstnici, nu mai erau altceva decât balast. Greutatea morții.

Înaltul Cristal Orbital Polar căzu ca un cadavru dezlegat din doc. Pur și simplu a căzut din cer.

Nava capasină de deasupra a virat și s-a îndepărtat, dându-și seama acum de pericolul pe care îl reprezentam. Prea târziu ca să mai conteze. Înaltul Orbital Polar fusese distrus. Și erau trei nave capasine împotriva câmpului de forță al CC-ului și a jalnicelor arme ale Lăzii.

Nicio mutare câștigătoare. Nu mai rămăsese nicio cale decât fuga. Retragera. O strategie validă; văzusem multe specii retrăgându-se din fața unui atac, regroupându-se, refăcându-și forțele, revenind în luptă.

Trebuia să fugim.

— Trage maneta înapoi, am zis eu.

Lackofa nu răspunse.

— E doar o mutare, Lackofa. Lada. Trebuie s-o salvăm. Este singura armă pe care o avem. Singura noastră șansă.

— I-au ucis pe toți. Pe toți, nu-i așa? Toate cristalele, unul după altul.

— Nu și pe noi, am zis eu răstit. Nu dacă fugim. Lackofa, ăștia mai suntem. E tot ce mai avem acum. Toată rasa ketrană. Acum, trage de manetă. Fă-o!

Navele capasine nu s-au ostenit să ne urmărească, nici pe noi, nici CC-ul, și noi doi în Ladă am tâșnit spre spațiu. La mare distanță sub planeta noastră pierdută, condamnată, ne-am întâlnit cu CC-ul și am fost primiți înapoi în interiorul câmpului de forță.

Acesta a fost sfârșitul lui Ket. Și, cu toate că mai eram încă șaptezeci și doi de ketrani în viață, în acel moment, a fost de asemenea sfârșitul rasei mele.

A DOUA VIAȚĂ

capitolul 13

— Comandante, sistemul pare să aibă șase planete și nouă sateliți. Doi dintre sateliți — ambii orbitând a doua planetă — pot fi locuiți. Dar nici-una dintre planete.

Am dat din cap.

— O să mergem să aruncăm o privire. Câmpurile la putere maximă, senzorii pasivi la nivel maxim, senzorii activi deconectați, navele de vânătoare în alertă de gradul doi.

Cuvintele mele au devenit fapte. Câmpul de forță defensiv al navei a tremurat, distorsionându-mi vederea soarelui sistemului și a stelelor de dincolo de el. O sondă s-a strecurat prin câmpul de forță pentru a culege fiecare bit de dată electronică disponibilă. Senzorii noștri activi, ceea ce numeam noi „bâzuri”, erau închiși — ne puteau trăda prezența unor posibili inamici. Și, mai jos, în inima navei, trei piloți cu aripile legate, s-au vârat în confortabilele cockpiti ale navelor de vânătoare cu arme grele și au întors cheile de contact ale motoarelor și ale generatoarelor de energie ale armelor. Încă nouă piloți au rămas pe poziții, gata să intre în luptă în mai puțin de trei minute.

Era pentru a șaptezeci și noua oară când intram într-un sistem, căutând un loc din care să facem casa noastră. Zilele și anii de frământări se duuseră de mult. Acum devenise o rutină. Asta făceam noi. Speranță și dezamăgire și tot restul bagajului emoțional se scurseseră încetul cu încetul, cu fiecare nou eșec.

Învățaserăm să nu mai așteptăm nimic. Învățaserăm să nu mai punem preț pe toate premisele încurajatoare și să credem în toate prevestirile rele. Șaptezeci și nouă de sisteme în șaiszeci și trei de ani. Și din toate ne aleseserăm doar cu experiența în investigațiile unui sistem. Și pe câte alte sisteme nu le vizitaserăm numai pentru a face săpături în asteroizi bogați în minereuri sau pentru a stoca hidrogen?

Asta era ceea ce făceam noi. Cam asta eram noi acum, ketranii: mai puțin de o sută de rătăcitori în căutarea unei noi case.

Întâlniserăm mai multe specii inteligente. Unele care călătoreau prin spațiu, altele nu. Unele ne compătimisera. Altele ne atacaseră. Dar învățaserăm să ne apărăm în acești șaiszeci și trei de ani. Începuserăm cu Lada capasină, copiindu-i armele. Apoi veniseră îmbunătățirile, inovațiile.

CCS3-ul suferise transformări, de-a lungul anilor, devenind Căutătorul, iar Căutătorul era o navă foarte diferită. La o atentă examinare, încă își

mai arăta alcătuirea originală de cristal, în inima ei, dar cea mai mare parte din ceea ce fusese adăugat era titan mohorât și minerale compozite polimerizate. Trecuse multă vreme de când motoarele originale pentru spațiul-zero fuseseră înlocuite și fuseseră adăugate, de asemenea, noi motoare sub-zero.

Două aripi solide ne furnizau stabilitatea când pătrundeam într-o atmosferă. Iar dispozitivul armelor de sub fiecare aripă și duzina de navete de vânătoare bondoace și negre, ne câștigau respectul eventualilor inamici.

— Câmpurile activate, comandante, raportă Menno.

— O să încercăm mai întâi cu cel albastru, am zis eu. Am văzut-o pe Aguella zâmbind. Eu eram comandantul de când murise Farsight, în urmă cu vreo cincizeci de ani. Dar continuam să refuz să numesc vreo planetă sau vreun satelit după poziția sa în sistem.

Aguella era îndocată, stând cu ochii închiși pentru a se concentra asupra indicatoarelor senzorilor. Aripile ei băteau rar, regulat. Și zadarnic, de asemenea, de vreme ce niciunul dintre noi, în mai bine de șase decenii, nu mai bătuse din aripi pentru a ridica.

Totuși, încă mai eram ketrani. Încă mai voiam să zburăm.

— Cel albastru va fi, comandante, confirmă Menno.

Menno era secundul meu, subcomandantul. Era un compromis. La un anumit moment dat, ajunseserăm foarte aproape de un război civil. Menno și polarii fugari, împreună cu vreo câțiva dintre refugiații amețiți, năuciți pe care îi salvaserăm de pe un Tropical Mediu Inferior, se coalizaseră pentru a cere o formă de conducere democratică la bordul Căutătorului. Bineînțeles, o făcuseră mai mult pentru a rezista dominației ecuatoriale și nu din alte motive.

Democrația nu era posibilă pe o navă într-un spațiu ostil. Dar compromisul era. Compromisul era Menno. El deținea docul secund. Și își îndeplinea funcția foarte bine, deși el și cu mine nu aveam să fim niciodată prieteni.

Devenise ceva foarte personal. Pentru Menno nu era decât un alt joc pe care trebuia să-l câștige cu orice preț. Eu unul nu mă amăgeam, el continua să joace același joc. Și dacă vreodată avea să-mi ia locul, n-avea să ceară niciun vot: avea să comande.

Am pătruns ușor pe orbita de la marginea atmosferei satelitului albastru.

— E apă, zise Aguella.

În tonul ei se simți doar o urmă fină de dezamăgire. Învățaserăm că planetele cu o mare cantitate de apă niciodată nu furnizau curenți

ascendenți sau presiunile atmosferice de care aveau nevoie pentru a susține baza de cristal a civilizației noastre.

Atât de repede satelitul albastru devenise nefolositor pentru noi! Nu era o prea mare surpriză. Mi-am înăbușit un suspin de dezamăgire. Ceilalți se uitau la mine. Trebuia să le fiu exemplu. Tinerețea mea se dusesse de mult și aveau prea multe responsabilități pentru a fi îngăduitor față de mine însumi.

— Pilot, stabilește o rută de interceptie cu satelitul alb.

— Stai!

Asta fusese Aguella. Am aruncat o privire spre ea și i-am citit o intensă concentrare pe chip. Am activat display-urile senzorilor. La fel și Menno. Dar nici unul dintre noi nu descoperi ce îi atrăsese ei atenția.

I-am trimis un memo.

— Ce este?

Mări imaginea de pe două display-uri și crescua luminozitatea pentru Menno și pentru mine. Când nici așa nu reuși să mă sensibilizeze, spuse nerăbdătoare:

— E ceva care se mișcă... plutește. În apă, prin apă. Foarte aproape de suprafață. Vezi lumina? Acolo, pe partea întunecată. O formă luminoasă, puternic reflectorizantă, bineînțeles.

— Și pe celălalt display ce e? întrebă Menno.

— Curentul de apă. Vezi? Obiectul... creatura sau ce-o fi se mișcă împotriva curentului. Și emană lumină.

— Un pește mare care produce lumină prin procesele sale chimice interne? am sugerat eu. Am mai văzut din ăștia.

— Probabil, încuviință Aguella. Dar poate că n-am mai văzut. Nu pot să afirm nimic, dar am impresia, nimic mai mult decât o impresie, că am văzut o structură complexă.

— Cristalină? întrebă Menno, dezaprobator.

— Nu știu, se răsti Aguella. N-am de unde să știu dacă senzorii nu sunt activi.

— E prea periculos. Prea mare riscul pentru cine știe ce răsplată? se împotrivi Menno. Sugerezi că ar trebui să punem în funcțiune toate aparatele de pe nava asta pentru șansa improbabilă că ar exista cineva, undeva, acolo jos, care ar trăi vreun simulacru de viață acvatică a vieții noastre de mult apuse? Noi nu respirăm apă, Aguella. Noi nu zburăm în apă. Asta-i numai obsesia inutilă a trecutului.

Ultima sa remarcă fusese o garanție că o jignește pe Aguella. Și fusese rostită cu scopul de a mă provoca pe mine. I-am trimis rapid un memo Aguellei să tacă.

Apoi, cu cel mai blând ton al vocii mele, i-am spus:

— Misiunea acestei nave rămâne clar stabilită, Menno.

— Da, să cutreierăm galaxia în căutare de ceea ce știm că este cel mai rar mediu din toate, îmi replică el. Ne-am adaptat în zeci de feluri, dar niciodată în acesta. Avem navete de vânătoare închise și am învățat să ne obișnuim cu ele. De mult am renunțat și măcar să ne mai prefacem că zburăm pentru a ridica. Dar refuzăm să acceptăm evidența: că nu va mai fi niciodată o altă Ket. Nu vor mai exista cristale-casă. Zeci de planete și peste ce-am dat, mereu și mereu? Peste locuitori de suprafață. Locuitori de suprafață. Nimic altceva decât locuitori de suprafață.

— Noi suntem locuitori de cer! izbucni Aguella. Noi nu ne târâm. Noi nu mergem. Noi suntem făcuți pentru o viață în cer!

— O să murim pentru mitul ăsta. Nimeni nu mai are vreun copil. Murim, ca rasă, toți pentru vreo imagine a unei lumi care nu mai există.

Asta era o înțepătură la adresa mea și a Aguellei. Eram un cuplu declarat, dar niciodată nu fuseserăm părinți. Devenise o regulă nescrisă a civilizației noastre stranii, schilodite, naufragiate, că n-o să aducem noi vieți întru ființă, până ce nu vom avea o casă.

— Destul, am zis eu, punând capăt neînțelegerii până nu se întindea și la ceilalți membri ai echipei. Această navă are o misiune. Menno, o să aruncăm o privire la fenomenul subacvatic neobișnuit depistat de Aguella. Nu, nu cu senzorii activi. O să luăm noul Explorator al lui Jicklet. E timpul s-o testăm și pe ea.

— Eu o să preiau echipa de căutători, firește, zise Menno, cu un slab surâs batjocoritor. Știa că nu am încredere în el să-l las la comanda Căutătorului. Îmi aducea la cunoștință că știa ce gândesc.

— De fapt, eu o să conduc echipa de căutători. A trecut ceva timp de când n-am mai coborât pe o planetă. Menno, o să preiei, temporar, comanda aici. Aguella, tu vii cu mine. Transmite-le un memo lui Lackofa și lui Jicklet să ne însoțească. Și trimite un memo și ofițerului Deeved, să preia stația de senzori, aici.

Menno dădu din cap. Îl prinsesem în propria plasă. Îi demonstrasem că aveam suficientă încredere în el cât să-l las la conducere. Cel puțin, atâta vreme cât îl aduceam și pe Deeved în scenă. Deeved era al treilea ofițer-comandant, un tropical. Nu era aliatul meu, dar îl disprețuia pe Menno. Menno n-avea să plece cu nimic, câtă vreme Deeved era prin preajmă.

Nu-mi plăcea atmosfera de suspiciune și neîncredere, dar mă adaptasem. De aceea comandamentul era acum concentrat pe rampa aceasta, de unde toți ne puteam vedea unii pe alții cu ochiul liber — oricare dintre funcțiile noastre ar fi putut fi îndeplinite și din doc, prin uninetul navei. Dar într-o comunitate în care trădarea era o posibilitate reală, era mai sigur să putem sta ochi în ochi. Aveam nevoie să-l văd pe Menno. Și îmi făcea plăcere s-o văd pe Aguella.

Am zburat în jos, prin navă, cu Aguella aproape de mine. Lackofa ni s-a alăturat pe la mijlocul distanței spre Explorator.

— Îl lași pe Menno la comandă, Ellimist? Ți-ai pierdut mințile? O să întoarcă nava imediat și-o s-o șteargă spre mica lui Utopia.

Lackofa refuza cu încăpățânare să mă trateze cu considerația cuvenită unui Înțelept oficial, sau cu supunerea datorată unui comandant, sau măcar cu respectul elementar datorat oricărui tovarăș ketran. Eu îl prețuiam cu atât mai mult pentru aceasta.

Devenise cârcotaș cu trecerea anilor. Mai cârcotaș chiar decât atunci când fusese un simplu biolog de rangul trei. Acum era șeful savanților de pe navă.

— L-am pus pe Deeved să-l păzească. Și, oricum, echipajul este loial.

Lackofa zise:

— Nu te bizui prea mult pe loialitate, Ellimist. Este o forță nestatornică.

Nu era pus pe glume. Era serios. Oare știa ceva?

Aș fi vrut să-l forțez să-mi mai dea informații, dar în Lackofa aveau încredere ambele tabere. Și era de încredere tocmai pentru că se știa că el n-ar fi trădat niciodată o confidență și n-ar fi devenit un informator.

Totuși, îmi transmisese un semnal clar. Foarte probabil exagera. Foarte probabil.

Era prea târziu să mă întorc acum, fără să dovedesc o inacceptabilă slăbiciune. N-aveam de ales, trebuia să continui și să mă bizui pe un echipaj divizat, scindat în două facțiuni, și pe ceea ce Lackofa numise forța nestatornică a loialității.

Exploratorul era o navetă nouă a cărei proiectare reflecta lecțiile învățate în întâlnirile anterioare cu navele străine. Jicklet și specialiștii ei lucraseră cinci ani la ea. Materialele de bază fuseseră extrase din asteroizi și din planetele pe care mai descindeam, din când în când. Jicklet avea un soi de imperiu, acum: o întinsă și totuși înghesuită rețea de ateliere, topitorii, rezervoare de combustibil, hangare și platforme de reparații. Cristale urâte și structuri metalice alcătuiau un inel grosolan, asimetric, în jurul navetei, sub gurile de foc și deasupra motoarelor.

Jicklet manevra motoarele, armele și mica navă. Dacă era cineva cu mai multă autoritate decât comandantul, aceea era șefa tehnicienilor Jicklet. Dar la ea, cel puțin, loialitatea nu era o forță nestatornică.

Vizitasem Exploratorul în diverse stadii de construcție și-i prezidasem ceremonia de lansare. Eram obișnuit cu naveta, dar în ultimul an stătuse nefolosită, în hangarul ei.

Jicklet pur și simplu tremura de nerăbdare.

— Tehnician-șef, îmi pare rău că te-am convocat așa din scurt. Știi că poți foarte bine să-l trimiți pe unul dintre subalternii tăi cu nava, dacă tu ești ocupată cu altceva.

O glumă, firește. Nicio putere din galaxie n-ar fi putut s-o oprească să zboare cu Exploratorul la prima sa misiune.

— Cred că îmi pot face timp, zise Jicklet sec. Îmi este permis să întreb care e destinația?

— Satelitul acela apăsător de jos. Vrem să ne uităm puțin sub apă, fără să folosim senzorii activi.

— Exploratorul va putea să se descurce, zise ea, încrezătoare.

Era o navetă trainică, o combinație deșteaptă între sensibilitățile ketrane și pragmatismul raselor străine. O ladă, dar transparentă în mare parte, cu geamuri de cristal-plat, întărite de câmpuri de forță. Nu era capabilă să intre în spațiul-zero, desemnată doar pentru A și O: atmosferă și orbită. În spate avea aripi îndreptate în jos și motoare masive cu propulsie ionică. Era rapidă, în stare să zboare și înainte și înapoi, și prevăzută cu arme grele, din versiunea îmbunătățită de noi a armei

cu fascicul a capasinilor, deopotrivă cu un număr de explozibile teleghidate de tipul trage-și-uită.

Atât de multe arme. Atât de multă putere de a ucide.

Mi-am afișat un zâmbet aprobator, care să-i facă bine lui Jicklet, dar ea-mi văzuse îndoielile.

— Am bătut o cale lungă printr-o galaxie periculoasă, zise ea.

— O cale lungă, am încuviințat eu.

Ne pierduserăm lumea pentru că rasa capasinilor se gândise că noi eram agresori, când nu eram. Care era morala acestei povești? Că trebuia să fim pregătiți pentru violență la fiecare pas? Cu dreptate sau fără, aceasta fusese lecția pe care o învățaserăm. Niciodată n-aveam să mai fim surprinși nepregătiți.

Și totuși, cu nava aceasta ne arătam zelul de a mutila, în fiecare curbă a ei. Ne pregătiserăm oare pentru o altă exterminare, chiar mai desăvârșită?

Nu era timpul pentru asta. Trebuia să-mi alung din minte posibilele trădări și posibilele impresii greșite. Trebuia să mă concentrez asupra misiunii din planul apropiat.

— Hai să vedem ce știe să facă jucăria ta, Jicklet.

Am urcat la bord și ne-am îndocat. Eram în spațiu închis, dar puteam vedea stelele în toate direcțiile, mai puțin în jos. Un compromis. Exact

cea ce Menno își pusese în gând pentru rasa noastră: adaptare. Dacă nicio planetă nu se potrivea nevoilor noastre, poate că ar fi trebuit să ne potrivim noi înșine la planetă. Aveam tehnicile de schimbare genetică pentru a o face în decurs de câteva generații. Noi, cei mai vârstnici ne trăiserăm viețile ca niște ketrani privați de zbor, demni de milă. Dar urmașii noștri aveau să se nască fără de aripi, cu trupuri mai solide, cu oase mai rezistente, cu picioare adevărate în loc de pulpe, fără niciun fel de gheare de îndocare.

Avea dreptate Menno?

Nu. Nu câtă vreme eu eram comandantul.

Exploratorul și-a părăsit locul de ancorare de pe Căutător, iar Jicklet și cu mine am pornit motoarele. Forța de gravitație se acumula, dar câmpul de forță internă ne susținea greutatea, împiedicând sângele să facă stază în extremități.

Am gonit spre satelitul albastru și am folosit atmosfera rară pentru frâna. Trebuia să pierdem aproape toată viteza mai înainte de a intra în siguranță în apă. Exploratorul aluneca la viteză subsonică, la numai zece picioare deasupra mării netede ca oglinda.

— Vreo țintă anume? o întrebă Jicklet pe Aguella.

— Înainte, la nouă mile distanță. Acolo ar trebui să întâlnim fenomenul pe care l-am observat.

Am trecut linia dintre noapte și zi, iar Jicklet a redus și ultima noastră viteză. Nava despica apa la mică adâncime.

Am avut imediat senzația de claustrofobie. Nu poți să fii crescut pe un cristal plutitor, să petreci decenii într-o navă înconjurat de un spațiu larg de miliarde de mile, și apoi să te simți absolut liniștit când plonjezi într-o mare care te învăluie complet.

Apa se închisese de jur împrejurul nostru, întunecată, curând aproape opacă. Atunci, Jicklet a aprins luminile și mie mi s-a tăiat răsufierea. Un banc de mii de țipari de un galben strălucitor, mii de bare de lumini pâlpâitoare, trecu pe lângă noi.

— Fosforescență, comentă Lackofa. Asta e probabil tot ce-ai văzut tu, Aguella: un banc de țipari.

— Dar niște țipari frumoși, am remarcat eu.

Roiul galben trecuse de noi și acum, când nu mai eram orbit de ei, puteam vedea minuni de lumină și mișcare pretutindeni. Un pește aproape de mărimea Exploratorului, cu gura căscându-se și închizându-se continuu și cu aripioare ca de pene, luminând tot ca un neon în roșu și albastru; o creatură care arăta ca un corp zburător cu aripi, târând un ghem de tentacule purpurii; un grup de șapte sau opt pești lungi, cu înfățișare periculoasă, strălucind în roz; și dedesubtul nostru o pădure de tentacule foarte lungi, atât de lungi încât se

pierdeau în adâncuri fără să le putem vedea originea.

O tulburare a mișcării!

Exploratorul se zdruncină, se zgâlțâi puternic și cu un vaiet adânc se opri.

— Ne-a prins ceva, comandante! țipă Jicklet.

Ea era mult mai îngrijorată decât mine. Era nava „ei”, la urma urmelor, și prețuia ca pe o comoară fiecare inch al său.

— Aprindeți toate luminile de la exterior. Porniți senzorii activi. Armele la putere maximă. Jicklet, o să descărcăm un șoc electric prin carcasă, dacă trebuie.

— Sunt gata, comandante, răspunse ea.

Luminile exterioare își dublară strălucirea. Apa era nespus de limpede, dar ne aflam încă în partea cuprinsă de noapte a planetei, iar luminile nu reușiră să arate întreaga lungime a vrejurilor sau a ce puteau fi acelea care se înfășuraseră strâns în jurul nostru. Țiparii și peștii continuau să înoate liniștiți pe lângă noi.

— Au apărut informațiile pe indicatoarele senzorilor, zise Aguella. Formă de viață. Pe bază de carbon.

Se încruntă.

— Ce? am întrebat eu.

— Creatura care ne-a prins pare să fie foarte mare. Cel puțin dacă nu primesc date eronate, văd

un sistem nervos electric continuu întinzându-se dincolo de limitele senzorilor. Chestia asta se întinde dincolo de orizont. În toate direcțiile!

Am calculat rapid în minte circumferința satelitului, distanța până la orizont...

— Trebuie să fie o eroare a senzorilor, am spus eu. Nu există ceva așa de mare.

— Ne mișcăm, atrase atenția Lackofa, cu totul lipsit de emoție.

Deja simțisem mișcarea. Eram trași în adâncuri.

— Okay. Șoc electric prin carcasă.

Luminile au scăzut, în vreme ce energia era condusă spre componentele metalice ale carcasei. Tot ce se afla în contact cu noi avea să primească un șoc puternic.

— Continuă să ne țină, anunță Lackofa, deși inutil.

— Am înțeles, am zis eu. Armați fasciculul, dar la putere minimă. Rază largă de acțiune.

Eram încă liniștit. Îmi părea rău că trebuia să iau măsuri mai severe. Foarte probabil această formă de viață era subconștientă, doar o creatură care-și urma instinctele. Dar nava era pe primul loc.

— Foc!

Fasciculul porni. Apa absorbi cea mai mare parte din energie, mai ales calibrată astfel, dar creatura simți totuși arsura, căldura intensă.

Apa bolborosi, fierbând, în jurul nostru.

— Oprești focul. Raportați.

— Ne ține în continuare, zise Lackofa. O creatură de mărimea asta s-ar putea să nici nu aibă receptori de durere pe o arie atât de mică. Se poate să nici nu ne simtă.

Am dat din cap.

— Va trebui să ne croim o cale de scăpare. Restrângeți focalizarea. Putere medie. Jicklet, fă o trecere cu fasciculul pe sub carenă. O să retezăm tentaculele. De îndată ce ne vom elibera, ar fi mai bine să ne ridici înapoi, în atmosferă.

— S-a'nțeles!

Traseră din nou, lancea de lumină descriind un cerc strălucitor pe sub noi.

Exploratorul se cutremură, în vreme ce tentaculele căzură inerte. Nava începu să se ridice.

— Ceva-n apropiere! țipă Aguella.

— Comandante! strigă Jicklet.

Monstrul ne izbi drept în față. Eu am fost scos din doc. Ghearele mi s-au rupt și sângerau. Aguella și Jicklet rămăseseră încă îndocate, dar Lackofa era pe jos, neajutorat. Imens! O imagine de-o clipă a unui bot monstruos, destul de mare cât să înghită nava dintr-odată.

— Fasciculul la maximum! Foc!

Uriașul bot se luminează în roșu. O explozie cutremură peștele, măruntaiele sale, supraîncălzite, se împrăștiară, lăsându-l despicat.

Zbang!

Zbang!

M-am clătinat. Fața îmi era scăldată acum în propriul sânge.

Zbang!

Lumini. Orbitoare. Încercam să mă gândesc, încercam să formulez ordinele.

— Proiectilele! Foc!

Niciun răspuns.

Zbang!

Lovituri ca de ciocan, una după alta. Câmpul de forță păstra nava întreagă, dar noi eram ca niște gândaci într-o păstaie de fasole, izbiți iar și iar.

Luminile se stinseră. Niciun zgomot. Liniște. Zăceam, frânt și zdrobit. Mi se învârtea capul.

Apa năvăli înăuntru. Cum? Scutul câmpului de forță ar fi trebuit...

Mă atinse ceva. Pe față. Mă atinse, se înfășură în jurul meu și...

Eram îndocat.

Cer. De jur împrejurul meu.

Cristal!

Eram îndocat pe un cristal. Nivelul Azur. Îndocat, cu ochii deschiși, încă în joc. Jucam cu Inidar. Scenariul jocului implica două specii străine, dintre care una era o rasă nomadă în căutarea unei noi case. Cealaltă specie era o dihanie mare cât lumea. Atât de mare, atât de întinsă, încât aproape că ea reprezenta planeta.

„O să-i iau pe ketrani, dacă ești de acord.”

„Bucuros”, îmi răspunse Inidar printr-un memo. „Subestimezi importanța mărimii și a puterii fizice. Ești un idealist, Ellimist.”

„Zău? Atunci, poștește-n bârlogul meu, zise *dreth* către *chorkant*.”

Inidar râse.

„Începem imersiunea?”

„Ne-ntâlnim dincolo”, răspunse el.

„Asta nu e real”, am spus eu prin memo. „Tu ești mort, Inidar. Ai murit de mult.”

„Foarte adevărat, Ellimist”, încuviință el.
„Capasinii m-au ucis. Ne-au ucis pe toți. Sunt și aici, știi bine. Ți-ar plăcea să-i vezi?”

„Capasinii? Unde? Unde înseamnă *aici*?”

„Deschide ochii, Ellimist. Ce vezi?”

„Înaltul Cristal Ecuatorial. Dar și el a fost distrus, de mult. Iar Lackofa este în docul de alături. A murit? Am murit? Sau este un soi de vis? O halucinație?”

„Astea sunt singurele opțiuni?” întrebă Inidar, zeflemitor. „N-ar putea fi un joc?”

„Ar putea”, am zis eu. „Dar al cui?”

Inidar râse încântător în capul meu. Apoi dispăru și, înaintea mea, înaintea ochilor mei, nu într-un memo de pe uninet, apăru capasinul. Cel pe care îl ucisese eu.

— Te salut din nou, Ellimist, zise el.

Avea o rană deschisă, sângerândă în creștetul capului și jos, unde vârful bucății de cristal îi ieșise prin gât.

— Asta-i o păcăleală, am zis eu.

— Da. O păcăleală aproape la fel de clară ca aceea prin care m-ai tras tu pe mine în țepă. O traversă primitivă să oprească o navă cosmică modernă. Au!

— Care e jocul? am întrebat eu.

Nu eram copilul care păream să fiu, eram comandantul Căutătorului. Eram comandantul

tuturor celor rămași din rasa ketranilor. Tuturor celor rămași.

— Ei bine, și a cui e vina? mă întrebă capasinul, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Voi ați inventat jocurile pe care le jucați cu viețile unor specii întregi, ați transmis inteligent aceste jocuri prin spațiul-zero, fără să vă osteniți să includeți explicația că erau niște jocuri, doar niște jocuri. Și apoi ați fost surprinși când cineva a venit până la voi să vă stârpească, socotindu-vă niște paraziți.

— Las' că nici voi n-ați prea așteptat niște explicații, i-am întors-o eu. Ne-ați măcelărit.

Capasinul își deschise larg brațele sale subțiri, cu un gest absolut ketran.

— Așa facem noi. Iar dacă voi ați fi avut ceva tărie de caracter, v-ați fi întors și v-ați fi luat planeta înapoi. În schimb, voi bântuiți de colo-colo, pierduți, căutând un loc care nu există. Sunteți o specie de lași.

— Cu mai puțin de o sută de suflete într-o singură navă să recucerim Ketul? am rânjit eu disprețuitor. Vorbești ca Menno. El a fost dintotdeauna de părere că trebuia să facem această mutare radicală: să ne întoarcem și să luptăm până la moarte, sau să ne adaptăm și să devenim o specie cu totul nouă.

— Da, și acum vezi și tu câtă dreptate am avut, zise Menno, venind în spatele capasinului mort și

dându-l deoparte cu cotul. Uite la ce ne-ai adus. Dar măcar înțelegi? Noi suntem piesele de joc, acum. Tatăl ne-a prins. Tatăl ne-a adunat aici și ne-a prefăcut în jucăriile sale.

— Despre ce vorbești?

— Crezi că totul e doar un vis, nu-i așa, Ellimist? Ba este foarte real. Inidar este o născocire, un simulacru construit din amintirile tale. La fel și acest capasin, deși există pe aici și niște capasini adevărați. Și, în orice caz, eu sunt destul de real. În felul meu.

— Ce cauți aici? Ar fi trebuit să fii la bordul Căutătorului.

— Eu eram la comandă, îți mai amintești? Nu tu. Am văzut când ai activat senzorii. În clipa aceea, am ordonat același lucru, căci nu mai aveam niciun motiv să n-o fac. Așa că te-am văzut trăgând cu armele, jos. Am coborât Căutătorul ca să te salvăm. Ești surprins, nu? Ești surprins că eu am încercat să-ți salvez ție viața? Să nu fii. Cum aș fi putut să te abandonez și să nădăjduiesc că voi mai păstra autoritatea asupra echipajului? Nimeni nu câștigă în jocul asasinării. Trebuia cel puțin să încerc să te salvez.

— Căutătorul nu poate pătrunde într-un mediu acvatic, am zis eu, neîncrezător.

— Puterile Tatălui se întind și dincolo de apă, zise Menno. El controlează totul pe acest satelit.

Noi alunecam pe la suprafață, încercând înnebu-
niți să echipăm una dintre navetele de vânătoare
ca să intre după tine. Și dintr-odată un perete de
apă — imposibil, firește — s-a ridicat din senin, un
val de o jumătate de milă înălțime. Și ai avut drep-
tate: Căutătorul nu se descurcă prea bine în apă.

— Aguella? am întrebat.

— Sunt aici, zise ea.

— Cum ai... Ești bine?

— Am fost ucisă, Toomin. Toți am fost uciși.
Toți, în afară de tine.

Am vrut să râd. Era o glumă. Ea vorbea, ea era
chiar acolo, în momentul acela, în fața ochilor mei.
Rotindu-se în zbor, în aerul pur și curat de acasă.

— Ți-ar plăcea să vezi adevărul, Ellimist?
întrebă Menno.

— Da, bineînțeles.

— Nu te grăbi să-mi răspunzi. N-o să-ți placă
adevărul.

— Sunteți morți cu toții. Ce poate fi mai rău?

Zâmbetul lui Menno se lăbărță pe toată fața.

Și deodată cristalul dispăru, cerul dispăru. Eram
sub apă. Sub apă, dar respiram. Ceva mă ținea
strâns. Tentacule. Pe viermii din adâncuri, erau
înăuntrul meu! Vrejurile creșteau în mine, pătrun-
deau prin mine, mă făceau o parte din ele însele.

Am plutit, legat fedeleș, printr-un câmp de ten-
tacule care se întindeau cât vedeam cu ochii.

Menno plutea în apropiere, legat, străpuns, încorporat. Ochiul lui erau închise. Pieptul îi era despicat. Îi puteam vedea măruntaiele.

La vreo câțiva pași distanță — Aguella. Frumoasa mea Aguella. Legată. Atașată. Un corp fără viață, grefat pe creatura numită Tatăl.

Lackofa. Jicklet. Cadavre, mai multe, m-am răsucit și-am văzut și mai multe, și mai multe. Erau pretutindeni în jurul meu, unele părând nevătămate, altele făcute bucăți în urma impactului sau a subitei depresurizări.

Morți pretutindeni. Ultimii reprezentanți ai rasei ketrane.

— Nu, tu ești ultimul reprezentant al rasei ketrane, Ellimist, zise Aguella.

Se afla din nou în fața mea, zburând, iar frumosul ei chip și... totul o iluzie. Cristalul plutea. Ketranii îl țineau ridicat. Depart, la mare adâncime, râurile de lavă curgeau.

— Ce vrei de la noi? am strigat eu.

— Eu sunt Tatăl, zise Lackofa. Se uita fix la mine din docul lui de deasupra. Vechiul Patruzeci și doi. Eu sunt viața acestei planete. Tot ce e aici vine de la mine, îmi aparține, este o parte din mine. Toată puterea este a mea.

Am avut, brusc, o priveliște arzătoare, ca un fișier comprimat de date descărcat la o viteză de zece ori mai mare decât cea normală, ca o sută de

memo-uri explodând în capul meu deodată. L-am văzut pe Tatăl. Acoperea fiecare inch pătrat al satelitului, fiecare milă a fundului oceanului, fiecare insulă micuță, totul, de la un pol la altul. Un miliard de tentacule, toate unduind și așteptând.

Nu eram singurele victime ale Tatălui. Am văzut și generaționiști și illamani. Am văzut și capasini. Am văzut membri ai unor rase pe care le întâlniseram în lunga, foarte lunga noastră căutare. Am văzut rase pe care niciun ketran nu le întâlnise vreodată. Toți morți. Niciunul viu, în afara mea, dacă asta mai însemna într-adevăr a fi viu. Dar pentru Tatăl conta prea puțin. Chiar și morții puteau fi folosiți, păstrați întregi, iar creierii lor lipsiți de suflet, puși în funcțiune.

Câte nave spațiale fuseseră înghițite de acest satelit albastru? Tatăl era bătrân. Fusesse bătrân cu mult înainte ca prima formă de viață inteligentă să fi aterizat aici cu prima sa rachetă.

— Ce vrei de la mine? am strigat.

Menno zise:

— E grea singurătatea, când n-ai decât compania morților. Vreau un joc, Ellimist.

Jocul era totul.

Aguella pierise. Murise. Pentru primii câțiva ani — decenii? secole? Tatăl o adusesese la mine. Venise și ea, venise și Lackofa, venise și Menno. Toți frații mei și toate surorile mele, prietenii, dușmanii, iubirile. Toți muriseră. Totuși Tatăl îmi dăduse casa mea din Nivelul Azur, vechea mea casă, cu toți tovarășii în jurul meu. Era și Inidar acolo, și Wormer, reconstruiți din memoria mea.

Simplele amintiri, personajele pe care Tatăl le crea numai din ce găsea în mintea mea, erau creaturi firave, șterse. Făceau doar ce făcuseră întotdeauna. Era o rușine că nu le cunoscusem niciodată mai bine. Dacă amintirile mele ar fi fost mai cuprinzătoare, Tatăl le-ar fi putut face mult mai amuzante.

În cazurile în care Tatăl deținea trupul și creierul, putea fi mult mai creativ. Aguella și cu mine am procreat. Am avut trei copii. Dar aceștia erau doar iluzii triste, parțiale, incomplete — nu acordasem niciodată atenție copiilor mici. Mintea mea nu-i putea crea, nu-i putea programa complet. Păreau să vină și să plece la întâmplare. Dacă-mi

aminteam de ei, apăreau; dacă uitam de ei, dispăreau, pentru câteva ore sau zile de-a rândul.

Lackofa și cu mine am îmbătrânit împreună, vechi prieteni. Ne-am petrecut timpul liber împreună. Ne-am recitat vechile poezii împreună, am vorbit despre frumoasele zile de odinioară. El a îmbătrânit. La fel și eu.

Jicklet venea doar din când în când. Ne mai duceam noi pe la ea, la rampe. Acum era o persoană chiar respectată, luată în considerație pentru o numire în Consiliu.

Și Menno? Pentru o vreme, a fost Menno contra căruia jucam în toate jocurile. Tatăl ne făcea rivali pe măsură. Tatălui îi plăcea interacțiunea forțelor ostile. Menno și cu mine eram atât de diferiți. Dar, în timp, ostilitatea noastră a pălit, s-a diluat. Este greu să urăști pe cineva mort. Chiar și pe unul care pare atât de primejdios și de viu.

Câte jocuri am jucat cu Tatăl? O mie? Zece mii? Am încercat să refuz, dar când am făcut-o, mi-a stins pur și simplu iluzia casei și am văzut cine, și ce, și unde eram de fapt. M-am trezit din nou sub mare, legat pentru vecie de vrejul care creștea înăuntrul meu, care ajungea până la creierul meu. M-am trezit înapoi, în nemărginita pădure de tentacule cu Lackofa, și Menno, și biata Aguella, încă plutind, moartă, dar neputrezind niciodată, nedeintegrându-se niciodată, niciodată în pace.

Dar era mai mult decât pierderea iluziei ceea ce mă motiva să joc. Și anume că nu aveam nimic altceva. Nimic, decât jocul.

Jocul și slabul licăr de speranță al nemuririi.

Ce tristă, ce disperată iluzie! Ce absurd să mă agăț de speranța că voi scăpa. Că voi scăpa pentru ce? Unde m-aș fi putut duce? Ce-aș fi putut fi? Eram o parte din Tatăl. Nu mai exista niciun Toomin, niciun Ellimist. Exista numai Tatăl.

Și totuși... încă trăiam. Încă jucam jocul și-mi luam propriile decizii de a juca.

Tatăl avea nevoie de mine, mi-a trebuit mult până am recunoscut acest fapt. Mă ținea în viață ca să joace. Pentru că, deși eu pierdeam de fiecare dată, eram cel mai bun adversar de joc al său.

— Vreau să joc o partidă, zicea Tatăl. Împrumutase un chip nou, propriul său chip, sau o copie, un soi de „nume de joc”. Luase o formă de ke-tran, un vârstnic, un Înțelept. A venit în zbor până la docul meu, s-a rotit pe deasupra mea și a repetat: Începem imersiunea?

— Ne-ntâlnim dincolo, răspundeam eu.

Tatăl jucase multe jocuri. Multe jocuri. Cred că le culesese de la mii de rase, de prin toată galaxia. Am jucat unele nu foarte diferite de vechiul nostru joc al Civilizațiilor Străine. Am jucat unele bazate doar pe reflexe. Jocurile ucigașe. Jocuri de anticipație, implicând mișcarea complexă a pieselor pe un plan,

sau pe o curbă, sau într-un spațiu n-dimensional. Jocuri care erau jocurile jocurilor.

Era tot ce aveam. Îl implorasem pe Tatăl să mă ucidă, să pună capăt poveștii ăsteia. Dar bineînțeles că refuzase. Încercasem să pierd dinadins, sperând să-i fac jocurile plictisitoare. Dar Tatăl era răbdător, putea să mă aștepte. Ani, decenii, pentru el nu conta. Iar, la sfârșit, oricum aveam să mă întorc la joc.

Faci ce poți cu viața pe care o ai, presupun.

Și a început noul joc.

Era diferit. Tatăl pusese mâna pe câteva specii noi.

M-am trezit dintr-odată într-o încăpere închisă, umedă, aproape fără aer. Cel puțin, pentru mine, un ketran, părea lipsită de aer. Deși fiindcă, pe cinstite, acum îmi trăiam viața strivit sub mile întregi de ocean și legat de un vrej, era greu să-ți închipui că aș fi avut de ce mă plânge.

Cu toate acestea, mi se părea lipsită de aer. Nu era o încăpere mare, probabil de vreo sută de picioare latura. Înăuntru erau niște creaturi ciudate, făpturi diforme, care păreau o amalgamare a zece rase diferite. Fețe cu doi ochi în față și un al treilea, la ceafă. Aveau păr lung, coborând pe toată șira spinării lor cu creste, până pe podea. Toți aveau câte o culoare diferită: păr verde și păr roșu și păr galben. Chipuri negre, și albe, și purpurii. Brațele

păreau aproape opționale: unii aveau trei, alții mergeau până la nouă.

Erau absolut noi. Nu semănau cu indivizii din niciuna dintre rasele pe care le mai văzusem. Tatăl făcuse noi achiziții.

Am înțeles, instinctiv, că ne aflam la bordul unei nave. Dar se mișca. Nu cu accelerația constantă a unei nave spațiale. Nava asta se mișca în sus, și în jos, și-n câte o parte, de parcă era prinsă într-o furtună sau de parcă plutea pe o mare.

Creaturile stăteau la mese, fiecare cu trupul întins confortabil. Beau și se bucurau că beau. Probabil substanțe ușor toxice. Și ne priveau pe noi.

Noi, eu și Tatăl în persoana lui Menno, eram actorii de la un capăt al încăperii, pe o platformă mai înaltă. Fiecare dintre noi ținea în mână o unealtă. O chestie lungă, aproape de lungimea trupului meu, un soi de placă turtită, de-o formă bizară. Și de-a lungul plăcii erau șapte sfori bine întinse. Mai exista și un muștiuc, care ajungea până unde puteam s-o apuc, aplecându-mi puțin capul, și s-o vâr în gură.

Menno rânjea batjocoritor la mine, provocându-mă fudul. Și-a așezat gura în jurul muștiucului și suflă, în timp ce-și trecea degetele, peste corzi, zdrăngănind.

Rezultatul... a fost... a fost ca nimic comparabil cu ceea ce auzisem eu în toată viața mea sau în vreun vis.

Sunetele nu erau simple sunete. N-am cuvinte să explic. Poate că altcineva ar avea. Sunetele mi-au răvășit o parte din mine pe care o uitasem de mult. Sunetele m-au făcut să mă gândesc la Aguella. La casă. La stele, și la soare, și la nori, și la toate frumusețile, tristețile, bucuriile și veseliile pe care le cunoscusem vreodată.

Menno-Tatăl a terminat de cântat și creaturile care ascultau au emis grohăituri din gât, care păreau, prin comparație, și mai grosolane, și mai în contrast cu sunetele instrumentului lui Menno.

— E rândul tău, zise Menno.

Mi-am lipit buzele așa cum îl văzusem pe el făcând, și mâinile la fel cum le așezase el. Și am scos sunete. Dar nu sunete cum scosese el. Ale mele erau ascuțite, stridente și demne de dispreț în urechile mele.

Și, totuși, am putut auzi, chiar și așa, în propria mea incoerență, un izvor de ceva. Ceva.

Auditoriul m-a răsplătit cu o tăcere împietrită.

— Acesta este jocul, a râs Menno.

— Cum se numește jocul acesta, Tată?

— Creaturile acestea se numesc unemiți. Nu sunt călătoare prin spațiu. S-a întâmplat să prind un transportor skrit na în plasa mea — specii

nefolositoare, acești skrit na — și la bordul navei lor aveau și un unemit captiv.

— Jocul, Tată. Cum se numește?

— Ei îi spun muzică.

— Nu pot spera să câștig vreodată, am zis eu. Te implor, Tată, eliberează-mă. Nu vreau să-l mai joc din nou.

El refuză. Firește, știam că va spune nu. Și mai știam, despre Tatăl, și asta: singura sa slăbiciune era cruzimea sa. Mă puteam folosi de asta. Avea să mă silească să joc acest joc de o mie de ori.

Poftește-n bârlogul meu, zise *dreth* către *chorkant*.

— Începem imersiunea?

— Ne vedem dincolo, am răspuns eu.

Unemiții. Instrumentele. Al o sutălea joc.

Așteptasem. Atât de mult, arătând doar atâta progres cât să-l momesc pe Tatăl, cât să-l provoc, fără să-i dezvălui tot ce învățasem. Atât de mult, doar ca să așez bine temelia acestui moment.

Al o sutălea joc. Dar îl jucasem de zece mii de ori în mintea mea, singur. Instrumentul, *adge*, cum îl numeau unemiții, nu-mi ieșise nicio clipă din minte.

Adge-ul devenise o parte din mine. Era înăuntrul meu, în creierul meu, și chiar dacă Tatăl punea capăt jocului, niciodată nu putea lua *adge*-ul de la mine, niciodată nu-mi putea lua muzica de la mine, niciodată. Era a mea. Devenise a mea. Și acum, acest joc, al o sutălea, aveam să-i arăt și lui.

El era Menno, țăntoș, sigur pe victorie, dar destul de precaut cât să se străduiască mai mult decât i-ar fi plăcut ca să câștige aprobarea auditoriului.

Și totuși, după o sută de jocuri, Tatăl nu progresa. Nicio idee originală, nicio expresie nouă.

Asta era o ironie, într-un fel: Menno, adevăratul ketran Menno, întotdeauna pledase pentru a aborda jocul la un nou nivel, criticând aprig, lipsit de orice respect, convențiile.

Am zâmbit în sinea mea. „Ah, Menno, ai fi mândru de mine!”

Însă nu el, ci Aguela era în gândurile mele, când am ridicat muștiucul *adge*-ului la buze. Aguela a fost cea care a făcut posibilă muzica pentru mine, și lipsa Agueliei sau a orice asemenea ei avea să-l condamne pe bietul Tată. Ai nevoie de iubire ca să câștigi în jocul muzicii.

Am cântat un laitmotiv. Menno a rămas cu gura căscată. Auditoriul s-a dat mai aproape.

Într-adevăr, Tată, rescisesem regulile.

Am cântat despre tristețe. Am cântat despre singurătate, disperare, despre dragostea găsită și pierdută. Am cântat despre tragica neînțelegere și despre istovitorul cinism și înfrângere. Am cântat despre stăruință, despre răbdarea mai presus de orice suferință, despre răbdarea în fața lipsei de speranță, despre speranță când până și speranța era o trădare.

Adge-ul meu a vorbit despre toate momentele crâncene din viața mea. A vorbit despre pierderea semenilor mei. Despre pierderea prietenilor. Despre atâtea și atâtea pierderi.

Și totuși, deși am cântat cu atâta tristețe, muzica refuza totodată deznădejdea. Cum ar putea deznădăjdui vreodată cineva când începe muzica să cânte?

Am putut s-o citesc pe chipurile unemiților: auzeau singurătatea și în expresia aceea a singurătății își găseau alinarea pentru a lor.

O, da, i-am cucerit. I-am luat în stăpânire pe auditori. I-am purtat și printr-una, i-am purtat și prin cealaltă, și ar fi mers cu mine oriunde i-ar fi condus *adge*-ul meu.

Iar Tatăl? Oh, a fost o încântare să-l văd. O încântare să-i urmăresc neliniștea prefăcându-se în uimire, iar uimirea prefăcându-se în furie mocnită.

Muzica nu l-a mișcat. Dar a putut vedea că eu câștigasem. Eu câștigasem jocul atât de răsunător, atât de definitiv, că niciodată n-ar fi putut să mai concureze cu mine din nou. Nu la jocul muzicii.

— Cum? m-a întrebat el, la sfârșit.

Am cântat o frază muzicală din *adge*-ul meu, și apoi am făcut ceea ce niciunui unemit nu i-ar fi trecut prin minte să facă. Am cântat din gură. Mi-am folosit vocea, vocea mea de ketran, pentru a scoate sunete pe care *adge*-ul nu le putea scoate.

Unemiții au înnebunit. Urletele erau ieșite din minți, maniace, smintite. Admirabil.

— Cum?! a întrebat Menno-Tatăl, abia mai înfrânându-și turbarea.

— Sunt un *loser*, i-am cântat eu, drept răspuns. Ei mă numeau un *loser* strălucit, toți erau câștigători, toți erau câștigători, în afară de mine: *loserul*. Dar numai un *loser* poate cânta azurul. Numai un *loser* poate vedea de-adevăratelea.

Am crezut că Tatăl mă va ucide pe loc. Dar n-a făcut-o.

Am crezut că nu va mai juca niciodată jocul muzicii, dar a încercat din nou. Iar de data asta, a copiat mult din ceea ce făcusem eu. N-a contat. Am avut un nou as în mânecă: improvizația.

Inventasem o tactică de a improviza în duet. Aveam să-i ofer o frază muzicală, s-o cânt pentru vreo câteva momente, apoi să-l invit să continue firul, iar eu să extrapolez.

Tatăl n-a putut. Iar strădaniile lui au fost jalnice.

Pentru multă vreme după aceea, Tatăl nu s-a mai apropiat de mine. Niciun joc, de niciun fel. Nimic decât tăcere. Am fost lăsat să plutesc, lăsat să mă uit lung la marea mohorâtă de cadavre legate fedeleș, năpădite. La Aguella cea de mult moartă. Muza mea.

Dar de-acum totul se schimbase. Aveam muzica. Și chiar fără vreun *adage*, mă obișnuisem într-atât s-o trăiesc în mintea mea, încât puteam interpreta și compune de-a lungul tuturor zilelor și nopților fără sfârșit.

În cele din urmă, după ani, probabil, Tatăl a venit la mine. Avea un joc nou, o specie nouă. Nu muzică, nimic de genul ăsta. Un joc simplu de mutări de piese.

Am pierdut primele patru partide. Am câștigat-o pe a cincea. Pe a șasea. Pe următoarele cinci partide de după aceea. Toate partidele.

Tatăl s-a înfuriat și a modificat scenariul, prefăcându-l într-o viziune de coșmar. A plecat furtunos și m-a lăsat să plutesc.

Și, cu siguranță, acum avea să mă ucidă. Pricepuse ce se întâmplase. Câștigasem la muzică și acea formă liberă de joc al improvizației, avusesse un efect considerabil asupra minții mele, mă schimbasesse într-un fel pe care nici măcar eu nu-l puteam înțelege. Vedeam în mai multe dimensiuni. Intuiția îmi era acum foarte apropiată, în chiar ființa mea. Aveam încredere în propriile mele mutări. Și, invers, încrederea Tatălui era zdruncinată.

Un an. Un nou joc. Un joc de ucidere, de data aceasta. Arme într-un labirint.

Am câștigat prima partidă.

Am câștigat apoi toate partidele.

Tăcere din partea Tatălui. De ce nu mă ucidea?

L-am căutat, voiam să-i cunosc intențiile. Dar el nu mi-a dat niciun răspuns. Plecase departe, se retrăsese. Și, totuși, mai trăiam.

Și apoi groaznica speranță, cumplita emoție care ne atrăsese în brațele sorții noastre, a început să se înfiripe în mine. Am scurmat, am scotocit prin legăturile mele în jos, prin însăși rețeaua neuronală a Tatălui, ca și cum ar fi fost un uninet biologic. Am căutat-o pe Aguella.

— Aguella, dragostea mea.

— Toomin?

— Da.

— Sunt vie?

— Gândești? Vezi? Simți?

— Eu...

Îi puteam vedea trupul neînsuflețit, o vedeam prin apa împestrițată de soare. O vedeam printr-un nor trecător de pești verde-electric.

— Amintirile mele, toate..., zise ea. Te simt, Toomin. Numai pe tine. Viu, dar... ce se întâmplă?

După atâția ani, cum de mai putea inima mea să fie sfâșiată? Cum de mai putea durerea să fie atât de proaspătă?

— Tu trăiești în amintirea mea, Aguella. Dar acum, aici, în locul acesta, trăiești numai când Tatăl îți atinge neuronii, când îți stârnește el amintirile.

— Dar acum nu e niciun Tată aici, zise ea.

— Eu te-am făcut să trăiești din nou, în momentul acesta. Părțile din tine pe care le ating,

revin la viață, Aguella. Amintirile, conceptele, ideile. Dar numai pe moment.

— Atunci, sunt moartă.

— Da. Ai murit, Aguella. Aceasta este numai umbra ta, creierul biologic, neuronii conectați, un computer biologic, nimic mai mult.

— Lasă-mă să văd. Încă o dată, lasă-mă să văd ce sunt.

— Nu. Nu.

— Ah!

— Aguella. Eu...

Puteam să-i cer voie? Unei persoane moarte de câteva decenii bune? Era o bătaie de joc. Ea avea să-mi dea răspunsul pe care-l căutam. Voința ei se dusese de mult, de atâta amar de timp se pierduse.

— Te fac o parte din mine, Aguella. Înțelegi? Te „downloadez”, îți absorb gândurile, cunoștințele tale. Tot ce ai fost. Ești.

— Întotdeauna am fost o parte din tine, și tu, o parte din mine.

Am coborât barierele dintre noi. Am simțit fluxul de informații intrând în mine. Date, asta era tot, date codificate care, descifrate, erau tot ce o făcuseră ketrană. Teama ei, dorința ei, iubirea ei.

Totul devenise o parte din mine și, chiar în acel moment cumplit, în acel moment hidos în care o tratam pe singura mea iubire ca pe nimic mai mult

decât un fișier de pe uninet, am exultat și am gândit: „Ah, Tată, ai fost un prost că te-ai retras. Acum, o să vin după tine.”

Am asimilat-o și pe Jicklet. Și pe Lackofa. Pe Menno. Unul după altul. Le-am absorbit mințile.

Toți kestranii, până la ultimul, erau acum în mine.

Și apoi, am trecut și la ceilalți. Mințile altor specii. Gândurile altor specii. Vederile altor specii. Mai repede! Generaționiști. Illamani. Capasini. Skrit na. Mai mulți! Mai repede!

Eram un virus de uninet, mâncând date, întinzându-mă, consumând, înglobând. Deși nu eram mai mult de unu la sută din Tatăl, deja eram de o sută de ori mai mult decât mine însumi.

Daankini, speciile 333, wurbi, breeți, multitudinali, cei din rasa chan wath. Rasă după rasă. Am golit mințile fiecărui mort într-a mea, fiecare set de date, fără să am timp să mă uit, să le văd, să le deschid și să mă bucur — oh, nu, n-aveam timp, cursa era în toi, o cursă de a consuma, de a descărca date și de-a le absorbi.

„Cât mai durează până o să vezi, Tată? Cât mai durează până o să descoperi acest nou joc?”

Mai departe și mai departe, fără încetare, am pustiit ca furtuna. Și totuși Tatăl nu m-a simțit, nu simțise pericolul care creștea, amenințându-l. De ce l-ar fi simțit? Tatăl niciodată nu cunoscuse un

inamic adevărat. Stăpânise întreaga sa lume, toată existența sa. O singură formă de viață care le inventase pe toate celelalte care înotau în marea lui, numai pentru a se amuza.

Atunci, într-un târziu, i-am simțit neliniștea. I-am simțit atenția. A trimis impulsuri, gonind prin vasta lui rețea, căutând ba ici, ba colo, după cauza ciudatei, tulburătoarei senzații.

Eu nu i-am arătat nimic. M-am ascuns. El a căutat și a dat numai peste gol. Vid, acolo unde fuseseră minți captive. Unde erau capasinii? Unde erau generaționiștii? Unde erau graspersii?

Unde erau acei ketrani?

Și în cele din urmă, când spaima lui a început treptat să se contureze, când a început să simtă o emoție nouă, s-a întrebat: unde este Ellimist?

Eram jumătate din Tatăl acum. Eram egali. N-am mai înaintat.

— Începem imersiunea, Tată? am zis eu.

— Ce joc? a întrebat el.

— Jocul, Tată. Ultimul joc.

A TREIA VIAȚĂ

capitolul 19

Ultima minte pe care am absorbit-o a fost a Tatălui însuși. Și când l-am luat, am luat nimic.

Nu exista niciun Tată. Nicio minte. Nu era nimic altceva decât un burete, în cele din urmă. O creație biologică dintre cele mai simple, un accident al evoluției — un burete prădător, care se contopea cu prada sa. Tatăl nu era altceva decât suma victimelor sale. Și când l-am absorbit și l-am decuplat de la toate victimele sale, Tatăl n-a mai rămas decât o algă.

Eu eram Tatăl acum. Stocasem în mine toate cunoștințele a o sută de rase inteligente. Dar eram încă Toomin. Ellimistul. Nu eram mulțumit să trăiesc aici, în marea acestui satelit albastru. Mă născusem o creatură a zborului, a cerului larg.

Am deschis ochii și m-am uitat prin mare, la sinistra recoltă de morți a Tatălui.

M-am eliberat de tentaculele care mă țineau. Mi-a trebuit mult timp. Vrejurile pătrunseseră adânc în mine, intraseră în creierul meu. A fost dureros, o durere fizică pe care n-o mai simțisem de atâtea decenii. Și când am fost aproape liber, am fost la un pas de-a mă îneca. Tentaculul îmi

furnizase tot ce avusesem nevoie în materie de hrană și aer și mă ferise de îmbătrânire. Acum m-am înăbușit, plămânii mi s-au blocat, stomacul mi s-a întors pe dos. Îmi mișcam mușchi pe care nu-i mai mișcasem de-o viață.

M-am smuls din tentacul, eram liber! Mi-am deschis aripile și am zburat încet în sus, prin apă, până am ieșit la suprafață. Aer!

Liber! Capul îmi era afară din apă, nelegat, liber!

Oare puteam să zbor? Chiar ar fi fost cu puțință să zbor? Cum să-mi scot aripile la suprafață? Imposibil. Im...

A venit ca un val la flux. O cascadă asurzitoare de imagini, sunete, idei, emoții. Covârșitoare. Am fost măturat într-o clipă, un zbor liber într-un uragan!

Toate mințile pe care le descărcasem într-a mea, erau toate acolo, toate îngrămădite acum în creierul meu limitat de ketran. Eram un computer rulând o mie de simulări odată. Corpul meu părea să existe într-o infinitate de variante. Aveam mâini, picioare, aripi, tentacule, ace, țepi, gheare, antene; aveam ochi de tot felul, puteam vedea lumina de-a lungul întregului spectru, puteam vedea razele X, și razele cosmice, și microundele; aveam urechi cu care puteam auzi numai notele foarte grave, de bas, și urechi cu care puteam auzi

numai notele foarte înalte, și urechi cu care puteam auzi o minge de fuzball plutind în vânt la o mie de iarzi distanță.

Și toate acestea, toate amintirile acestor simțuri, toate îndesate în corpul și-n creierul meu, inadecvate pentru ele.

M-am luptat să domolesc invazia, potopul. Am ieșit la suprafață din nou, eu, Toomin, *gamerul* care își luase numele de Ellimist. Eram sub control. Nu, control nu e bine zis. Nu. Tot ce puteam face era să înăbuș năvala în așteptare. N-o puteam folosi. Nu puteam deschide ușa ca să mă folosesc de ea, fără să fiu copleșit.

Am înotat, speriat acum, năucit de ceea ce făcusem, pierdut. Am înotat pe sub discul luminând puternic al planetei de deasupra, pe sub satelitul alb și cafeniu, pe sub căldura soarelui îndepărtat.

Am înotat multă vreme, dar nu m-am rătăcit. Folosiserăm adesea acest satelit al Tatălui drept cadru pentru joc, Tatăl și cu mine. Știam unde se afla fiecare mică insulă și, în câteva ore istovitoare, zăceam în prostrație pe solul îmbibat de apă.

După o vreme, mi-am deschis aripile în vânt și le-am lăsat să se usuce. Rumoarea din capul meu era încă acolo, încă făcând un zgomot asurzitor. O mulțime gălăgioasă ținută la distanță de niște porți subțiri.

Când am fost uscat, m-am înălțat în aer. Am zburat pentru prima oară după atâta vreme încât nu m-am putut stăpâni și-am plâns. Am zburat ridicat de propriile mele aripi, pe deasupra unei mări aproape nemărginite, pe deasupra oribilei recolte de morți care încă mai zăceau legați de Tatăl.

Se descompuneau acum, firește. Tatăl nu le mai ferea de îmbătrânire și de efectele putrezirii în apă. El nu le mai hrănea. Ele își găsiseră morțile finale. Întregul satelit era acum un cimitir.

Am zburat și am căutat. Nu văzusem niciodată locul pe care îl căutam, dar știam că există. Tatăl îngăduise să jucăm pe suprafața lumii sale, dar existau și zone albe, arii care pur și simplu n-au apărut niciodată. Ce taine existau în redutele acelea ascunse?

Am zburat și am prins o briză sănătoasă din spate. Eram flămând. Uluitor! Eram obosit. Minunat! Eram liber.

Singur.

În fața mea am zărit conturul pe care mă așteptam să-l găsesc. O insulă ascunsă. Mai mare decât restul și mai înaltă. Era uscată, în comparație cu celelalte pământuri ale acestui satelit. Era acoperită cu o vegetație deasă, în mare parte verde, cu excepția unor surprinzătoare petice oranj și roșii.

Ici și colo, cuibărite printre copaci, erau nave spațiale. Unele se aflau aici de atâta vreme încât

erau complet acoperite de viță, de mușchi și de copaci. Altele arătau de parcă se prăbușiseră numai de vreo câteva săptămâni sau luni.

Erau și uriașe, și mici. Și cu o înfățișare periculoasă, și inofensive. Unele cu atâtea arme de păreau niște arici, altele pictate fantastic. Altele erau doar cutii utilitare.

Navele tuturor raselor care fuseseră ademenite de Tatăl de-a lungul a milioane de ani, el le păstrase în așteptare. Găsisem groapa de gunoi a Tatălui.

Mi-a luat ceva timp, dar am localizat Exploratorul. Și am găsit și Căutătorul. Căutătorul era o grămadă de fiare fărâmate și răsucite. Am aterizat pe o traversă nedeteriorată și am stat acolo o vreme.

Piatra funerară a seminției mele. Ultimul ketran stătea acum la priveghi, în fața pietrei de mormânt a rasei sale.

Exploratorul era într-o stare mai bună. Zăcea cu susu-n jos, ceea ce reprezenta un inconvenient, cu gravitația, dar motoarele au pornit, iar sistemul funcționa. Putea zbura. Puteam părăsi satelitul Tatălui.

Și să mă duc unde?

Eram acum cât se putea de străin. Singurul ketran într-o galaxie care, cu vreo câteva excepții, nu știuseră niciodată de existența noastră.

Și eram un străin care deținea în el o mulțime. Eram plin de răspunsuri la întrebările a zeci de mii de rude și prieteni dintr-o mie de lumi. Știam unde le plecaseră cei dragi, de ce nu se mai întorseseră niciodată. Eram tot ce mai rămăsese din Ket, dar eram, în același timp, tot ce mai rămăsese din alte rase, triburi și familii de mult dispărute.

Devenisem un depozit viu de mii de forme de viață. Viață care avea să rămână închisă în spatele ușilor încuiate ale creierului meu slab, dacă nu... dacă nu puteam deveni altceva.

— Ai avut dreptate, Menno. Trebuie să ne adaptăm, în cele din urmă. Ne adaptăm sau murim.

Mi-a luat încă treizeci de ani ca să fac tot ce-am avut nevoie.

Am mers pe fiecare navă, pe fiecare epavă, și am luat tot ce-mi putea fi de folos. Am croit drumuri prin junglă și am construit remorchere. Am construit un atelier de reparații, cu unelte care ar fi făcut-o pe Jicklet să saliveze de invidie.

M-am cufundat în masa minților care trăiau în mine. De-a lungul timpului am învățat să supraviețuiesc furtunii puzderiei, să iau ce-mi trebuie și să plec. Jicklet era adesea lângă mine în aceste descinderi. Și un inginer pe nume Hadra 232. Și un teoretician al spațiului-zero, numit Nu. Și o sută de alți savanți, tehnicieni, teoreticieni, constructori, proiectanți și inovatori.

Și biologi, de asemenea. Și Lackofa era cu mine. Și alții, mulți alții, din alte rase.

Lucrarea și-a schimbat forma, a suferit mutații, a crescut ca o făptură vie și, într-adevăr, a devenit o ființă. Căci deși construiam o navă, construiam de fapt mult mai mult. Construiam o nouă rasă. O rasă cu un singur exemplar. O rasă cu milioane de exemplare.

Eram singular și plural deopotrivă. Eram viu și eram o mașină. Motoarele erau o parte din mine. Computerele erau legate direct la creierul meu și curând legătura a fost uitată și granița a dispărut. Senzorii erau simțurile mele. Eram vast. Destul de vast să eliberez multitudinea.

Treizeci de ani și, în sfârșit, am fost gata. Petrecusem mai bine de un secol pe satelitul albastru. Eram pe moarte. Aerul se stricase treptat, dar asta nu mă deranja. Nu mai aveam nevoie de aer. Apele miroseau infect de la putreziciuni, dar nu mai aveam nevoie să beau. Peștii dispăruseră de mult. Dar eu salvasem morții. Și acum am deschis larg poarta mulțimii din mine, ca să n-o mai închid niciodată.

Toți ketranii mei, generaționiștii mei, daankinii mei, 333-ii, și wurbii, și breeții, și gofinickiliastii, și multitudinalii, și chan wath-ii, și skrit na, și illa-manii, și capasinii, și singurul meu unemit și atât de mulți alții. Rasă după rasă. Am golit fiecare minte moartă în creierul meu extins, în construcția mea biologic-mecanico-sintetică — toate din nou libere.

Atât de multe cunoștințe, atât de multe. Și, totuși, când revărsarea s-a domolit, numai eu am rămas cu adevărat în viață. Eram numai eu. Eram din nou singur.

Mi-am pornit motoarele și m-am ridicat de la suprafața satelitului muribund.

Din spațiu, mi-am întors privirile spre el. Ce-ar fi fost cel mai potrivit? Unele rase își ard morții, altele îi mănâncă, altele îi îngroapă în pământ. O finalitate se impunea pentru ca acele oase plutoare, și schelete dezosate, și rămășițe ale tuturor acelor morți onorabili să înceteze de-a mai fi grotești.

Mi-am încărcat armele și am tras în satelit până când s-a fărâmat, până când atmosfera s-a risipit, până când marea a fierț în vid, până când resturile topite au coborât încet, rotindu-se în spirale, în fântâna gravitației planetei și au fost incinerate la intrarea în atmosferă.

Apoi am intrat din nou în spațiul-zero și am pus un miliard de mile între mine și locul acela dezgustător.

Ei, și-acum, ce aveam să fac? Eram unic. Singur cum numai o creatură unică poate fi. Nu făceam parte din nicio specie. Făceam parte din multe specii, dar nu exista nicio speranță de tovărășie pe acolo. Cine m-ar fi primit cu brațele deschise în sistemul lor? Devenisem o întrupare a uninetului inter-specii la care obișnuiam să visez. Eram o bibliotecă de informații din numeroase rase. Și cu extinsul meu trup-navă eram incalculabil de puternic.

Și acum?

Și acum?

„Și acum? Care este jocul tău acum, Ellimist?”

M-am gândit să mă întorc la Ket. Dar asta nu mi-ar fi provocat decât durere. Să mă întorc la ce? La cerurile goale în care trăiseră odinioară semenii mei?

Am zburat. Înăuntru și în afara spațiului-zero, intrând și ieșind de pe orbite. Timpul nu însemna nimic pentru mine, nu mă grăbeam deloc. Dar cu singurătatea era altă poveste. Îmi găseam refugiul inventând subrutine, simulări de rase. Am încercat să le vorbesc, am încercat să... Dar cum poți să vorbești cu adevărat cu propria ta creație? Cum poți vorbi cu o mașinărie pe care tu ai programat-o? Este un exercițiu narcisist. Este începutul nebuniei.

Am înțeles acum de ce mă păstrase Tatăl în viață. Aflase de multă vreme goliciunea comunicării fără speranța unei surprize. Un ketran — orice specie inteligentă — este doar voința lui de a fi liber. Libertatea și inteligența sunt inseparabile. Minte captivă, programată, nu mai este deloc minte.

Am zburat vreme îndelungată. Ani. Căutând. Ce? Nu știam nici eu.

Și apoi, am ieși din spațiul-zero și am intrat într-un sistem în care două planete erau în război.

Din punct de vedere tehnologic, erau avansate, deși încă nu erau capabile să călătorească în

spațiul-zero. Comunicaui prin microunde și emisii laser. Se mișcau pe uscat, și pe mări, și prin cerurile planetelor respective. Eradicaseră cele mai multe dintre boli.

Două planete într-o ciudată proximitate, despărțite de nu mai mult de un sfert de milion de mile, în punctele cele mai apropiate ale orbitelor lor. Una se numea Jall, cealaltă Inner World. Inner World era, de fapt, pe orbita mai îndepărtată, dar atunci „dinăuntru” poate că era o referință la un alt factor. Nici jallianii, nici innerii nu făceau parte din multitudinea mea, deși 333-ii știau de existența lor. Ajunsesem într-un capăt îndepărtat al galaxiei.

Am sosit, invizibil pentru ambele tabere. Am sosit într-o ceață de luptă navă-la-navă. De fapt, ieșisem din spațiul-zero și în mai puțin de douăzeci de mile am fost lovit de o înspăimântător de puternică salvă de raze jalliane, care își rataseră ținta, m-au ratat și pe mine și, în final, s-au răspândit și au încălzit nevătămător, abia încălzind-o ușor, suprafața de nichel și fier a unui asteroid în trecere.

— Măi, să fie, am zis eu. (De mult pierdusem orice reținere de a vorbi de unul singur.) Se pare că am nimerit într-un război.

Nava jalliană, o namilă pictată fantastic, de o jumătate de milă lungime, a tras din nou. De data asta, fasciculul și-a atins victima. O navetă inner,

mică, rapidă, care arăta, cu forma sa netedă, zveltă, de parcă fusese proiectată să se deplaseze prin apă, a explodat.

Bucuria jallianilor a fost de scurtă durată. Un roi de navete inner a apărut dintr-o stație sub camuflaj, care le permisesse să se ascundă de senzorii jalliani.

Nava jalliană a tras din nou, și din nou, și a anihilat cinci dintre atacatori, aproape o treime din total. Dar atunci au tras și innerii. Armele lor erau mai slabe. Nava jalliană n-a explodat. Dar învelișul i-a fost despicat. Atmosfera presurizată s-a împrăștiat în spațiu. Și trupurile echipajului de asemenea. Figuri crispate, neajutorate.

Am acționat înainte să gândesc. Am acționat din pur instinct. Am deschis un câmp de forță între nava jalliană și navetele inner worlderilor. Amândouă taberele au tras. Niciuna dintre armele lor n-a străpuns câmpul meu de forță.

M-am dat mai aproape, îngăduindu-le să mă vadă. Cât de tare trebuie să-i fi șocat! Navele lor erau cutii de oțel, titan și aliaje. A mea era un trup viu: cristal, și carne, și aliaje, toate amestecate, toate învăluite în câmpuri de forță de o putere indisputabilă. Eu eram un vizitator dintr-un viitor spre care ei abia începuseră să arunce câte o privire.

După toate socotelile, ar fi trebuit să înceteze focul și să aștepte să afle voința mea. Nici pe departe. Ambelor tabere le-a trebuit mai puțin de cinci minute ca să mă pipăie cu senzorii lor activi, ca să se învârtă în jurul meu, cercetându-mă.

Și apoi, inner worlderii au deschis focul. Asupra mea! Jallianii s-au folosit de prilej pentru a trage în inneri și, în câteva secunde, ceea ce fusese un război între două tabere a devenit un război în trei, fără restricții.

Aproape că m-a pufnit râsul. Dar răutatea fățișă a acestor două specii era dezgustătoare. Aș fi putut să distrug ambele flote doar scuturând o dată din aripi.

Mi-am extins puterea și i-am învăluit în câmpurile mele de forță. Le-am extras apoi puterea lor, le-am frânat motoarele, le-am bruiat senzorii și i-am lăsat să plutească în derivă, neajutorați, prin spațiu.

Atunci au deschis canalele de comunicație.

— Războiul vostru s-a încheiat, i-am anunțat eu.

Două seturi de fețe furioase au apărut înaintea ochilor mei. Jallianii erau reprezentați de un limax-femelă cu mai multe brațe, dintr-o specie comună. Nu avea niciun nume, doar un titlu, o desemnare. Ea era dătătoarea-de-viață a Mării Jain. Și într-adevăr năștea și în clipa în care a apărut în imaginea mea mărită. Una după alta, larve mici și viermuitoare au alunecat vâscoase și roșii din fantele dispuse în cerc în jurul mijlocului ei. Larvele erau culese și luate de acolo de către asistenți — tipul de creaturi pe care le văzusem crispându-se în vid, cu doar câteva clipe înainte.

Dătătoarea-de-viață a Mării Jain era furioasă.

— Cine ești tu, nimicule, să-mi stai mie în cale? Vorbesc cu un nimic! Supune-te mie!

Vorbea o limbă stranie, dar cu datele pe care le aveam la dispoziție, existau foarte puține limbi pe care să nu le pot înțelege imediat.

Inner worlderii aveau o înfățișare mult mai plăcută, cel puțin după gusturile mele. În primul rând pentru că aveau aripi, iar eu aveam o prejudecată ketrană în favoarea celor care zburau. Și aveau mai mulți ochi galbeni, strălucitori. Cel care a vorbit în

numele lor s-a prezentat drept căpitanul Whee, ceea ce suna cumva bizar pentru mine.

Căpitanul Whee era politicoș, dar încă se mai lăsa purtat de mânie.

— Străine, te rog nu te amesteca. Avem socotelile noastre cu viermii jalliani.

— Nu vreau să vă îngădui să continuați măcelul, am spus eu blând.

— Asta nu e treaba ta, sublinie căpitanul Whee. Dar îți admirăm sincer evidenta superioritate tehnologică. Dacă ai vrea să ni te alături și să exterminăm împreună jallianii, noi am fi bucuroși să ne aliem cu tine.

— Este o ofertă foarte măgulitoare, am zis eu sec. Dar nu cred că va avea loc vreo exterminare.

— Nimicule! Dispari, nimicule! Ferește-te să te învâț eu minte! răcni Dătătoarea-de-viață.

Nu-i venea să creadă că refuzam să mă supun. Era o aroganță care era probabil o funcție a naturii sale biologice. Probabil e greu să rămâi modest când ești cunoscută ca fiind Dătătoarea-de-viață.

Dar cel mai ciudat, ceea ce m-a surprins și m-a tulburat, a fost propria mea reacție emoțională: eram fericit. Vorbeam cu niște creaturi reale, vii, ale căror cuvinte și mișcări nu le inventasem eu.

Dinspre planeta Jall o a doua navă uriașă ieși de pe orbită și se repezi cu toată viteza spre noi. Câteva momente mai târziu, inner worlderii

răspunseră cu un nor virtual de navete de-ale lor, mici și lucioase.

Intenționau oare să mă atace pe mine sau unii pe alții? Avea vreo importanță? Și una și cealaltă erau tot o nebunie.

Era jocul, din nou același: Civilizații străine. Nu se deosebea prin nimic de vreunul dintre multele scenarii pe care Wormer sau Inidar sau Aguella și cu mine le jucaserăm

Întrebarea era cum ar trebui să-l joc? Deja acționasem după o metodă Menno: intrasem nepoftit în joc. Mă făcusem *gamerul* central, intrasem în scenă, mai degrabă decât privitor din afară.

Și totuși încă mai înclinam către o abordare mai subtilă. Ce ar învăța celelalte specii dacă le-aș fi anihilat pur și simplu navele, într-o demonstrație de forță nemiloasă? Și care era locul meu real?

Nu m-am întrebat dacă era treaba mea să mă amestec în vreun fel. Nu pentru că aș fi confundat cumva jocul cu realitatea. Dar pur și simplu văzusem aceste două specii antipatice prinse prosteste într-un conflict fără noimă. Nu aveam oare dreptul să intervin? Firește că aveam.

Eu nu eram Menno, eram Toomin. Eram Ellimist, genialul *loser*. Dar acum știam ceva mai multe. Înțelepciunea mea era profundă. Puterile mele erau vaste. Cu siguranță... Și apoi mai era și

faptul-cheie că nu jucam împotriva nimănui. N-aveam niciun oponent, numai jocul în sine.

Atunci, mutarea minimală.

Dacă acesta ar fi fost într-adevăr un joc, aş fi schimbat pur şi simplu orbitele celor două planete, astfel încât să nu mai treacă una pe lângă alta atât de aproape. Le-aş fi încetinit viteza sau le-aş fi accelerat-o ca să nimerească totdeauna în puncte opuse pe orbite. Le-aş fi pus soarele între ele. N-aveau tehnologia să poarte un război la asemenea distanţe.

Dar aşa mari cum erau puterile mele, nu erau într-atât de mari, totuşi. Dar cu siguranţă puteam muta un asteroid. Sau două. Sau o sută.

Centura de asteroizi a sistemului era chiar sub orbita planetei Inner World. Era un calcul simplu, la îndemâna abilităţilor mele. Şi aveam suficientă putere brută în trupul-navă.

Am lăsat cele două tabere să se ucidă reciproc şi m-am îndreptat către centura de asteroizi. Avea să dureze un timp: asteroizii nu sunt pietre cu care să arunci la întâmplare. Dar probabil cele două tabere, văzând ce aveam de gând, aveau să înceteze lupta.

Mi-am folosit trupul-navă ca să înghiontesc un asteroid, nu unul foarte mare, şi să-l scot de pe orbită. Motoarele mele erau mai mult decât capabile. Asteroidul a alunecat în puţul gravitaţional, pornind să găsească mai jos o orbită nouă, mai rapidă.

Am acționat și am așteptat. În decurs de câteva săptămâni, cele două lumi în război se distanțaseră destul cât să suspende ostilitățile — un capitol firesc al conflictului lor. Abia la apropierea următoare, cele două lumi ar fi putut să mai iasă în spațiu și să se ucidă.

Am așteptat în timp ce flota mea de asteroizi se rostogolea prin spațiu. Și când a sosit vremea, le-am încetinit, le-am frânat și le-am împins la locurile lor. A durat aproape un an.

Și acum cele două planete se apropiau din nou de convergență și puteam vedea pregătirile de război în plină desfășurare: navele se ajustau și se umpleau cu combustibil.

Am așteptat până când cele două lumi tocmai se aliniau în front. Și atunci, unul după altul, am aruncat în aer asteroizii. Șaptezeci și patru de asteroizi de diferite mărimi au devenit zeci de mii de meteoriți de toate mărimile. Au alcătuit un nor de proiectile dens, ucigător, care pe fiecare orbită avea să reteze orice ar fi fost lansat de pe vreuna dintre planete.

Jallianii și inner worlderii aveau să fie incapabili să ajungă unii la alții, cel puțin până când aveau să-și dezvolte o navă spațială cu mult mai performantă.

Creasem un impenetrabil teren minat orbital.

Războiul jallian cu inner worlderii se terminase. Și eu îmi găsisem misiunea, scopul în galaxie.

Era de parcă galaxia pusese la cale să dea un sens vieții mele dezarticulate, fracturate, bizare.

Fusesem un *gamer* ketran ratat. Fusesem supraviețuitorul unei distrugerii în masă. Fusesem căpitanul unei nave prin spațiul-zero. Fusesem un prizonier neputincios, silit să devin un nou tip de *gamer*. Evoluasem în ceva ce galaxia nu văzuse niciodată mai înainte, o contopire a mai multor tehnologii, a minților mai multor civilizații, turnate și curgând în și printr-o matrice de muzică.

Iar acum această stranie reluare a firului părea să se potrivească perfect cu o sarcină care trebuia îndeplinită. Aveam să fiu cel care făcea pacea. Și mai mult încă, aveam să încurajez dezvoltarea și progresul speciilor. Aveam să le învăț mijloacele păcii. Masacrarea seminției mele de către capasini nu trebuia să se mai repete în nicio altă lume. Nu câtă vreme aveam să fiu și eu prezent!

Am zburat spre spațiul-zero, am ieșit ba ici, ba colo, cutreierând galaxia, folosind fiecare bit din uriașa mea comoară de cunoștințe pentru a mă uita, a vedea, a simți, a învăța și a înțelege.

Ascultam însăși muzica evoluției, sau cel puțin așa mă măguleam eu.

Viață era pretutindeni. Mii și mii de planete mustind de viață. În cea mai mare parte, foarte primitivă, dar de ce m-ar fi oprit asta? Puteam să pășesc în ea mai devreme, puteam să fiu „intrus”, ca să folosesc termenul lui Menno. Și totuși, aveam să mă amestec cu o sensibilitate aleasă și cu motivațiile cele mai pure. Aveam să creez armonii. Îndrăzneala aliată cu înfrânarea și o estetică minimalistă, totul în slujba certitudinilor morale: că pacea era mai bună decât războiul, că libertatea era mai bună decât sclavia, că o cunoaștere era mai bună decât ignoranța.

Oh, da, galaxia avea să fie un loc minunat sub îndrumarea mea.

Am zburat de la o stea la alta, de la o lume la alta. Aici am ridicat o rasă care decădea; dincolo am pus capăt unei moline; într-un alt loc i-am hrănit pe cei flămânzi. Un secol s-a scurs astfel. Și-apoi încă unul. Și încă unul. Timpul aproape că-și pierduse înțelesul pentru mine, acum. Provocările mele erau vaste și meritorii, îmi țineau mintea ocupată. Mi-am făcut prieteni în mai multe lumi, am devenit membru de onoare pentru sute de familii, clanuri, triburi, specii, rase. Vorbeau despre mine — despre Ellimist, cum devenisem cunoscut — cu respect, recunoștință, venerație.

Și apoi a venit ziua în care, dintr-o pură coincidență, s-a întâmplat să mă aflu la o distanță relativ mică de primul meu triumf. O mie de ani trecuseră de când pusesem capăt războiului dintre inner worlderi și jalliani.

Aflându-mă atât de aproape, m-am întors să savurez priveliștea. Să rememorez.

M-am întors să nu găsesc niciun semn de viață în lumea jalliană. Planeta era stearpă, atmosfera ei aproape distrămată.

Inner World încă forfotea de viață, dar n-am prins niciun semn de microunde, de unde radio sau de emisii laser. Niciun satelit nu orbita planeta. Inner worlderii erau mai puțini la număr și existau la un nivel redus de tehnologie.

Nu mi-a trebuit mult să reconstitui ce se întâmplase. A fost destul de ușor, odată ce am găsit o singură mină, încă pe orbită. Un produs primitiv, construit în serie mare de către inner worlderi. Lansaseră un număr uriaș, le presăraseră în calea invaziei lumii jalliane. Multe dintre mine fuseseră anihilate de norul meu de meteoriți. Dar multe scăpaseră și apoi supraviețuiseră cât să intre pe orbita planetei Jall și să explodeze în contact cu ea.

Chiar și acum, la o mie de ani distanță, se puteau simți radiațiile. Chiar și acum se puteau vedea craterele din spațiu.

Dintr-o pornire morbidă, am început să adun fiecare detaliu. Mai mult de șapte sute de impac-turi. Șapte sute de explozii nucleare.

— Nu-i un joc atât de ușor de câștigat, este?

Pentru un moment, am crezut că vocea era a mea. Tonul de sarcasm și dezaprobare oglindea furia de care eram cuprins, îndreptată asupra mea. Dar apoi senzorii mei s-au aprins. Ceva ieșise din spațiul-zero. Ceva mare.

M-am întors, mi-am pregătit apărarea, încă încrezător că nimic, indiferent cât de neașteptat, nu mă putea provoca de-adevăratelea.

Dar nava care a apărut brusc în spațiul normal nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci. Cu niciuna dintre nenumăratele nave pe care le văzusem.

Această navă nu era o navă: era un planetoid, destul de mare cât să țină locul unui mic satelit. Și cu toate acestea era capabilă de a călători prin spațiul-zero. Imposibil! Trebuia să fie o iluzie optică.

Am cercetat exteriorul planetoidului cu senzorii mei și am putut simți, la propriu, încuviințarea entității. Mă invita să mă uit. Nu-i păsa. Nu se temea de mine.

Erau forme de viață pe planetoid, probabil vreo douăzeci de mii, într-un talmeș-balmeș de specii, cele mai multe natural evolute, deși câteva, am suspectat eu, erau experimentale. Create.

Dar numai o singură formă de viață mă îngrijora cu adevărat: senzorii mei arătau liniile de forță, brute, trosnind de energie, conectate numai la această singură creatură, dintre toate celelalte forme de viață.

Nu mai simțisem teama de atât de multă vreme... aproape că nu am recunoscut sentimentul. Teamă. Nu mă temeam de nimic! Eu eram Ellimist. Într-o mie de ani nu întâlnisem nimic, pe nimeni care să mă provoace.

— Ellimist, zise creatura cu un hohot de râs care a răsunat adânc în mintea mea. Ți-am văzut lucrarea mâinilor în mai multe locuri prin galaxie. Îmi pare bine că te-am întâlnit, în sfârșit. Te căutam.

Nu-l puteam vedea; își ferea chipul de mine.

— Îmi cunoști numele, am spus eu, încercând să-mi ascund orice semn cât de mic de teamă sau neliniște.

— O, dar ești faimos în atât de multe locuri. Marele Binefăcător al Cosmosului.

— Ai un avantaj față de mine, am zis eu. Eu nu te cunosc.

Atunci mi s-a arătat. Am văzut cu un șoc că era aidoma mie: deopotrivă o mașinărie și o creație biologică. Dar biologia sa era în întregime diferită. Avea constituția unuia care duce o viață la suprafață sau poate chiar una subterană. Nicio aripă n-ar fi putut vreodată ridica aceste membre

masive, musculoase. Și nicio creatură cu un ochi de acest gen, unic, roșu, dominator, n-ar fi putut naviga cu ușurință în trei dimensiuni.

— Mi se spune Crayak. Firește, acesta este doar numele meu de joc. Râse cu un râs înfumurat, de cunoscător, un zgomot ridiculizant, depreciativ.

— Ești un *gamer*?

— Nu suntem toți?

— Nu, am mințit. Eu nu mai joc. Fac doar ce pot eu ca să fac din galaxia asta una mai bună.

— Ei bine, ai făcut o treabă minunată pe aici, zise Crayak. Pot să văd clar ce s-a întâmplat: ingenioasa ta barieră de sfărâmături le-a dat ideea să folosească mine nucleare. Una dintre planete a distrus-o pe cealaltă și, lipsită de un inamic, lipsită de o provocare, distrugătoarea s-a prăbușit ea însăși în barbarism și decadentă. Da, într-adevăr o treabă bună.

Era adevărat. Nu încăpea nicio îndoială. O parte din mine se întreba cum de putea Crayak să citească semnele atât de bine. Însă, mai presus de toate, o singură expresie revenea obsedant în mintea mea: *loser* genial. Pierdusem. În pofida celor mai bune intenții, distrusesem una dintre specii și o involuasem pe cealaltă.

Pierdusem jucând cu Inidar, pierdusem cu Wormer, pierdusem cu Aguella. Pierdusem, dar într-un alt mod, și jucând cu Menno — când mă

împotravisem îndemnului său spre adaptare și îi condusesem pe ultimii reprezentanți ai semenilor mei drept în capcana Tatălui. Și pierdusem și când jucasem cu Tatăl, devenind, la sfârșit, eu însumi Tatăl. Ce altceva eram eu acum, la urma urmelor, cu toate victimele Tatălui stocate în mine însumi? Nu eram decât o versiune înalt tehnologizată a Tatălui.

Și acum căzusem victima aroganței. Începusem să cred în superioritatea mea morală. În invincibilitatea mea.

— M-ai urmărit? I-am întrebat pe Crayak.

— Da.

Așteptă. Știa ce voiam să-l întreb, dar voia să mă oblige să rostesc întrebarea.

— Câți au mai... ca aceștia?

— Nu prea mulți, zise Crayak. Nu, adesea ai reușit admirabil. Soluția ta la jocul autodistrugerii mamathiskilor a fost genială. Subtilă. Eficace. I-ai redirectionat spre o viață de pace productivă. A trebuit să intru eu și să-i distrug.

Începusem să mă însuflețesc puțin când îmi descrisese succesul. Dar apoi, venise declarația sa din urmă.

— Ce-ai făcut?

— Am răsturnat efectele amestecului tău, zise Crayak. Mamathiskii au revenit la canibalism când au dat greș în mod repetat cu recolta. O plantă

parazită. Imposibil pentru ei s-o oprească. Dar, după cum știi, canibalismul este o adaptare a învinșilor. Mamathiskii sunt de-a binelea dispăruți.

— Ești nebun? am strigat eu.

— Nu, nu cred, Ellimist. Sunt un *gamer*. Ca și tine. Dar probabil cu o altă filosofie. Eu nu joc ca să salvez speciile, ci ca să le nimicesc. Eu am ales jocul genocidului. Galaxia asta are chiar mai mult potențial de joc în ea decât galaxia pe care am lăsat-o în urmă. O să curăț și galaxia asta de toată viața. Apoi, când nu va mai fi nicio creatură inteligentă vie, o să te ucid pe tine, Ellimist. Acesta este jocul meu. Ce zici, jucăm?

Câți ani, câte decenii jucasem în jocurile Tatălui? Pierzând fiecare partidă. Până când dintr-un noroc chior găsisem jocul în care el nu mai putea câștiga.

Nu-mi puteam permite să pierd în felul acesta și în fața lui Crayak. Piese de joc deveniseră ființe reale. Jucam pentru vieți reale. Iar eu jucam pe partea vulnerabilă — trebuia să salvez; el nu trebuia decât să distrugă.

Și totuși, acesta este adevărul rușinos: aveam nevoie de Crayak, după cum și Tatăl avusese nevoie de mine.

Crayak a dispărut în spațiul-zero și eu l-am urmat, pe cât de bine poate cineva urmări pe altcineva prin nimicul acela schimbător. L-am găsit așteptându-mă într-un sistem solar cu trei planete nelocuite. Una dintre acestea era lumea capasinilor. Eu evitasem totdeauna să vizitez lumea capasinilor. Nu voiam să fiu ispitit de idei de răzbunare.

Crayak era deja de vreo câteva zile prin sistem. Își aranjase piesele de joc cu o îngrozitoare grosolănie.

— Acesta este jocul, Ellimist. Trei planete. Fiecare locuită de o rasă inteligentă: laga, folkii și capasinii. Mi se pare că pe capasini îi cunoști.

Acolo sunt trei asteroizi plasați strategic. Trei impacturi în următoarele cinci minute de timp real. Cu excepția aceluia asteroid care a fost deja minat, și care va exploda într-un nor nevătămător mai înainte să atingă planeta — ai cuvântul meu.

— Cuvântul unuia care ucide în masă.

— Da, dar un ucigaș cinstit, zise el și râse de propria-i vorbă de duh. Ai timp să ajungi și să distrugi un singur asteroid. Nu și pe celelalte două. Dacă nu ghicești și distrugi asteroidul minat, atunci cele două planete vor muri. Dacă ghicești corect și arunci în aer unul dintre asteroizii nemi-nați, numai o singură lume va muri.

Îmi venea să turbez, să blestem bestia demonică. Nu era timp! N-aveam timp să strig la inamic; n-ar fi făcut decât să râdă. Cinci minute. Acum mai puțin.

Toate datele acum! Ce știam? Capasinii: civilizați, dar extrem de violenți când se simt amenințați — așa cum făcuseră când primiseră primele transmisii radio de la ketrani. Laga, fermieri, subdezvoltați tehnologic. Folkii, încă incapabili de zbor în spațiu, dar tehnologic abili și obsedați de o viziune eugenică, care îi motiva să ucidă până la nouăzeci la sută din odraslele lor pentru defecte reale sau închipuite.

Unde era mina aia? Asta era problema, nu care specie merita să supraviețuiască. Întrebarea era pe care specie alesese Crayak s-o cruțe? Oare va salva

speciile cele mai apropiate de valorile lui sau o va cruța pe cea mai puțin amenințătoare? Care îi va servi cel mai bine scopurilor: capasinii sau folkii? Pe cine va păstra în viață? Și ce se aștepta să fac eu?

Se aștepta să-i salvez pe laga. Se aștepta din partea mea să anihilez acel asteroid și astfel să-i cruț pe fermierii cei pașnici. Iar laga ar fi fost speciile pe care le-ar fi urât cel mai tare.

Dar, așteptându-se din partea mea să-i salvez pe laga, însemna că știa că o să-i ghicesc gândurile.

Și care putea fi răspunsul?

Secundele ticăiau. Timpul trecea. Aveam de ales sau să nu joc deloc. Trei asteroizi masivi se învârtteau prin spațiul întunecat, căzând spre planete.

Mi-am aprins motoarele, m-am așezat pe poziții și am deschis focul.

Asteroidul capasinilor se încinse, crăpă și se desfăcu în bucăți. Am tras încă o dată, și încă o dată, sfărâmând bucățile mai mari rămase.

— Detonează-ți mina! am strigat eu.

— După cum ne-am înțeles, zise Crayak.

O explozie uriașă a izbucnit, o minge roșie de foc pe fundalul negru al cerului. Explozia măcină și ce mai rămăsese din asteroidul capasinilor.

Greșit! Nu ghicisem!

Am accelerat, am pornit cu toată viteza să interceptez asteroidul din apropierea planetei rasei

laga. Repede! Mai repede! Prea mare distanța ca să trag cu un oarecare efect, oricum! Am țintit, am tras, am urmărit impactul dintre fasciculul meu și asteroidul îndepărtat. Prea departe, și atunci asteroidul a intrat în umbra planetei.

Nu există unde de șoc în spațiu. N-am simțit impactul. Dar am putut vedea planeta verde și albastră a rasei laga cutremurându-se. Un uluitor, un înfricoșător, un cumplit suspin. Planeta s-a cutremurat. Părea aproape să se fi oprit, inimaginabilul impuls înghețând. Încet, la început, apoi din ce în ce mai repede, apăru o crăpătură, încă una, mai multe. Iar pământul se despică în mai multe bucăți. Mările pătrunseră în aceste falii, în aceste prăpăstii. Miezul fierbinte al planetei locuitorilor laga se întâlnește cu oceanele de apă rece și explodează cu o violență care-ți tăia respirația.

Lumea laga fu spulberată în aburi, foc și sfărâmături. Spulberată. O ceață slabă, alburie, de atmosferă se agăță de cioturile mai mari, dar apoi se evaporă.

Toate ființele vii muriseră.

Deja mă întorsesem cu spatele, deja îmi activasem motoarele, deja îmi calculam șansele infime, deja îmi cunoșteam neputința, gonind pentru niciun scop, cu nicio speranță, gonind, și trăgând, și ratând, tot timpul conștient că o

faceam doar pentru a-mi păstra mințile, și nu pentru altceva.

Folkii au murit mult mai încet decât speciile laga. Asteroidul a lovit planeta lor fulgerător. A zguduit planeta, i-a smuls un fragment mare cât un continent și a trecut mai departe. Planeta vătămată s-a clătinat, dezechilibrată. Toate construcțiile de pe planetă au fost făcute una cu pământul, fiecare țărm de mare a fost inundat, fiecare lac împrăștiat — au murit milioane.

Și, cu toate acestea, rasa folkilor a supraviețuit.

— Orbita lor este destabilizată grav, observă Crayak. Poți vedea că o să lunece încet, apoi mai repede, clătinându-se, violent zgâlțâită de cutremure; o să alunece mai jos, tot mai jos în puțul gravitațional, cu atmosfera fierbând, înăbușitoare, cu numai câțiva supraviețuitori închiși în pungile de aer, până când, firește, vor fi prăjiți de vii de propriul lor soare.

— Unii dintre ei încă mai pot fi salvați! am strigat eu.

— Da. Iar tu poți sta aici și să-i salvezi, Ellimist. Sau poți să mă urmezi, spre jocul următor. Să salvezi vreo câteva dintre aceste creaturi sau, probabil, să salvezi toate lumile. Tu alegi. Totul face parte din joc.

Jocul următor.

Și următorul.

Joc după joc, dacă-ai putea numi jocuri aceste băi de sânge. De fiecare dată am jucat să-l egalez, de fiecare dată Crayak, mai bun, mi-a luat-o înainte, întotdeauna el a controlat câmpul de joc.

Puterile lui erau mai mari decât ale mele. Făcea din mine ce voia. Își bătea joc de mine și mă ridiculiza. Lumile mureau și galaxia devenea din ce în ce mai goală, cu trecerea anilor, a secolelor, a mileniilor, și întotdeauna eu salvam doar câteva, niciodată pe toate.

N-am putut descoperi niciodată mutarea câștigătoare. Grija mea pentru nevinovați nu mă lăsa să plec, pur și simplu. Sau era doar egoismul meu?

Trebuia să existe și o altă cale. Îl învinsesem pe Tatăl după o vreme, lungă vreme. Trebuie să existe o altă cale.

Cum de îl învinsesem? Fiindcă îmi descoperisem un talent care lui îi lipsea. Dar muzica nu avea să-l oprească pe Crayak.

În cele din urmă, mi-am pornit motoarele, în timp ce o altă planetă era făcută fărâme, și am evadat în spațiul-zero, cu urletele triumfătoare ale lui Crayak încă răsunându-mi în urechi.

Destul. Destul cu jocurile. Cel puțin până nu găseam o soluție.

Am zburat mult timp, mai mult decât rămăsesem în spațiul-zero vreodată până atunci. Am ieșit, în cele din urmă, în capătul celălalt al galaxiei, la miliarde de ani-lumină de inima populată a vechilor sisteme și a vechilor planete.

Acolo, afară, cerurile erau mai întunecoase. Acolo nici măcar senzorii mei nu puteau detecta vreo undă radio sau vreo emisie de microunde. Era tăcere, acolo. Dar măcar viață exista?

Am cercetat planetele și am găsit viață, uneori sub forma unei singure celule vii, dar ici și colo descoperind și forme de viață mai avansate. Într-o singură lume am descoperit o formă cu adevărat inteligentă: o specie simplă, primitivă, aflată abia în zorii civilizației.

Eram în spațiu de câteva milenii bune. Mii de ani trecuseră de când îl învinsesem pe Tatăl. Încă și mai multe mii, de când întâlnisem ultima oară o altă ființă liberă, rațională, pe măsura mea — în afară de Crayak, dar putea el fi numit rațional?

Eram singur, exasperant de singur.

Nu mai aveam un trup, în adevăratul sens al cuvântului. Eram mult mai mult o mașinărie decât o creatură. Iar acum, în prăpastia disperării, cu dezamăgirea otrăvindu-mi mintea, simțindu-mi, strivitoare, propria slăbiciune, hărțuit de vinovăție, tânjeam după simplitatea și plăcerea unei tovărășii.

Voiam un trup. Voiam să cobor pe planeta de dedesubt și să zbor cu aripile mele sau măcar să merg liber.

Nu era greu, nu foarte. Am trimis una dintre sondele mele la suprafață, ca să ia mostre de ADN de la ființele inteligente de acolo. Din acele mostre de ADN mi-am dezvoltat cu ușurință un corp-copie.

Întrebarea mai grea era cum aveam să locuiesc într-un corp ca acela. Nu exista nicio șansă, nicio posibilitate de a folosi creierul biologic al creaturii pentru a stoca tot ce eram eu. Creierul meu conținea de sute de ori volumul de date al acestui organ simplu.

Cum aveam să mă descurc întrupat în acea creatură? Trebuia să-mi ajustez datele. Să le reduc la ceea ce era mai important: ideile, faptele, imaginile, amintirile cele mai vitale.

Ar fi însemnat că, măcar pentru o vreme, ar fi existat doi de eu. Un Ellimist complet, neprescurtat, și un soi de schiță după mine însumi.

Am petrecut un an, chibzuind la ce ar trebui și ce nu ar trebui să plasez în creatura limitată biologic pe care o clonasem. A fost un an minunat. Un an de studiu. Și ce poate fi mai profund educațional, decât să cântărești cu cea mai mare atenție tot ce știi și să hotărăști ce anume contează cu adevărat?

În cele din urmă, cel pe care l-am plasat înăuntrul creaturii am fost eu, Toomin, *gamerul* ketran.

Păstrasem copilul din mine. Ciudat, dar în toți acești ani din urmă, în toate aceste bătălii din urmă, la Toomin ținusem cel mai mult.

Am luat și amintirea Aguellei: singura mea mare iubire. Și l-am târât după mine și pe Lackofa, de asemenea, pentru scepticismul său, integritatea sa și ascuțitul simț al umorului.

Și, spre surprinderea mea, am descoperit că nu aș fi putut să pornesc fără de Menno. Și spiritul rebel, de asemenea, era ceva de care aveam nevoie.

Am luat schițe de amintiri, planuri generale fără detalii, intuiții. În mod ciudat, dar nu voiam să ajustez nimic din lucrurile cumplite. Nu-mi puteam îngădui să las deoparte amintirea distrugerii lumii mele de acasă, sau dezastrul prăbușirii Exploratorului, sau lunga mea captivitate în puterea Tatălui. N-am putut să mă conving nici măcar să-l înlătur pe Crayak.

Dar, în cele din urmă, am fost gata. Am turnat aceste versiuni prescurtate ale mele în creierul clonei și, deodată, am fost viu în două locuri, simultan în două forme.

M-am uitat la mine însumi, în timp ce noul meu eu se uita la mine. Cu ochi și urechi și senzori de explorare în adâncime, mi-am cercetat eul biologic: eram un animal puternic, stând ferm pe patru picioare terminate cu copite. Aveam un corp superior mai plăpând, nu foarte diferit de torsul meu ketran adevărat, dar cu numai două brațe și fără de aripi.

Cei patru ochi erau obișnuiți, dar evoluția inventase pentru creatura aceasta minunatul mecanism al antenelor independente, astfel că doi dintre ochi puteau fi ațintiți în direcții opuse.

Aveam o blană cu păr lung și neîngrijit, albastră cu picățele galben-cafenii, și o coadă-armă de utilitate redusă. Mâncam alergând, strivind iarba sub copitele scobite și digerând încărcătura, extrăgându-mi nutrienții. Nu aveam gură.

În același timp, m-am uitat la vechiul și completul meu eu, mașinăria-navă spațială eu, prin cei doi ochi mari și prin cei doi din vârful antenelor. Mi s-a părut că eram vast, copleșitor și complex. Eul, noul meu eu biologic, stătea pe platforma deschisă, adăpostită numai de un câmp de forță care ținea spațiul la distanță. Vechiul meu eu era o

mașinărie, asta nu se putea tăgădui. Încă mai puteam vedea un ketran chircit, bătrân, secătuit, prins în plasa mecanismelor, ca să spunem așa, dar traversele de cristal plutitor, mașinăriile de titan și motoarele compozite pe care le adăpostea, ca și sistemele sale de arme se întindeau acum pe mai bine de o milă sau mai mult.

Mă întrista, cumva, să mă văd într-adevăr din afară. În ochii minții mele, eu eram încă un ketran. În ochii tuturor celorlalți eram un aparat înfri-coșător, cu o putere imposibil de rivalizat.

Eul care era clonă a zburat, coborând pe planetă.

Am aterizat într-o junglă, de o sălbăticie neîmblânzită, cu iarbă înaltă albastră și copaci cu un colorit fantastic. Mi-am trimis naveta înapoi pe orbită și mi-am încercat picioarele.

Minunat! La fiecare pas gustam solul. Nasul mi se umplu de parfumul florilor, parfum care mi se revărsă în creier. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai mirosisem nimic. Corpul îmi era suplu, agil, puternic. Coada o puteam folosi la a înjunghia orice se apropia de mine din spate.

Nu m-am lăsat prostit; știam că această coadă însemna că erau prădători în ecosistem, dar nu eram fățiș îngrijorat. Aveam la mine o mică armă cu laser, legată în jurul pieptului și adaptată pentru mâinile mele fizice.

Am mers prin pădure croindu-mi calea, forțând și icnind, prin hățișul tufelor, împingând cu umărul într-o parte pâlcuri de buruieni care se lipeau imediat una de alta, devenind un zid.

Aveam o țintă. Supravegheasem planeta și o cunoșteam bine. Am ieșit din pădure la loc deschis, o pajiște în care iarba fusese cosită pentru a închipui un soi de drumeag primitiv.

Am pășit în luminiș. Trei dintre „tovarășii” mei, creaturi albastre-cafenii, se aflau la mai puțin de o sută de iarzi. Reacția lor când m-au văzut a fost instantanee. S-au repezit la mine cu toată viteza, m-au înconjurat și s-au răsucit, foarte incomod, pentru a-și îndrepta vârfurile ascuțite ale lamelor din coadă spre mine.

Trei lame solide, tremurau nervoase la mai puțin de câteva picioare de gâtul meu vulnerabil.

Nu era chiar primirea călduroasă la care sperasem.

Mi-am ridicat mâinile, cu palmele deschise în afară, ca să le arăt că nu aveam nicio armă și nu doream să le fac vreun rău. Dar, bineînțeles, gestul ăsta era mai puțin sugestiv când aveai de-a face cu o specie care-și purta arma în vârful cozii.

Cele trei creaturi își făcură fulgerător mai multe semne complicate din mână unul spre celălalt. Dacă aș fi avut toată pleiada de rase cu mine, aș fi fost în stare să descifrez instantaneu acest limbaj al gesturilor. Dar eram o versiune limitată a eului meu. Vorbeam copilărește.

Și acum a devenit și mai clar că discutau dacă să mă ucidă pe loc sau nu, ca pe un străin periculos. Două dintre creaturi erau chiar pornite în sensul ăsta și făceau gesturi nestăpânite, mânioase. Se cabrau, se ridicau pe picioarele dindărăt și își repezeau crupele spre mine, șfichiind aerul cu lamele din cozi.

Cea de-a treia, o creatură mai micuță, cu ochi neliniștiți în vârful antenelor și, dimpotrivă, cu ochi principali foarte calmi, i-a oprit, dar cu mare dificultate.

Le-am putut simți foarte clar stările emoționale. Nu era numai limbajul trupului. Păreau capabile de a proiecta un soi de limbaj emoțional de bază, prin niște mijloace pe care nu le puteam desluși.

<Nu sunt dușmanul vostru>, am spus eu. O spusesem fără să mă gândesc, accesând automat sistemul meu de comunicații — un sistem care aparținea celui alt trup al meu și nu formei mele din prezent.

Totuși, am văzut o ușoară relaxare din partea creaturilor. Mă „auziseră”. Sau, cel puțin, auziseră tonul emoțional.

Am încercat din nou.

<Aș vrea să fim prieteni. Sunt aici ca să...> Și eram pe cale să spun că venisem să ajut. Dar nu, asta nu mai era valabil. <Sunt aici ca să învăț de la voi.>

Mai rapid decât gesturile. Emoțiile s-au răcit. Și atunci, pe neașteptate, toți trei s-au întors cu spatele. Uitasem. Ceva a ieșit din pădure, străbătând luminișul.

Mergea pe șase picioare, fiecare gros cât trunchiul unui copac, un mers înnodat, stingher. Fiara era apărută de platoșe de piele tăbăcită, de-a lungul spinării.

Era imensă, dar mie nu mi s-ar fi părut deloc o amenințare, dacă n-aș fi văzut reacțiile celor trei

creaturi albastre. Ei o priveau limpede ca pe un pericol. Emoția era la toți foarte ușor de simțit.

Când fiara a pornit la atac, le-am împărtășit emoțiile. N-aș fi crezut niciodată că un animal atât de mare se putea mișca atât de repede.

Au apărut mai multe patrupede asemenea tovarășelor mele, grăbindu-se din toate colțurile, gonind să-i taie calea monstrului, mai înainte să poată ajunge la grupul strâns al familiilor lor. Cei trei tovarăși ai mei au atacat, de asemenea, cu capul înainte, orbește.

I-am urmat cu viteza fulgerului, copitele mele ridicând nori de praf în timp ce alergam. Primii dintre „frații” mei ajunseră la monstru. Fiara ucise doi fără efort. Se opri să mănânce, sfâșiindu-i pe cei doi martiri în bucăți și înghițindu-i, fără să bage deloc în seamă împunsăturile curajoase de coadă pe care le primea din partea tovarășilor acestora.

Era o bătălie tristă, cu un singur învingător. Și ar fi trebuit să stau deoparte. Nu venisem aici ca să lupt. Dar eram, fizic, cel puțin, una dintre aceste creaturi, și ar mai fi rămas foarte puțini care să-mi ofere compania după care tânjeam, foarte puține lucruri de învățat, foarte puțină relaxare, dacă ar fi fost măcelăriți.

Mi-am scos arma cu laser din teacă și am tras în capul monstrului. A murit și a căzut grămadă.

Din ziua aceea, am fost un membru bine-venit, foarte respectat al tribului.

Nu aveau niciun nume pentru rasa lor, nicio gesticulație specială denominativă pentru specia lor, numai cuvinte-manuale pentru tribul lor. În ceea ce îi privea, planeta le era fără importanță, specia lor, doar o abstracțiune fără rost. Ei erau tribul acela, grupul acela familial și nimic mai mult.

Eu am fost cel care le-am găsit un cuvânt-gest pentru rasa lor și, profitând de gândirea mea fundamentată pe cuvinte, și un nume rostit, de asemenea.

I-am numit andaliți.

Am trăit printre andaliți mulți ani. Ani fericiți, pe ansamblu. Erau o specie primitivă. Limbajul lor gestual, consta din mai puțin de două sute de cuvinte sau fraze. Nu aveau niciun fel de artă, niciun fel de știință, niciun fel de agricultură. Dar deja evoluaseră de la erbivore pure, trăind în turme, la indivizi aparte. Aveau un potențial bun.

Am trăit printre ei, și am refuzat să-i învăț, am refuzat să mă amestec. Într-o anumită ocazie, îmi folosisem arma ca să parez atacul unui monstru. Dar asta a fost tot. În afară de asta, am fost un andalit, preocupat să păstrez acoperișul micului meu grup familial, păzindu-i cu grijă pe membri să nu se hrănească peste măsură la vreme de secetă, aplecând copacii pentru ca ei să-și poată lua

delicioasele frunze la vremea recoltei, cu toate simplele detalii ale vieții zilnice.

Și mai presus de toate, am avut prieteni. Am „vorbit” cu ființe vii, care mi-au vorbit, la rândul lor, nu cu răspunsurile stocate, programate, așteptate ale computerelor sau ale memoriei morților, ci cu încântătorul neprevăzut al vieții.

Nu mai eram singur. Nu mai purtam povara galaxiei pe umerii mei, nu îndeajuns de rezistenți. Din timp în timp mă întorceam la celălalt eu al meu, de pe orbită, și descărcam pe computer toate noile mele experiențe și amintiri. Celălalt eu al meu era recunoscător, zelos. Celălalt eu al meu savura fiecare detaliu. Simțea căldura apropierii. O căldură care mi se răpise de la moartea Aguellei și a lui Lackofa.

M-am căsătorit.

Numele ei era Copac. Andalitii nu folosesc decât vreo zece nume — Copac, Apă, Stea, Iarbă și așa mai departe. Probabil douăzeci la sută dintre andalitele din trib se numeau Copac.

Am avut un copil: Stea. Dar Stea a murit curând după ce s-a născut, de o boală care ataca andalitii copii. Privisem moartea unor lumi întregi. Îmi pierdusem propria rasă. Cum de-mi păsa oare atât de mult de această plăpândă și nesigură creatură? Cum de mă putuse îndurera atât de adânc moartea sa?

Suferința a fost groaznică. Insuportabilă. Și totuși am fost bucuros să aflu că încă mai puteam simți.

Boala care o ucisese pe mica mea copilă era ușor de vindecat. Eului meu de pe orbită nu i-au trebuit decât vreo câteva secunde ca să descopere agentul patogen și să găsească măsuri simple de combatere. Aveam puterea de a feri orice copil andalit să mai moară din pricina acestei boli. Puteam să mă asigur că niciun alt părinte andalit nu va mai trece vreodată prin suferința unei astfel de pierderi.

Aveam puterea.

Aveam puterea să fac totul: să elimin prădătorii, să stârpesc definitiv boala, să asigur o sursă adecvată de hrană, să modific genetic andaliții, astfel încât să...

Aveam puterea. Mai folosisem această putere și înainte și se sfârșise cu distrugerea lumilor.

Și, totuși, cum aș fi putut să n-o folosesc? Cum aș fi putut să nu stârpesc boala? Cum aș fi putut să nu împiedic răul?

— Te ascunzi printre aceste creaturi primitive, m-am acuzat eu. Ești un laș și fugi de Crayak, fără să faci nimic să-l oprești. Vrei să rezolvi ușor aceste probleme și să le ocolești pe cele majore? Asta e moralitatea ta, Toomin, Ellimistule?

Copac a venit la mine și mi-a făcut semnele cuvântului „copil”.

<Vrei să mai ai un copil?>, i-am răspuns eu prin semne, nevenindu-mi să cred.

<Da.>

<Dar, nevastă, și un alt copil poate muri, de asemenea.>

<Da.>

<Atunci, de ce să mai avem un alt copil? Dacă n-o să fie din cauza bolii, atunci o să fie din cauza monștrilor sau a foametei. De ce să mai avem un alt copil?>

<Boala ia unul>, admise Copac. Apoi, cu o revoltă din ce în ce mai pregnantă: <Monstrul ia unul. Foametea ia unul. Mai mulți copii, atunci câțiva trăiesc.>

Am mai avut un copil. Și acesta n-a mai căzut pradă bolii. L-am numit Floare.

Când Copac a murit de bătrânețe, Floare devenise căpetenia tribului. Sora lui, Iarbă, se măritase. Copiii lor, Cer și Apă, muriseră. Trei din cei cinci copii ai noștri muriseră, doi trăiseră.

Pe când dădeam o mână de ajutor la îngroparea trupului neînsuflețit al lui Copac, potrivit ritualului care i-ar fi îngăduit spiritului ei să întărească iarba, am înțeles că șederea mea printre andaliți se sfârșise.

Venisem aici, declamându-mi cu fățarnicie că voiam să învăț, de fapt, neașteptându-mă niciodată să învăț ceva cu adevărat nou. Și, totuși, de la aceste creaturi primitive, precivilizate, învățasem cum să mă apăr sau, cel puțin, cum să-i rezist lui Crayak.

Mai mulți copii, atunci câțiva trăiesc.

Pentru fiecare rasă pe care Crayak o extermina, aveam să plantez alte două noi.

O sută de mii de generații au trecut și eu am plantat sămânța vieții pe tot atâtea planete. Creșteam „copiii” mai repede decât putea Crayak să-i extermine. Călătoriile mele și datele multitudinii mele îmi ofereau cunoașterea enciclopedică asupra lumilor locuibile și asupra sistemelor. Iar, în unele cazuri, pur și simplu am creat lumi locuibile acolo unde fusese numai planetă goală: topind calotele de gheață ca să eliberez apă era una dintre metode, introducând specii de plante producătoare de oxigen era o alta.

Acum eram eu în avantaj. Crayak trebuia să se străduiască să găsească noile mele specii, organisme simple care nu-și anunțau prezența cu emisii radio. Specii primitive, ascunzându-se printre miliarde de planete.

Și, pentru prima oară, am crescut niște specii cu totul noi. Pe acestea le-am inventat în nava-trup, le-am creat din fragmente și bucăți de ADN. Le-am accentuat inteligența. Le-am invalidat agresivitatea.

I-am numit pemaliți.

Pemaliților le-am dat tehnologia. Au devenit o specie avansată în numai câteva decade de când îi

creasem. În calitatea mea de creator, le-am dat legi: să nu practice niciodată violența, să-și ascundă existența cât mai mult cu putință.

Și le-am dat și o misiune: să ducă viața pretutindeni.

Cu toate puterile mele, încă nu puteam egala volumul muncii făcute de pemaliți. Au pornit spre stele într-un nor de nave, ducând cu ei specii de plante și animale. Au împrăștiat viața ca pe o moli-mă de neoprit.

Nici măcar Crayak nu i-a putut descoperi pe toți. N-a descoperit nici măcar o zecime din ei. Viața câștiga cursa împotriva morții. Binele întrecea răul.

În tot acest timp, aproape un mileniu, nu l-am întâlnit pe Crayak. Dar, în cele din urmă, trebuia să ne întâlnim.

S-a întâmplat fără avertisment. Am ieșit din spațiul-zero într-un sistem solar pe care nu-l mai vizitasem până atunci. O masivă descărcare de energie m-a zguduit înainte să pot și să-mi activez senzorii. Un fascicul de energie de o putere șocantă.

Pentru o fracțiune de secundă, am fost pur și simplu copleșit. Toate circuitele mi-au pâlpâit. Toate sinapsele și conexiunile au șovăit. A fost o lovitură care m-ar fi ucis, cu zece mii de ani mai devreme.

Dar nu mai eram aceeași creatură pe care o cunoscuse Crayak, la ultima noastră întâlnire. Urmasem și eu același principiu pentru propria supraviețuire pe care îl aplicasem pentru viața însăși: crescusem, mă înmulțisem, mă extinsesem.

Îmi divizasem „eul” în mai multe zeci de nave semibiologice. Eram trei duzini de nave-cristal, toate conectate, toate unite prin comunicații în timp real la diferite niveluri odată: totul, de la simpla microundă și laser până la conexiuni mai subtile, bazate pe armoniile minte-cristal.

Asaltul lui Crayak a anihilat trei porțiuni din mine. Dar asta însemna mai puțin de o zecime din ceea ce constituia acum Ellimist.

Crayak încă mai locuia în lumea sa întunecată, sumbră. Încă se mai înconjura de sicofanți și lingușitori. Încă mai poseda armele și abilitățile pe care le avusese înainte. Iar acum, puterea lui nu era cu mult mai mare decât a mea. Dacă era și atât.

— Se pare că am supraviețuit, i-am zis eu lui. Hai să vedem dacă tu o duci la fel de bine.

Am ochit și am tras cu tot ce aveam.

Planetoidul întunecat al lui Crayak s-a clătinat. Sfărâmături uriașe, bucăți de mărimea unor munți impresionanți au explodat în spațiu.

— Ai crescut, mă zeflemisi Crayak.

— Tu n-ai crescut. Viața are avantaj în fața morții.

— Doar avantaje efemere, Ellimist. Viața este scurtă. Moartea este eternă.

— Alergi de la un loc la altul, un smintit încercând să pornească o molimă. Ești prea lent. Viața te-a întrecut.

— Viața, nu. Dar tu, Ellimist, da, tu mi-ai complicat planurile. Așa că acum, cu adânc regret, trebuie să pun capăt micului nostru joc.

— Înțeleg. Ți lipsește curajul să joci un joc pe care ai putea să-l pierzi. Un laș, în cele din urmă.

— Un supraviețuitor, Ellimist.

Trase.

A început bătălia. A tras el, am tras eu. Am lansat proiectile nucleare asupra lui și le-am înlocuit rapid — una dintre „porțiunile” mele conținea o fabrică de armament. Proiectilele au explodat ciocnindu-se de câmpul lui de forță, scurgându-i puterea, descărcând radiația unui quasar asupra lui și a creaturilor sale.

A deschis focul asupra mea cu deformatori de forță gravitațională care au răsucit și au întors cu sus-n jos tot spațiul, și care m-au încovoiat și m-au zdrobit.

I-am răspuns cu contramăsuri care l-au orbit și l-au năucit. Și atunci, Crayak s-a întors și a fugit.

Nu. N-avea să scape de mine. Aveam să-l urmăresc, să-l vânez, să-l anihilez.

L-am urmărit prin spațiul-zero. Ne-am purtat bătălia într-un alt sistem. Amândoi orbitam o stea uriașă și absorbeam energie de la ea, ca să ne putem ciopârți unul pe altul. Am zvârlit cu asteroizi, am schimonosit forma spațiului însuși, ne-am înjunghiat unul pe altul cu fascicule de energie.

Crayak a fugit din nou. Iar eu l-am urmărit. Simțeam în gură gustul victoriei, foamea de răzbunare și pedepsire.

L-am lovit cu razele de energie furnizate de o stea. O forță inimaginabilă. Am ratat ținta și am lovit într-o planetă, evaporând un ocean. Speciile care populau lumea aceea n-aveau să supraviețuiască mai mult de un an pe planeta lor distrusă.

Dar nu aveam timp să mă opresc. Mi-am spus că o s-o fac bine la loc, după ce Crayak o să moară. Mi-am spus că o să mă întorc, după ce Crayak va pieri, pentru totdeauna.

Însă, din următoarea bătălie eu am fost cel care a dat bir cu fugiții. Și din următoarea. Crayak învățase de la mine. Își sporise puterile, la fel și eu.

A fugit el. L-am urmărit eu. Am fugit eu. M-a urmărit el. Și în timp ce bătălia făcea ravagii prin spațiul normal și prin spațiul-zero, amândoi creșteam. Țasta era ciudatul paradox al întregii afaceri: fiecare dintre noi devenea mai puternic;

fiecare mai ucigător; mai desăvârșit în a provoca durere și distrugere celuilalt.

Deveniserăm cumva simbiotici, dintr-un anumit punct de vedere. Niciunul dintre noi nu-l putea ucide pe celălalt, niciunul dintre noi nu se putea retrage, pentru că acum, după atâta vreme, celălalt era mai puternic ca niciodată.

Puterea distructivă pe care o foloseam acum anihila sisteme solare în întregime. Civilizații care abia își ridicaseră capul să privească spre stele erau șterse din cartea existenței. Lumi avansate, arogante pentru abilitățile lor de a călători în spațiu, priveau, neajutorate, năucite, și erau nimicite.

Crayak și eu continuam să devenim mai puternici și mai ucigători, dar mai presus de toate, eu eram cel mai periculos acum.

Erau două cote pe un grafic cosmic: una era a numărului planetelor pe care există viață — cobora, cobora tot mai jos. Viața se stinge din galaxie, în timp ce doi giganți nebuni se rostogoleau de colo până colo, strivindu-i sub ei pe neajutorați.

Cealaltă linie a graficului, totuși, îmi arăta înceata ascendență peste Crayak.

Era o cursă oribilă pentru a vedea ce se va întâmpla mai curând: triumful meu asupra lui Crayak sau mutuala noastră distrugere a întregii vieți din galaxie.

Și atunci, pura întâmplare ne-a împins și pe Crayak și pe mine pe un drum de care niciunul dintre noi n-avusese habar că ar exista.

Crayak mi-a întins o cursă. Era disperat. Gata să mizeze pe orice. Așa că a început să se miște după o rutină bine definită. Dinadins m-a lăsat pe mine să concep baza, încercând să-i ghicesc următoarea mutare.

Am muncit. I-am citit rutina și i-am atribuit prostește extenuare din partea lui. Astfel s-a întâmplat că am ieșit din spațiul-zero într-o zonă întinsă pe vreo câteva sute de mii de mile a unei forțe pe care nici eu, nici Crayak nu puteam spera s-o învingem: o gaură neagră.

Eram acum alcătuit din patru mii două sute douăzeci de sectoare. Am ieșit din spațiul-zero târându-mi corpul vast, extins, în urma mea. În clipa în care am ieșit, am văzut capcana.

Prea târziu!

Împotriva atracției unei găuri negre este imposibil să te opui. Eu aveam o mare putere. Dar nu aveam această putere. Cele mai înaintate sectoare ale mele au căzut în atracția gravitațională cu nicio șansă de a scăpa.

Crayak îmi întinsese capcana la perfecție.

Am trimis un ordin celorlalte sectoare ale mele: Nu ieșiți!

Cu câteva milisecunde înainte de dezastrul final, părțile din mine care mai rămăseseră libere și-au anulat descinderea din spațiul-zero. Eram rănit, nu ucis. Dar, oh, cât de grav eram rănit.

Am privit neajutorat cum mare parte din mine, inclusiv rămășițele trupului-navă original, tot ce mai rămăsese din adevăratul eu ketran, se prăbușește în gaura neagră.

Eram pretutindeni deodată, pierdut, răvășit, amestecat. În spațiul-zero, în spațiul real îndepărtat,

pe unde bucăți din mine ieșeau haotic și cădeau în oribila gură strivitoare a găurii negre.

Eram fărăâme.

Durerea! Conexiunile mele traversau atâtea niveluri. Nu era doar fluxul de date, era mai mult decât atât. Erau brațele și aripile mele, cele de colo, care cădeau, comprimându-se, strivite de forța de gravitate.

Acelea erau urechile și ochii mei, împrăstiați prin spațiu și nonspațiu. Întinși la extrem.

Mi-am simțit conexiunile plesnind, m-am simțit de parcă bucăți din trupul meu ar fi fost tăiate cu ferăstrăul. Durere! Mintea mea se închidea, colaps, nu! Fragmente. Bucăți din mine. Strigăte distorsionate și urlete de comunicare dislocată cu sălbăticie.

Universul însuși părea să se dezintegreze. Stelele au căzut într-o parte și-n alta, deschizându-se ca niște boboci de floare. Și apoi... apoi...

Mi se părea că plutesc într-un loc care nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem sau îmi imaginasem până atunci. De jur împrejurul meu vedeam linii masive, împletite, de putere pură, plesnind și schimbându-și culoarea. Am văzut numere, un puhoi, le puteam auzi vuind în jurul urechilor mele. Am întins o mână vastă și am putut s-o plimb peste curbele spațiului însuși. Am putut atinge chiar curbele de spațiu-timp.

Am văzut... am văzut totul, partea dinăuntru, partea de dedesubt, partea lăuntrică, partea exterioară a totului, deodată.

Încă mai trăiam.

Dar unde eram?

Ce eram?

Eram într-o gaură neagră, în spațiul-zero, în spațiul real și totuși legat într-un singur întreg printr-un mediu pe care încă nu-l puteam cuprinde cu mintea.

Vedeam, auzeam, simțeam în toate locurile deodată. Efectul a fost o extremă dezorientare.

Am încercat, instinctiv, să-mi adun părțile la un loc, dar n-am putut. Era cu neputință să mai fiu în viață, cu neputință să mai bat din aripile care mai erau încă în spațiul-zero, cu neputință să mi se mai pară că mișc din picioare în interiorul unei găuri negre.

Eram conștient de Crayak, îl simțeam apropiindu-se de părțile mele din spațiul-real. Mă toca, bucată cu bucată, explodând părți din mine cu mare bucurie.

Simțeam, fizic, părți din mine evaporându-se, făcându-se scrum sub fasciculele de energie. Și totuși mintea mea nu se întuneca.

Părțile din mine care erau acum în întregime în gaura neagră erau zdrobite și prefăcute-n puncte,

pisate și prefăcute în atomi, distruse pentru toate intențiile și scopurile.

Și totuși trăiam.

Ceva se întâmpla. Ceva...

Una după alta, Crayak nimicea părțile mele componente. Sute. Mii. Și când n-a mai rămas nimic din mine în spațiul real, a venit după mine în spațiul-zero, și a smuls acele neajutorate, neînsuflete fragmente de mașinărie, carne și cristal, aducându-le în spațiul real, unde le putea distruge.

Și totuși am trăit.

Cât timp a trecut? Imposibil de măsurat. Nu mai existam în timp. Puteam vedea timpul ca pe o serie de fire întrețesute, un miliard de miliarde de fire de posibilități.

Eram mort? Eram într-un soi de viață de apoi?

Mort, nu. Morții nu văd, iar eu vedeam! Vedeam lucruri pe care nicio altă creatură vie nu le văzuse vreodată înainte. Eram adânc implantat în structura universului, eram în interiorul codului creației.

Nu mai rămăsese nimic din mine, nimic care să mai fie văzut și atins de cineva. Pierisem și, cu toate acestea, trăiam.

END GAME

Nu știu cât timp am plutit în acest straniu, strălucitor și minunat peisaj de pură energie pură și mai pură frumusețe. Timpul exista pentru celelalte creaturi. Indicatoarele timpului nu mă purtau cu ele.

Eu nu știam nimic de genul ăsta. Nu eram nimic altceva decât o creatură, cu toate multitudinile mele, cu toate puterile mele, nu eram, la urma urmelor, nimic altceva decât o ființă muritoare.

Era de parcă unul din andaliții primitivi pe care îi cunoscusem s-ar fi trezit aruncat deodată la pupitrul de comandă al unei nave spațiale. Eram un sălbatic neștiutor. Cineva extrem de primitiv.

Dar știam următorul lucru: așa simplu și primitiv cum probabil eram, puteam efectiv să ating și să mișc liniile vibrante ale spațiu-timpului.

Crescusem oare extrem de mare? Sau mă reduseseam la o dimensiune submoleculară? Mărimea nu însemna nimic. În locul acesta nu exista dimensiune.

Trăiam și asta era tot ce știam. Eram în viață, fără formă, în viață, fără sinapse de aprins, fără hrană de devorat, fără membre de controlat.

Vedeam fără ochi, gustam fără limbă și mă deplamsam fără aripi, picioare sau motoare care să mă miște.

Asta știam.

Și mai știam un lucru, la fel de bine, o lecție învățată în mileniile de război: inamicul meu mă va găsi.

Un absurd de rar eveniment, o coincidență cosmică mă modelase. Șansele? Șansele erau una la un miliard, una la un miliard de miliarde, incalculabile.

Dar acelea fuseseră șansele ca acest lucru să se întâmple o dată. Șansele să se întâmple din nou erau mai mari. Crayak învățase. Crayak pândea. Odată ce aveam să-i apar în față, odată ce aveam să acționez în vreun fel ca să mă arăt, Crayak avea să găsească o cale să vină după mine și aici. Și la fel cum eu eram neschimbat în minte și moralitate, tot așa avea să rămână și el, neschimbat.

Cu multă grijă, speriat, la început, în adevărată umilință, am început să studiez acest nou mediu înconjurător. Am descoperit că puteam vedea în lumea reală, puteam vedea evenimentele și fapăturile care făcuseră urzelile spațiu-timpului.

Păreau să se nască, să crească, să îmbătrânească și să cadă cât ai clipi, iar, în timp ce eu priveam, și studiam, și învățam, știam că sute de

mii și, în final, milioane de ani se scurgeau în spațiul real.

L-am văzut pe Crayak afară, încă prins în ocupația sa distructivă. Am văzut liniile întunecându-se, deșirându-se, înfășurându-se în nimicnicie, în timp ce masakra planete. Miliarde de vieți deveneau nimic.

Plantasem multă viață, iar pemaliții mei încă mai trăiau pentru a împrăști mai multă, dar sortii se întorseseră iarăși în favoarea lui Crayak.

În cele din urmă, știind că mai aveam încă foarte multe de învățat, cunoscându-mi profunda insuficiență, m-am întors.

Crayak a intrat într-un sistem de nouă planete, orbitând o stea medie, galbenă. Două dintre ele, o planetă roșie și una albastră, erau populate. Planeta roșie era deja condamnată, atmosfera ei se risipea, iar Crayak nu putea face niciun rău real aici.

Dar planeta albastră forfotea de viață. Speciile dominante erau animale uriașe, mărginite, într-o fantastică variație de forme. Uriași, mișcându-se greoi, mâncători de plante și prădători violenți, rapace, cu colți ascuțiți și gheare ucigătoare. Există și inteligență, dar nu și conștiință de sine, asta puteam vedea foarte clar.

Nu în marile animale dominante, ci într-o mână de animale de pradă mici, iuți și purtătoare de blănuri stătea viitorul acestei planete.

Trebuia doar să fie lăsați în pace și în patruzeci sau șazeci de milioane de ani s-ar fi transformat într-o populație deosebită.

Crayak n-a văzut nimic din toate acestea, el a văzut doar că exista viață acolo. Și-a ațintit armele spre planeta albastră și a tras, dar eu am tras ușurel de urzeala de spațiu-timp, iar armele lui s-au descărcat în gol. Planeta plecase, străbătând o jumătate de cale pe orbita sa.

El a încercat din nou și, de fiecare dată, am pus în practică bruta, dar puternica mea contramăsură.

Și atunci, nedumerit, Crayak a renunțat să-și mai bată capul.

Am înțeles că va fi cu mine, în curând.

— Așadar, aici erai, Ellimist.

— Te așteptam, Crayak.

A apărut în fața mea ca întotdeauna. Ca un monstru întunecat. Știam cum mă înfățișam eu în ochii lui: stăpâneam trucul simplu de a mă proiecta în orice formă care-mi servea cel mai bine scopurilor momentului. Acum m-am înfățișat lui ca un simplu ketran.

— Avantajul tău s-a dus, Ellimist.

— Acum suntem egali, am încuviințat eu. Nu mai poți să-mi faci rău, personal. Ai înțeles asta?

— Nu-ți pot face rău ție, Ellimist, dar te pot răni. Pot să ucid ființele pe care le iubești.

— Poți încerca, Crayak. Dar, în cele din urmă, tu ești neghiobul. Nu vezi că tot ce faci tu, eu pot desface? Poți să măcelărești, iar eu pot să întorc timpul ca să refac viața. Dar o să-ți spun ceva: dacă ne purtăm în continuare războiul în vasele spațiu-timpului însuși, o să ajungem să prăbușim tot universul acesta și să ne ucidem și pe noi, laolaltă cu toate ființele din el.

— E un joc fără rost, care nu are niciun învingător, admise Crayak. Dar ce altceva mai rămâne de făcut pentru noi doi?

— Putem privi. Putem admira progresele evoluției.

— Inacceptabil. Mai degrabă îmi aleg propria distrugere. Să trăiesc o întreagă veșnicie ca observator pasiv? Trebuie să existe un joc. Dacă nu e niciun joc, nu înseamnă nimic pentru mine.

— Atunci, hai să jucăm un joc, Crayak.

— Trebuie să existe niște reguli.

— Da, trebuie să existe niște reguli.

— Și un câștigător?

— Și asta, deși o să dureze milioane de ani.

Crayak mi-a dăruit oribilul său zâmbet.

— Nu plec nicăieri.

— Atunci, vino, am zis eu, hai să jucăm jocul final.

Epilog

I-am spus omului pe moarte:

— Acum știi cine sunt. Ce sunt eu.

— Mda. Ești un copil. Ca și mine, în unele privințe, un copil care a ajuns prea departe și nu se mai poate întoarce.

— Un copil.

— Ești prins în cursă. Încă mai ești. Și eu am fost prins în cursă.

— Da, am spus eu.

— Am fost una dintre piesele tale de joc? Și noi, toți șase, am fost doar piese de joc?

Am chibzuit puțin la asta. Cine ar mai putea spune cine este piesa și cine jucătorul? De câte ori nu mă întrebam dacă nu eram eu însumi o piesă de joc într-un joc și mai mare, ai cărui jucători râdeau de pretențiile mele?

— Nu din cauza mea ai fost unul dintre cei șase. Tu ești... ai fost... un accident fericit. O contribuție involuntară din partea rasei umane la propria supraviețuire.

Omul rămase tăcut. Nu implora, nu pleda pentru viața sa. În cele din urmă, resemnarea se pogorî ușor peste spiritul său puternic, turbulent.

— Ai spus că pot să-ți mai pun o întrebare.

— Da.

— Nu pot să întreb dacă vom câștiga, nu pot să întreb dacă totul va ieși bine.

— Nu cunosc aceste răspunsuri.

— Okay, atunci răspunde la asta, Ellimist: Eu... am schimbat ceva? Viața mea și... Și moartea mea... Eu am avut vreo valoare? Viața mea chiar a contat?

— Da. Ai fost curajos. Ai fost puternic. Ai fost bun. Ai contat.

— Mda. Okay, atunci. Okay, atunci.

Un mic fir din urzeala spațiu-timp s-a întunecat și s-a înfășurat în nimic.

I se spune Ellimistul. O ființă care are capacitatea de a modifica Spațiul și Timpul. O ființă cu o putere care nu va fi niciodată pe deplin înțeleasă. Datorită lui a venit Elfangor pe Pământ. Datorită lui Pământul are acum șansa de a câștiga lupta. Și cu toate că faptele lui nu pot fi apreciate ca bune sau rele, poți fi sigur că niciodată, dar niciodată, nu sunt cele la care te aștepți.

Veți găsi aici începutul și miezul poveștii. O poveste care trebuie spusă ca să putem înțelege ce se poate întâmpla cu viitorul. Cu viitorul animorfilor. Cu viitorul rasei umane. Cu viitorul Pământului.

I se spune Ellimistul. Și aceasta este povestea lui...

www.corintjunior.ro

ISBN (10): 973-7644-47-6

ISBN (13): 978-973-7644-47-3